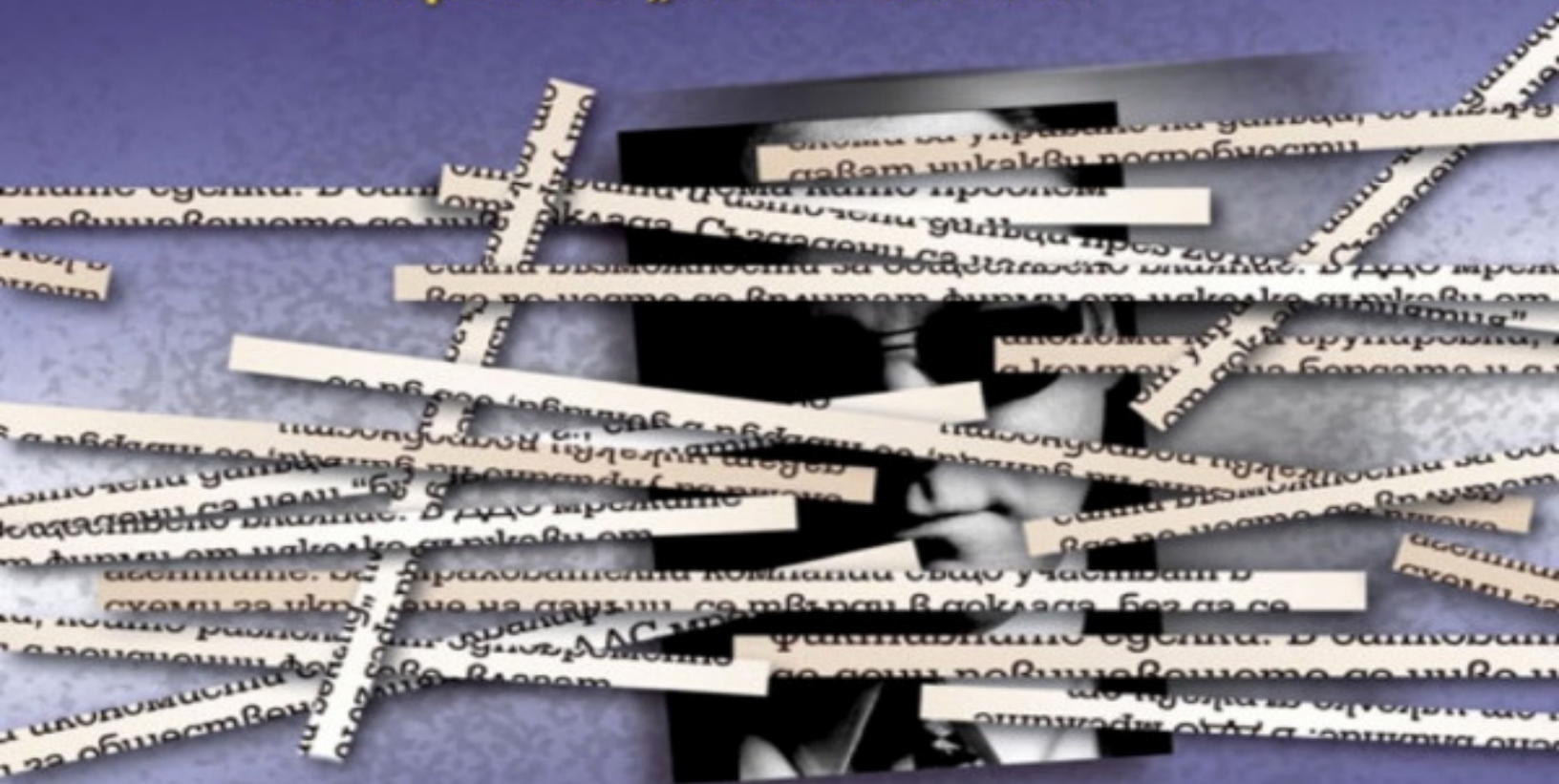

ЕРАТРИЛЪР

НОА БОЙД

Авторът на „Агент назаем“

Ноа Бойд се нарежда в съзвездието на Харлан Коубън, Лий Чайлд и Винс Флин

ШПИОНИ ЗА ПРОДАДАН

НОА БОЙД ШПИОНИ ЗА ПРОДАН

Превод: Емилия Карастойчева

chitanka.info

Предизвикателен. Непокорен. Безкомпромисен. Стив Вейл е най-добрият, когато спазването на правилата не е задължително...

Бившият агент на ФБР Стив Вейл пристига във Вашингтон, за да отпразнува Нова година. Вместо това той е призован от директора на Бюрото да помогне в изключително заплетен случай. Замесени са високопоставени федерални агенти, а Вейл е единственият способен да разгадае мистериозния низ от кодове. Но след всяка решена загадка следва друга — все по-сложна и водеща във все по-опасна посока. Шпионският скандал се развихря, а Вейл трябва да приложи всички свои тайни трикове, за да разобличи истинския враг...

Ноа Бойд е псевдоним на бивш топ агент на ФБР, който двайсет години е издирвал серийни убийци. За създаването на романите си авторът черпи информация от личния си опит. Още с дебютния си роман „Агент назаем“ Ноа Бойд се нарежда в съзвездието на Лий Чайлд, Харлан Коубън, Робърт Лъдълъм и Винс Флин.

*На съпругата ми Пати, която е толкова по-силна,
колкото по-заплетено става положението*

ПРЕДИ

Кейт Банън помисли, че сънува кошмар, но всъщност умираше.

Само здравият ѝ разум, буден дори в просъницата, ѝ напомняше, че не сънува кошмари. Дори да я заливаше обилие от плашещи образи — хора стреляха по нея, падаше мъчително от високи сгради, бягаше от неведома заплаха през гъсти пясъци — тя ги изучаваше безстрастно, любознателно и аналитично. Ако „опасността“ упорстваше, Кейт просто си казваше, че сънува, и се събуждаше. Това трябваше да направи и сега — да се събуди и да открие причината за хаотичните видения в главата си.

Тя се изправи, зави ѝ се свят, кръвта запулсира в слепоочията ѝ. Болеше твърде много, за да е сън. Повдигна ѝ се и си припомни как се прибра у дома с колата, след като с колегите от Централата отпразнуваха Деня на благодарността в едно от любимите заведения на местните служители на ФБР. Пи чаша вино, а после един непознат привлекателен мъж ѝ подаде малка чашка с — как го нарече? — „Драмбюи“? Не беше го опитвала и отпи глътка. Стори ѝ се прекалено горчиво и повече не го докосна. Явно е било силно, понеже главата ѝ се замая и реши да си тръгне.

Свали крака от леглото, нахлузи си чехлите и стана. Зави ѝ се свят и едва се задържа права. Опря се на стената и се запъти към кухнята. Задъхваше се. Причината очевидно не беше в алкохола. Тогава чу тихото ръмжене. Продължи към кухнята и забеляза, че вратата на гаража е отворена. Сега долови ясно, че двигателят на колата ѝ е включен.

Без предупреждение коленете ѝ се подвиха и тя осъзна, че не страда от изпития алкохол, а от отравяне с въглероден окис. Спусна се внимателно по трите стълби към гаража, замъглен от изгорелите газове. Вратата на колата беше заключена. Ключовете ѝ бяха пъхнати в стартера.

Външната врата на гаража се намираще само на няколко крачки и тя се олюля към нея. Стисна топката и се опита да я завърти, но

ръцете ѝ изневериха. Заблъска тремаво вратата с тяло, но не съумя да завърти топката достатъчно, за да я бутне. Пробва с две ръце, но отново не успя. В поставка, прикрепена към стената до вратата, беше дистанционното за подвижната врата. Натисна бутона, но не последва нищо.

Вече паникьосана, тя го занатиска трескаво, но вратата отказваше да се повдигне. Помъчи се да си спомни кога последно е сменяла батериите, ала съзнанието ѝ отказваше да се съсредоточи върху всичко, изискващо памет. Тя се свлече върху пода и събори малкия сандък с градински инструменти, които се разлетяха във всички посоки.

Напрегна се да стане, но успя само да се претърколи по гръб. „Това ли е?“, запита се. След всичко, което беше преживяла като агент, щеше да умре *така*? Тогавя зърна светлината, струяща през малкия квадратен прозорец на вратата, и се почуди дали не е видението, описвано от мнозина, озовали се пред прага на смъртта. Отпусна се назад и стисна очи. Дори със затворена уста усещаше как плътните изпарения нахлуват в гърлото ѝ.

Всъщност източникът на светлина беше малък фенер. Държеше го застаналият отвън мъж, облечен в черно. Когато тя се строполи върху пода, той го изключи и издърпа двата клина, затъкнати под вратата, за да ѝ попречат да я отвори. После отиде до входната врата на къщата и извади още два. Пъхна спокойно ръце в джобовете си и се върна в очакващата го кола.

Обзе я приятна еуфория, но след малко усети, че светлината е изчезнала. Дали не беше плод на въображението ѝ? Отвори очи. Наистина я нямаше. Означаваше ли това, че смъртната присъда е отменена или поне отложена? Зарече се да си отиде стилно, каквото и да става.

До нея лежеше гребло със здрава дървена дръжка. Тя пропъзля на четири крака до задната част на колата, влачейки греблото след себе си. Изпаренията я задушаваша. Събу единия пантоф с плътна гумена подметка и го натъпка в ауспуха. Разбираше достатъчно от автомобили и знаеше, че запушалката няма да спре двигателя като по филмите, а налягането ще я изхвърли назад. Затова натъпка пантофа още по-навътре с помощта на дръжката на греблото. После я извъртя нагоре и вклони стоманените зъбци в една от вдлъбнатините на подвижната

врата на около петдесетина сантиметра над пода. Възможни бяха два варианта — или високото налягане да блокира двигателя, или греблото да пробие дупка във вратата и да ѝ осигури свеж въздух. И единият, и другият щяха да я спасят. По-скоро, разбира се, дръжката щеше да се пречупи. Тя се протегна нагоре и подпря греблото с ръка. После се свлече отново на пода и зачака.

Под себе си усети остър ръб. Оказа се градинарска лопатка, излетяла от сандъка с инструменти. Пропълзя към вратата на гаража, натика лопатката под гуменото уплътнение и я извъртя нагоре. Успя да отвори малка триъгълна пролука. Приблужи уста до отвора и вдъхна сладкия студен въздух на късната есенна нощ.

Точно преди да изгуби съзнание, ръката ѝ пусна дръжката на греблото и ѝ се стори, че чува как двигателят на колата се дави и угасва.

Мъжът в черно се качи на задната седалка на автомобила и кимна на двамата мъже отпред, че е готов.

Шофьорът — в началото на петдесетте — беше висок и строен и носеше скъп американски костюм. Косата му беше гъста и старателно подстригана. Лицето му би могло да мине за елегантно, ако не броим сплескания, крив нос, придаващ на изражението му смъртно предупреждение за склонност към насилие. Той погледна към мъжа в съседство да провери дали е останал доволен.

Пътникът се протегна напред и изключи заглушителя с оскъдни надписи на кирилица, блокирал дистанционното на Кейт. Той също беше висок, но мускулест и възрастта му не личеше ясно — би могъл да е и на петдесет, и на шейсет. Имаше месести ръце, осяяни с десетки тънки бели белези. Лицето му изглеждаше изпито и леко изтощено, а очите — непоправимо тъжни. Кожата му беше сива, ала плътните устни — необичайно тъмночервени. Той погледна шофьора с очи, които сякаш бяха застинали в орбитите си и никога не се отклоняваха встрани, създавайки у събеседника впечатление, че всяко трепване ще се изтълкува като колебание, дори да казва истината. Потърси по лицето на шофьора знак, че задачата им е изпълнена. После отпусна глава върху облегалката и затвори очи. Колата потегли.

Кейт Банън отвори очи и се почуди дали не сънува отново. Боб Ласкър, директорът на ФБР, седеше до болничното ѝ легло. Тя се помъчи да си спомни какво се е случило, несигурна дали ще успее.

— Сънувам ли? — попита на висок глас, сякаш се опитваше да прецени будна ли е наистина.

Понечи да се почеше по носа, но осъзна, че тръбичката за кислород гъделичка ноздрите ѝ.

— Не сънуваш, Кейт — усмихна се топло директорът. — Поуплаши ни, но ще се справиш.

— Помня, че бях в гаража и не можех да изляза.

— Един от съседите ти извел кучето си на нощна разходка. В хладния въздух то явно подушило изпаренията от отвора, който си направила, и задърпало собственика си натам. Човекът разбил вратата и те измъкнал навън. После се обадил в полицията. Имаш ли представа как си оставила колата си запалена?

Тя му разказа за мъжа, купил ѝ питието, как се събуди и чу двигателя и как не успя да се измъкне от гаража.

— Струва ми се невъзможно да съм го направила аз. И как съм заключила вратите на колата, а ключовете са останали вътре? Кой заключва кола в заключен гараж?

— И никога преди не си виждала мъжа, който ти е купил питието?

— Не мисля, че съм го виждала в Централата. Иначе щях да го запомня. Изглеждаше представителен.

— Може би случаен посетител в бара, забелязал симпатично момиче?

— Може би — несигурно отвърна тя, търсейки мислено други възможности.

Ласкър се взря в нея, сякаш го глождеше въпрос, който не иска да задава гласно.

— Какво има? — настоя тя.

— Кейт, не го приемай превратно, но добре ли се чувстваше напоследък?

Тя се изсмя.

— Почакай! Питаш ме дали не съм била потисната?

— Да.

Тя се позамисли.

— Мислиш, че съм се опитала да се самоубия?

Зададе въпроса толкова напористо, че Ласкър не се сдържа и отговори:

— Не, не мисля.

— За разлика от другите?

— Заместник помощник-директор едва не умира. Налага се да изясним известни възможности.

— По-точно?

— Отделът за професионална отговорност ще провери случая. Рутинно, тихомълком.

— Не съм се опитвала да се самоубия.

— Знаеш, че не мога да отменя процедурата. Не бих го направил за друго, а понеже всички знаят колко високо те ценя, не мога да го направя и за теб — усмихна се той. — Моля те да им съдействаш и да не ги застрелваш. Щом се възстановиш и излезеш от болницата, ще поемеш задълженията си изцяло, докато те си провеждат разследването.

— Това е нелепо.

— Знам. Ако ти дойде в повече, ела да поговорим — потупа я Ласкър по ръката. — Засега оздравявай. Всичко останало ще почака.

Тя се взираше в дланите си, но накрая вдигна очи.

— Май трябва да ти благодаря, вместо да споря.

— Просто се възстановявай, Кейт.

Скоро след като директорът излезе от стаята, при нея влезе агент, когото Кейт разпозна като служител на Отдела за професионална отговорност.

— Здравсти, Кейт. Казвам се Роджър Даниълс. От ОПР. Как се чувстваш?

— Не самоубийствено.

Той се засмя.

— Знам, че ти идва в повече. Искаш ли да поговорим по-късно?

Кейт се изправи и отпи глътка вода от чашата върху масата до нея.

— Не се обиждай, но колкото по-бързо започнем, толкова по-бързо ще разкарам ОПР от живота си.

Агентът се изкикоти.

— Е, въглеродният окис не е накърнил чувството ти за хумор.

— Кой казва, че се шегувам? Роджър, сигурна съм, че си много способен агент и навярно дори добър човек, но съм стажувала в ОПР, така че ми спести изкуствените подсладители. Просто ми задай въпросите си, а аз ще се постарая да ти отговоря възможно най-изчерпателно.

— Добре, Кейт. — Той отвори бележника си. — Опитал ли се да се самоубиеш?

Гласът му прозвуча забележимо по-недружелюбно.

— Аз спрях двигателя и пяхнах лопатката под вратата, за да се спася. Звучи ли ти като опит за самоубийство?

— Не е необичайно самоубийците да се разколебаят. Изгълтват хапчетата и се обаждат в полицията. Отместват пистолета в последния момент и само се раняват. Случва се по-често, отколкото можеш да си представиш.

— Добре, добре. Само че аз си харесвам живота.

— Не го приемай лично, но някои го правят, за да привлекат внимание.

— Как бих могла да го приема лично? — отявлено саркастично попита тя. След малко додаде: — Ако ме познаваше, щеше да си наясно колко малко ме интересува мнението на околните. Защо ще искам да им привличам вниманието?

— Не на *околните*. На някого — каза той.

— На кого?

Агентът прелисти на друга страница.

— Стив Вейл?

— Откъде научи това?

— Очаквам отговори, Кейт, не забравяй...

— Добре... Какво знаеш за него? И за мен?

— Знаем, че са го уволнили от ФБР преди повече от пет години, а директорът го е назначил да работи по случая „Рубако Пентад“ в Лос Анджелис с теб. Двата сте започнали да излизате, но наскоро ненадейно сте скъсали.

— Изглежда си запретнал ръкави, докато още съм била в безсъзнание. Добре, ще ти разкажа за Вейл при едно условие — че няма да се свързваш с него.

— Ако ни съдействаш искрено, няма да се наложи.

— Едно от най-трудните неща в живота ми бе да му обясня, че искам да прекратим връзката си. Ако си чел документацията по случая „Пентад“, знаеш, че го е разрешил почти еднолично. Щеше да е невероятен агент, но е неспособен да се съобразява с каквото и да било. Включително с мен. След Лос Анджелис се видяхме три пъти. Първата ни среща беше — мразя тази дума — но е точна: почти съвършена. Последните две бяха ужасни. Затова му казах, че е най-добре да престанем да се виждаме. Преди седмица. И следователно не съм се опитвала да му привличам вниманието.

— Докато го проучвах, пуснах името му през част от доверениците ни в другите агенции. Натъкнах се на нещо в Държавния департамент. Дватама сте поканени на новогодишния прием на ирландския посланик.

— Божичко, не си поплюваш! Но най-добре си свери пак информацията. Ще видиш, че придружителят ми е Иймън Уолш.

— Значи си го сменила?

— Кой ден е днес?

— Сряда.

— Говорих с него в понеделник. Работи за ирландското посолство. Всъщност той ми се обади да ми предаде поканата. Когато му съобщих, че Вейл няма да присъства, ме попита дали бих искала да ми кавалерства. Приех, за да не съм сама. Може би още не е променил списъка официално. Обади му се да провериш.

Даниълс си водеше бележки.

— Значи между вас с Вейл всичко е приключило. Казаха си му да не идва за новогодишния прием.

— Не толкова подробно, но мисля, че „повече не трябва да се срещаме“ предава горе-долу същия смисъл.

— Полезна информация. Отпадна една причина да... знаеш какво.

— Да си сложа край на живота.

— Разкажи ми какво си спомняш от нощта, когато ти се случи това — предложи Даниълс.

Тя повтори историята, която бе споделила с директора — как непознатият ѝ купил питие, което не ѝ допаднало, как се прибрала у дома и си легнала. После се събудила и се опитала да излезе от гаража.

— Той е нарекъл напитката „Драмбюи“? — попита Даниълс.

— Да.

— Хмм... — каза Даниълс по-скоро на себе си, отколкото на нея.

— Какво?

Агентът от Отдела за професионална отговорност започна да си води записки, които според Кейт не засягаха само отговорите ѝ. Докато го наблюдаваше, си спомни своя опит в ОПР, как разследванията там не се отнасяха до инцидента, а до участието на колегите им в него. Служителите на ОПР не разследваха криминалните случаи, а персонала. Щом Даниълс вдигна поглед от бележника да ѝ зададе следващия си въпрос, тя разбра, че той няма да стигне до дъното на инцидента. Само тя бе способна да разкрие какво се е случило.

— Ако мъжът е сложил нещо в питието, навярно е имал други намерения, но щом е видял да отпивам само глътка, се е уплашил и се е измъкнал.

— В кръвта ти нямаше следи от медикаменти, но ако не си пила много, сигурно са се разнесли, преди да те докарат тук.

— Ще се опитате ли да го откриете? — попита тя не за да отвърне на удара, а за да провери докъде е готов да стигне.

— Първо да видим накъде ще ме отведе всичко това...

„Ясно“, каза си тя и се замисли. Нещо в близката среща със смъртта ѝ бе припомнило Вейл. И не можеше да прецени дали е за добро или за лошо. Знаеше, че Вейл никога не се задоволява „да види докъде ще го отведе нещо“. Подсмихна се леко.

— Какво има, Кейт?

— О, нищо. Интересува ли те нещо друго?

— Засега това е достатъчно. — Даниълс стана. — Оздравявай.

Той затвори вратата и след миг усмивката ѝ се стопи. Беше сигурна, че повече няма да срещне Вейл.

1.

Кейт Банън отвори входната врата.

— Какво правиш тук?

С престорена изненада на лицето, Стив Вейл отметна леко глава при възмутения ѝ възглас. Влезе вътре, остави си куфара и за секунда позволи на очите си да проследят безупречната симетрия на чертите ѝ.

— Улучил съм деня, нали? Новогодишната нощ? Да не би да съм сбъркал годината?

— Последния път ти казах, че нямаме бъдеще. Сметнах, че включвам и тази вечер.

Той се усмихна накриво.

— Хайде, Кейт, двайсет и първи век е. Жените изгарят от желание да ги преследват отчаяни обожатели. Превърнали сте го в задължителен аксесоар — като италианските обувки и джобните кученца.

— Опитвахме, Стив. Три пъти. И последните два, както си спомняш, не бяха приятни.

— Значи трябва да пробваме още веднъж в името на статистиката.

Кейт поклати бавно глава. Наистина не можеше да повярва, че той стои пред нея.

— Знаеш не по-зле от мен какво бедствие сме. Твърде различни сме. Или твърде еднакви. Не съм сигурна. При всеки опит за сближаване се подлудяваме. Повярвай ми, от все сърце исках да се получи! Но не стана.

Вейл погледна роклята ѝ.

— Готвиш се, предполагам, да ходиш без мен на каквото там щяхме да ходим. Защо не отидем заедно да видим как ще развият събитията? Какъв е най-страшният вариант? Да ти проваля кариерата? Това е най-доброто, което може да ни сполети!

— Трябва да отида. Дължна съм. И знаеш точно какво е — посланически прием. Защо иначе ще си с костюм? Макар протоколът

да изисква смокинг. Което, подозирам, е твоят начин да покажеш на всички *лицемери* в стаята, че си прост зидар.

— Всеки се стреми да се позабавлява.

— Не те разбирам. Можеш да бъдеш всичко, което пожелаеш. Имаш отлични дипломи. Директорът ти предложи пълна независимост, ако се върнеш в Бюрото, но ти предпочете физическата работа, за да не изпълняваш заповеди. Щом така си решил, добре, но трябва ли да натриваш носовете на всички, които не са като теб? — изгледа го строго тя. — Нарича се двуличие.

Усети, че думите ѝ го жегнаха, но не мислеше, че греша.

Той протегна ръка, проследи с върха на пръста си малкия триъгълен белег върху скулата ѝ и се усмихна нежно:

— Няма смисъл да се чудиш, Кейт, дали си приличаме прекалено. Навремето, не толкова отдавна, ти също щеше да ги определиш като лицемери — каза той. — Но си права, че и аз съм двуличен. В своя защита мога само да отбележа, че край теб компасът ми пощръклява. Интересувах ме само ти.

Той се обърна и отвори вратата.

— Както спомена, вече опитахме. Когато се получаваше, беше несравнимо. Затова реших да пробвам още веднъж.

— Не бива да си тръгваш така. Заради миналото, което сме споделяли.

— Няма по-добър начин. Така няма да таим повече съмнения.

— Поне да те закарам до летището. Навън е много студено.

— Живея в Чикаго, забрави ли? По тамошните критерии не е студено.

— Искам да те закарам. Така ще можем да поговорим още малко. Иначе ще остана с чувството, че сме обречени да се мразим.

— Няма проблем, Кейт, ще си взема такси.

— Нова година е. Няма да намериш.

— Сигурно си права. — Той вдигна куфара. — Добре, приемам да ме откараш, но при условие че няма да разговаряме. Иначе рискувам да кажа нещо, което ще влоши положението.

За миг ѝ хрумна да му разкаже за нощта преди Деня на благодарността и да го попита какво смята за мъжа в бара. Когато се върна у дома от болницата, отиде в гаража да смени батерията на дистанционното за подвижната врата. Но дистанционното проработи.

Кейт си каза, че заради замайването сигурно е натискала погрешните бутони. Преди три дни обаче се сети, че е минал повече от месец, а от Отдела за професионална отговорност няма ни вест, ни кост. Върна се в гаража и се опита да възстанови събитията от онази нощ. Тогава осъзна, че не би могла да отвори вътрешната врата към къщата, ако ключовете ѝ са останали в колата.

Купи бутилка „Драмбюи“ и го опита. Напитката беше сладка като мед, съвсем различна от вкуса, който помнеше от бара.

На другия ден се обади в градската полиция и оттам ѝ съобщиха, че не разследват скорошни случаи на упоени и изнасилени жени. Проучваше зад гърба на Отдела за професионална отговорност и не искаше да разпитва присъстващите в бара, за да не достигнат слуховете до Даниълс. Нямахше по-подходящ съветник от Вейл, който винаги виждаше нещата от неочакван ъгъл. Но при тези обстоятелства не биваше да му предоставя причина да остане.

— Щом предпочиташ да се сбогуваме така... — каза тя.

Телефонът иззвъня.

— Вдигни — подкани я той. — В Бюрото явно са сметнали, че наистина сме си уговорили среща, и са решили да я провалят окончателно и безвъзвратно.

— Не си справедлив.

— Сигурно, но не би оспорила, че не е точно, нали?

— Затова не се получи между нас. Не всеки, който изпълнява заповеди, за да се прехранва, е смъртен враг на Стивън Вейл.

Той разпери извинително ръце.

— Предупредих те, че ще кажа нещо, което ще влоши положението.

Тя се запъти към телефона, решена да разведри настроението и да се опита да въдвори поне временно примирие.

— Знам, че напусна отдавна ФБР, но вече не ни безпокоят в Деня на благодарността, на коледните и новогодишните празници. Пише го в новите ни договори. — Вдигна слушалката. — Кейт Банън. О, здрасти, Тим. Весело посрещане на Новата година!

Тя се заслуша и след няколко секунди се обърна с гръб към Вейл.

Той седна върху куфара и зачака неизбежната промяна в плановете.

Кейт прекъсна връзката и каза:

— В Рестън, Вирджиния, са отвлели седемгодишно момче. През два града оттук.

Понеже не последва обяснение, той попита:

— Бюрото няма пълномощия да разследва отвлечения през първите двацет и четири часа. Защо те търсят?

— Шефът на рестънската полиция е пенсиониран агент от Вашингтонския полеви офис. Отдавна си сътрудничим. Добър човек е, но такива случаи го объркват. Цялата му кариера е минала в разглеждане на досиета на кандидат-агенти. Преценявал е характери и преданост. Съгласен ли си да се отбием пътьом през управлението? Няма да ни забави. Нужна му е само малко увереност, че Бюрото е готово да му помогне, да го насочи.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — загадъчно отвърна Вейл.

— Кое не би пропуснал? — подозрително попита тя.

— Как се преструваш на безразлична, за да излъжеш и себе си, и мен, че кариерата ти не застава помежду ни.

— Ако се подсигуряваш да не си говорим по пътя, поздравления!
— Тя му подаде ключовете. — Трябва да се обадя по телефона. Ще загрееш ли колата?

Вейл я изгледа изпитателно и се засмя.

— Нищо чудно, че устояваш на чара ми. Имаш среща.

— Всъщност е...

Вейл вдигна ръце.

— Кейт, няма проблем. Каза ми, че няма смисъл да продължаваме, но се надявах да не говориш сериозно. Затова дойдох. Очевидно съм сгрешил. Ще отида да запаля колата.

Пет минути по-късно Кейт влезе в гаража и седна зад волана. Щом потеглиха, Вейл попита:

— Кога е изчезнало момчето?

— Значи все пак няма да мълчим?

— Просто се опитвам да определя параметрите на *краткото* ти отклонение.

— Защо?

— За да доловя точния момент, когато нарушиш обещанието да не се ангажираш с това.

— Наистина ли смяташ, че ме познаваш до съвършенство?

— Не че има значение, но да — отвърна Вейл.

Тя се обърна към него. Опита се да изобрази възмутено изражение, но разбра, че се проваля.

— Преди пет часа според Тим — отвърна най-сетне.

— Нали разбираш колко са нищожни шансовете да го открием жив?

— Значи си наясно защо трябва да отида?

Вейл се взря напред и след малко отговори:

— Да.

Кейт се легитимира пред полицаия зад стъклото на рецепцията и той им отвори. Отведоха ги в малка съвещателна зала, където повече от дузина полицаи и детективи се тълпяха около масата, предвидена за шестима.

Шефът им — Тим Малън — стана припряно и се ръкува с нея. Тя го представи на Вейл. Един от полицаите отстъпи мястото си на Кейт, а Вейл се облегна на близката стена.

Малън подаде на Кейт лист хартия и снимка.

— Това е момчето — Джоуи Уолтън. И съобщението за издирване, което разпратихме с кехлибарен сигнал за тревога. Родителите му го завели на местния новогодишен маратон. Децата се състезавали на половин миля. Родителите изгледали старта, но когато стигнали финала, момчето било изчезнало. Никой не го е виждал оттогава.

— Добре, Тим, какво съдействие очакваш от Бюрото?

— Надявах се ти да ми кажеш. Очевидно ще ни трябва профайлър и всичко останало, което ти хрумне.

— Щом приключим, веднага ще се обадя. Сигурно вече проверявате регистрираните сексуални насилници в района.

Полицейският началник кимна на детектива, седнал от другата страна на масата.

— Всеки момент очаквам списъка — каза мъжът.

— Това засега е най-добрата следа.

— Друго? — попита Малън.

— Разпространете молба в медиите, придружена от снимка на момчето.

— Направихме го, Кейт. Родителите дават интервюта, за да умилюват похитителя — отвърна Малън. — Нещо друго?

— Понякога на обществото му трябва време да откликне. Да се надяваме, че някой знае кой е извършителят.

— Виж, Кейт, не искам просто да стоя и да чакам. Сигурно има начин да сме по-действени. Как би постъпила, ако Бюрото работеше по случая?

Тя се поколеба малко и стрелна с поглед Вейл.

— Тим, съжалявам. Не съм разследвала случай на отвличане, но ще се обадя да попитам дали могат да ти изпратят някого от Вашингтонския полеви офис.

Малън явно се обърка.

— Кейт, двайсет години работих във вашингтонския офис. Ако смятах, че някой там може да ми помогне, щях да му звънна.

Той погледна хората около масата с надеждата някой да предложи полезен ход.

— Не съм разбрала от какво се нуждаеш, Тим, съжалявам. — Тя стана и с извинителна усмивка подаде снимката и съобщението на Вейл. — Какво ще кажеш, Стив? Можеш ли да им помогнеш?

— За Бюрото ли работиш, Стив? — попита полицейският началник леко стъписано.

— Всъщност съм зидар. От Чикаго. — Вейл върна снимката и листа на Кейт. — И тъкмо се връщах там.

Малън погледна объркано Кейт.

— Стив е бивш агент. Съдействал ни е и преди. Ще ти бъде от полза, довери ми се.

— Съжалявам, Стив — каза Малън. — И двамата сте облечени официално. Сметнах, че си приятел на Кейт.

Вейл се усмихна обезоръжаващо.

— Лесно се градят хипотези.

Усетил някакъв разрыв помежду им, полицейският началник каза:

— Стив, ще ти бъда признателен, ако ни съдействаш. Заложен е животът на седемгодишно момченце.

Вейл се отблъсна от стената с очевидна неохота и се втренчи в Кейт преднамерено безизразно.

— Разбира се. — Озърна се наоколо. — Някой от вас разследвали е случай с похитено дете?

Един възрастен полицаи вдигна някак неубедително ръка.

Вейл се позамисли.

— Шефе, на твое място бих се свързал пак с медиите. Помоли ги да отправят молба за помощ към всички, присъствали на състезанието. Понеже са участвали деца, мнозина са снимали с фотоапарати и с мобилни телефони. Нека изпратят снимките си на имейл адреса на управлението. Независимо дали смятат, че са свързани със случая или не. — Кейт забеляза как Вейл замълча, погълнат от друго хрумване. — Предполагам, че и организаторите на надпреварата са снимали. Накарайте ги да изпратят снимките, включително от състезанието за възрастни. Поискахте ли списъка с участниците?

Началникът посочи един от детективите, който отговори:

— Ще пристигне всеки момент.

— Трябва ни веднага — каза Вейл. — Навярно не е случайност, че са избрали празничен ден, за да затруднят още повече полицията. Който и да е виновникът, сигурно се е учил от предишни грешки. Възможно е да е съден педофил. Кое то, както предположи Кейт, изисква да поставим ударението върху списъка със сексуални насилници.

— Нещо друго? — попита Малън.

Вейл пристъпи напред, за да привлече вниманието на всички мъже около масата.

— Знам, че се опитвате да мислите положително, но статистически погледнато, след толкова време съществува съвсем нищожен шанс момчето да е живо. Неприятна мисъл, но вие сте полицаи, плащат ви да подходите към действителността от клинична и — по-важното — от цинична гледна точка. Възможността момчето да е сексуално насилено е петдесет процента. И с всяка изминала минута процентът расте. Затова, когато спирате коли или инстинктът ви подсказва да претърсите някъде, не очаквайте жертвата да думка по вратите и по стените, за да я освободят. Предположете, че търсите труп. И помнете, в такава ситуация — съжалявам, шефе — е по-добре да сгрешите, отколкото да бездействате. Ако някой не ви допуска, любезно пренебрегвайте възраженията, но не забравяйте — бъдете любезни и обяснявайте положението. Похитителят на момчето е сред

малцината, които ще откажат да съдействат при подобни обстоятелства.

Малън стана и се обърна към подчинените си:

— Не се престаравайте с протокола. Както каза Стив, обяснявайте, дръжте се любезно и правете, каквото трябва. Аз поемам критиките. — На Кейт и Вейл каза: — Вече получихме над трийсет обаждания. Медиите пускат историята през половин час. Всеки път ни звънят с нови сведения. Ще започнем да ги проверяваме. — Погледна отново към полицаите и детективите в стаята. — Въпроси? — Нямаше. — Добре, ще бъда на разположение. Ако се натъкнете на някого, който не желае да сътрудничи, обадете ми се и аз ще взема решението. — Служителите му станаха и заизлизаха. — Кейт, можеш да се обадиш от офиса ми.

— Добре.

— Стив, ще ми помогнеш ли да проучим информацията? Изглежда знаеш какво да търсиш. Възможно е да забележиш нещо, което сме пропуснали.

— Ако някой от хората ти ме закара до летището, когато приключим. Кейт вече закъсня за уречената среща.

— Естествено. — Малън погледна към нея. — Кейт, ако се налага да тръгваш, ще те разбере.

Кейт усети, че Вейл не е споменал уговорката ѝ злонамерено.

— Може да почака, Тим. И да не отида, няма проблем. Тук съм, защото сме приятели. Ще остана, докато ти трябва.

Вейл се обади:

— Началник, ако някъде има бюро с компютър, ще се заема със сигналите. Добре ще е да разполагам и с карта на района.

— Чудесно. Ще се погрижа да ти препращат и всичко новопристигнало.

— Тим, ще ни оставиш ли насаме за минутка? — помоли Кейт.

— Разбира се.

Малън излезе и затвори вратата.

Кейт улови Вейл за ръката.

— Оценявам, че ме измъкна от положението, без да се почувствам като идиот.

— Няма смисъл и двамата да се чувстваме така.

Тя понечи да отговори, а той постави длан върху ръката ѝ.

— Всичко е наред, Банън. — Наведе се напред и прошепна в ухото ѝ: — Наистина мразя новогодишните празненства.

Обърна се да излезе от стаята.

— И не си и помисляй да се измъкнеш, без да се сбогуваме — каза тя.

Вейл вдигна ръка в мълчалив, но официален поздрав.

Кейт се зае да издирва по телефона агенти от Отдела по психология и от Вашингтонския полеви офис, а полицейският началник настаня Вейл пред бюрото на един от детективите и му показа как да използва различните бази с данни на управлението. Той се зае да чете сведенията.

За разлика от детективите и полицаите можеше да си позволи лукса да ги разглежда от друга перспектива. Рестънското полицейско управление беше длъжно да проучи цялата информация. Не и Вейл. Затова си състави бързо мнение за обадилите се граждани и за хората, които подаваха сигналите.

Провери имената на заподозрените в компютъра за предишни контакти с управлението. Провери и имената на информаторите — ако се бяха представили — да види дали не са хронични податели на сигнали, което намаляваше стойността на сведенията им. Изчете всичко. Не откри нищо полезно, но това невинаги беше повод за отчаяние. Информацията от гражданите беше нож с две остриета. Макар и често да разрешаваше случаите, понякога на пръв поглед обещаваща, но фалшива следа отвличаше вниманието на цялото управление и го пращаше в погрешна посока, праросвайки ценно време. В стаята влезе униформен полицай и попита:

— Ти ли си Вейл?

Той стана и се ръкува с мъжа.

— Да. Стив.

Полицаят добави още три разпечатки върху купчината.

— Тези са от последния половин час. По електронната поща започнаха да пристигнат и снимките от състезанието. Да ги препратят ли на този компютър?

— Непременно. — Вейл взе новите разпечатки. — Нещо интересно?

— Нищо, което налага да включим сирените и червените лампи.

Вейл продължи да проучва имената в компютъра. Все още нищо не привличаше вниманието му. Когато приключи, той стана и се защура наоколо, докато го упътиха към кафе машината. Напълни две чаши и тръгна да търси Кейт.

Кабинетът на полицейския началник беше тесен, но спретнато подреден. Грамоти от ФБР осейваха стената зад бюрото. Кейт разговаряше по телефона. Вейл остави чашата пред нея и седна.

Тя подбели очи, заслушана в поредното извинение защо е невъзможно да се направи каквото и да било тази нощ. Отпи глътка кафе. Той я гледаше и си припомняше едно от нещата, които му допадаха най-много у нея — работата не я плашеше. Колкото по-труден бе случаят, толкова повече упорстваше. Слушаше я как настоява за съдействие. Тонът ѝ не търпеше възражение, но Вейл не успяваше да определи дали е подкупващ, заплашителен или и двете. Накрая тя затвори, недовършила изречението.

— На втори януари неколцина служители на Бюрото ще останат по-недоволни от мен сега.

— Почти съжалявам, че няма да присъствам.

Тя му се усмихна бегло и тъжно, присви устни и се облегна в стола.

— Нещо от подадените сигнали?

— Засега не. Но снимките започнаха да пристигат.

— Смяташ ли наистина, че съдбата ще ни се усмихне?

— Реших, че е по-добре да разполагаме с тях. Нищо чудно по-късно да изскочи нещо, за което снимките да ни помогнат — отвърна Вейл. — А и махалото непременно ще се залюлее в другата посока.

— Какво махало?

— Повечето го наричат късмет. Аз го приемам за временно статистическо отклонение. Досега тази вечер не ми провървя нито веднъж, та може би е време щастието да ме осени.

— Съжалявам... — Тя се взря в него, преди да отпие глътка кафе. — Знаеш ли кое ме обърква най-много у теб, Стив?

— Не звучи като въпрос, чийто отговор би зарадвал здравомислещ човек.

— Че си толкова добър в това, а отказваш да се прехранваш с него.

— Не започвай!

Полицейският началник почука на вратата и влезе.

— Извинете. Струва ми се, че се натъкнахме на нещо. В списъка на сексуалните насилници има някой си Франк Дилън. Преди дванайсет години е отвлякъл и насиллил шестгодишно момче. През септември е пуснат на свобода и живее във Виена, съвсем близо. Свързахме се с наблюдаващия го полицаи. Каза ни, че Дилън наскоро се преместил и спрял да се явява за подписа. Полицаят смята, че се е самоотлъчил, и ще издаде заповед за арест, ако поискаме. Обадихме се на последния му работодател. Днес до обяд бил на работа, но подал молба за напускане и си тръгнал. Оставил мобилен телефон за връзка — да му се обадят, когато подготвят последния му чек. Ще се опитаме да го уловим натясно. Искате ли да дойдете?

— Разбира се — каза Кейт и погледна към Вейл.

— Не съм ти необходим, шефе. Цивилен съм. Ако се случи нещо, присъствието ми само ще улесни адвокатите да хвърлят прах в очите на съдебните заседатели. А и някой трябва да остане тук да преглежда сигналите, в случай че Дилън не се окаже нашият човек.

Кейт се обърна към началника:

— Аз ще те придружа, Тим. Идвам след минута. — Щом Малън излезе, тя каза: — Помня как винаги запазваш най-добрата следа за себе си. Сега не е така, нали?

— Както спомена началникът преди малко, става дума за детски живот.

— Съжалявам. — Тя извади ключовете за колата си и му ги подаде. — Кога яде за последно?

— Хмм... на закуска.

— Отиди да си вземеш нещо. Сигналите ще почакаат петнайсет минути. И... наистина оценявам помощта ти, Стив — добави тя. — Надявам се, че няма да се забавим. Надявам се това да е нашият човек.

Когато Вейл се върна до бюрото на детектива, откри нови четири разпечатки със сигнали. Провери имейла и с изненада установи, че в управлението вече са пристигнали единайсет съобщения с приложения снимки. Бяха му препратили и списъка с участниците и в двете състезания. Отвори първата папка със снимки — всичките от маратона за възрастни. Огледа лицата, търсейки момчето на Уолтънови. Имаше известна разлика в качеството между заснетите с телефон и с

фотоапарат, но тя не създаваше проблем, стига да не се наложеше да увеличават снимките за подробности.

Заради студеното време повечето състезатели бяха навлечени дебело, особено децата. Детската писта изглеждаше по-оживена заради многото родители, чакащи край финала. Вейл ги прегледа три пъти, опитвайки се да различи Джоуи Уолтън. Според списъка с участниците русолявото седемгодишно момче носеше номер 034. Няколко деца му заприличаха на него, но номерата, закопчани върху гърдите им, го разубедиха.

В стомаха на Вейл се надигна гневен възел от притеснение и той съжали, че не е тръгнал с Кейт. Беглецът педофил изглеждаше прилична следа. Ако не беше Франк Дилън, той несъмнено бе избрал неподходящ момент да спре да се явява пред полицейския си отговорник и да изчезне. Вейл чувстваше, че решението му да остане, е предизвикано от желание да постигне нещо, да го осени ползотворно прозрение. Изборът да пропусне лова сега му се струваше чисто и просто проява на излишна самонадеяност. Или пък желание да впечатли Кейт?

Понечи да стане да си досипе кафе, когато компютърът изжува, че получава нов имейл — три съобщения с още осем снимки. Вейл ги прегледа внимателно два пъти. После, осъзнал, че не знае какво точно търси, скочи на крака и махна отвратено към екрана. Опитваше се да премисли случая от твърде много ъгли — сигурен начин да не открие нищо.

Излезе пред входа на управлението без палто, за да проясни ума си в студа. Зачака леденият вятър да разсее погрешния му подход към случая.

Тогава в съзнанието му просветна една от последните снимки. Ала образът се стопи бързо, преди да проумее защо се е надигнал на повърхността. Върна се припряно до бюрото и извади снимката на екрана. Проучи всяка подробност, но нищо не разбра. Затвори очи и стовари юмрук върху бюрото.

На снимката се виждаше как единайсетинагодишно момче преминава през лентата на финала на детското състезание. Неколцина възрастни стояха отстрани, вперили поглед назад, мъчейки се да различат своите деца сред приближаващата по пистата група. Наоколо гъмжеше от хора, шураци се във всички посоки — прекрасна

възможност да примамим седемгодишно дете, без никой да забележи. По номерата, закачени върху гърдите им, Вейл разбра, че някои възрастни са участвали в състезанието, докато другите очевидно бяха просто публика. Тогава проумя какво е пропуснал.

Един от възрастните бегачи гледаше към обектива, сякаш преценяваше на каква опасност го излага той. Ръката му закриваше номера, но не личеше дали е преднамерено. Ала онова, което Вейл бе пропуснал отначало, беше по-малкият квадратен лист, прикрепен с безопасна игла към долния ляв ъгъл на табелката със състезателния номер, за да го свалят в края на петкилометровото трасе и да документират мястото на състезателя и времето на пробег. За жалост заради гледната точка Вейл не различаваше и надписа върху него. Мъжът беше тъмнокос и едър, с фигура, неподходяща за атлет. Повечето, решили се да бягат в новогодишния студ, навярно не бяха новаци. Наличието на малкия лист подсказваше, че мъжът не е пробягал пистата за възрастни. Нищо чудно да се беше регистрирал, за да се добере до детската надпревара, без да събужда подозрение.

Компютърът сигнализира за нов имейл и Вейл погледна към монитора. Писмото беше от организаторите на състезанието и съдържаше всичките им снимки. Все още погълнат от размисъл, Вейл не им обърна внимание, опитвайки се да определи дали мъжът на фотографията е замесен в изчезването на момчето. Тогава го осени идея. Кадърът представяше момента, когато победителят в състезанието пресичаше финала. Логично бе официалните снимки също да са уловили този момент, както и следващите.

Вейл отвори бързо писмото и заразглежда изображенията. Първите двайсетина бяха от маратона за възрастни. Потърси мъжа, който поне отначало би трябвало да е сред състезателите. Не го откри. После подредените хронологично снимки започнаха да документират началото на детската надпревара. Вейл ги разгледа внимателно една по една. Знаеше как е облечен мъжът и се надяваше на някоя от тях номерът му да личи по-ясно, за да го сравни със състезателния списък. Имаше още една снимка на победилия младеж, но заподозрения го нямаше там.

След още половин дузина фотографии различи на заден план мъж с ръст и облекло като на набелязания от предишната снимка. Беше с гръб към обектива и стоеше до ван. Вейл не можеше да определи

дали просто е спрял там, или минава покрай него. Табелата на вана се виждаше, но твърде отдалеч, за да я разчете.

Вейл откри програмата „фотошоп“ и увеличи образа. Снимката бе направена с висококачествен дигитален фотоапарат и той успя да я увеличи дотолкова, че да различи номера. Преписа го и насочи вниманието си към човека. В пространството между краката му, неразличим преди, се мяркаше нещо като детски крак в червени панталони. Вейл се обади на диспечерката и я помоли да провери номера на вана.

Докато чакаше, разрови разрастващата се купчина листове върху бюрото и откри съобщението, разпратено до медиите. Описанието включваше облеклото на Джоуи Уолтън — черно яке с качулка и червени шушлякови панталони. Диспечерката се свърза с него и докладва, че колата се води на Джордж Хилстранд с адрес в Херндън, Вирджиния.

Вейл откри името в списъка на възрастните състезатели и после го провери в базата с данни на Рестънското полицейско управление. Преди четири години мъжът явно бе живял в Рестън, защото в управлението бе пристигнало запитване от Мерилендската щатска полиция, издирваща изчезнало дете в Колсвил, Мериленд. Интересуваха се дали Хилстранд е регистриран в полицейското управление. Не беше.

Седемгодишният Едуард Стантън беше изчезнал по време на парти в едно от онези заведения, предлагащи пица и игрални автомати за забавление на децата, докато възрастните се наливат с бира и им купуват по някой жетон, за да не им се пречат в краката. Името на Хилстранд някак си се бе появило в разследването, но не уточняваха подробности.

Вейл се обади пак на диспечерката и я помоли да провери дали Едуард Стантън — или тялото му — са били открити. След малко тя му съобщи, че детето все още присъства в списъка на издирваните лица. Вейл поиска описанието му. Често серийните насилници подбираха жертви с физическа прилика. Възрастта на момчетата по време на отвличането съвпадаше.

— Бил е седемгодишен, висок сто и трийсет сантиметра, с тегло трийсет и два килограма. Светлокестенява коса, сини очи — обясни диспечерката. — На темето му имало белег с формата на полумесец.

Картината сякаш се наместваше, но и преди му се беше случвало — поредица от невъзможни съвпадения, привидно логични доказателства, ала само привидно.

Понеже се надпреварваха с времето, трябваше да проверят следата незабавно. Той откри кабинета на диспечерката и влезе:

— Здравсти, аз съм Стив Вейл. Как напредват Кейт и началникът?

Преди тя да успее да му отговори, по уредбата долетя молба за проверка на автомобилна табела. Диспечерката се обърна към компютъра да запише номера и му каза:

— Разположили са се на три места. Чакат го да се появи. Искаш ли да им съобщя нещо?

— Не, имат си достатъчно работа. По-късно ще им се обадя.

Вейл знаеше, че ако ги дочака, ще трябва да спазят следователския протокол. Първо — да се свържат с Мерилендската щатска полиция да попитат дали Хилстранд наистина е бил заподозрян, или името му е изскочило при „стрелба напосоки“, обичаен подход в такива случаи. Стотици, дори хиляди имена се натрупват, но не ги разследват докрай заради непосилното количество. Понеже щатската полиция не бе настояла за по-подробно проучване, Хилстранд явно не е бил сред основните заподозрени, а заради празниците докладът от Мерилендската щатска полиция щеше да пристигне най-рано утре. После, ако Хилстранд се окажеше заподозрян в мерилендското отвлечане и някак си успееша да обосноват, че е замесен в изчезването на Джоуи Уолтън, трябваше да изискат прокурорско разрешение за обиск и да поставят под наблюдение къщата му. Да открият услужлив съдия в новогодишния ден щеше да е малко чудо. А дотогава най-вероятно щеше да е твърде късно.

Другата възможност беше Вейл да отиде още сега и да проучи положението.

Той отвори чекмеджетата на бюрото, на което работеше, да провери дали детективът държи резервно оръжие. Откри единствено допълнителна значка със закопчалка. Закрепи я на колана си и остави бележка на Кейт с обяснение, че отива да посети Хилстранд, и как се е натъкнал на името му. Записа и адреса му. Тази информация щеше да предотврати обвинения в укриване на следи, но Вейл знаеше как Кейт ще изтълкува постъпката му. Добави послеслов: „Гадая напосоки и

затова не исках да ви безпокоя“. Препрочете го и поклати глава. Щеше да си спести укорите единствено ако Хилстранд се окажеше фалшива следа и само той си изгубеше времето.

На паркинга Вейл отвори багажника с надеждата служебната кола на Кейт да е снабдена с оръжие. Не беше. Седна зад волана, включи двигателя и се вля в автомобилния поток.

Отчете предимството да не въвлича Кейт или колегите ѝ от Рестънското полицейско управление. Сам, като граждански гражданин, разполагаше с повече възможности да събира улики без заповед за обиск, задължителна за пазителите на реда. Още повече че действаше без знанието на полицаите. Ако бяха уведомени, по закон щеше да бъде смятан за представител на управлението. Всъщност тези обстоятелства му позволяваха да маневрира както намери за добре. Основанието, че спасяват живота на дете, наистина би смекчило обвиненията в нарушение на Четвъртата поправка, но Вейл се тревожеше педофилът да не се изплъзне от ръцете на правосъдието, понеже авторите на Конституцията не са предвидили задълбочаващата се поквара на американските мъже. Поне така би се оправдал, ако я нямаше Кейт. Тя беше чувала и преди пледоариите му за ползата от самотните начинания. Всъщност тези методи бяха предизвикали почти непоправим разрыв помежду им при единствения случай, когато работиха заедно. Сега обаче отношенията им се изчерпваха с предложение да го откара до летището. Защо не тогава?

Погледна отново картата и сви по улица, където къщите се отдалечаваха все повече една от друга. Накрая тя се превърна в черен път, чезнец в горите.

Вейл вдигна крак от педала и колата продължи по инерция. След петдесетина метра различи светлина. Спря и изключи двигателя. Гъстата вечнозелена гора криеше автомобила. Вейл слезе и тръгна тихо към къщата. Едноетажната сграда изглеждаше по-голяма, отколкото очакваше да открие на такова място.

Закрачи зад дърветата около поляната, за да определи точния размер и разположението на постройката. Не видя външни пристройки. Ако Хилстранд бе довел момчето тук, то щеше да е вътре. Възможно най-тихо Вейл се върна при колата и я подкара към къщата. Поовехтелият ван от снимката беше паркиран отпред. Лампите светеха, следователно мъжът си беше у дома.

Вейл излезе от колата и се насочи към входната врата. Похлопа. Къщата се нуждаеше от пребоядисване, но дворът изглеждаше добре поддържан. Над главата му светна ярка крушка и човекът от снимката отвори вратата. Очите му бяха тъмни като косата и издаваха вероятно средиземноморско потекло. Домакинът го измери с втренчен поглед. Най-сетне попита:

— С какво да ви помогна?

Вейл разкопча детективската значка от колана си и му я показа.

— От рестънската полиция съм. Детектив Вейл. Разследваме случай с изчезнало дете. Ще ми отделите ли минута?

— Разбира се — отговори Хилстранд и покани Вейл вътре. После захлопна вратата. — Необичайно хубав костюм за детектив — констатира леко подозрително. — Може ли да видя картата ви за самоличност?

Вейл се потупа по джобовете по гърдите. После затършува из джобовете на панталоните.

— Съжалявам, не я нося. Хванахте ме натясно, господин Хилстранд. Пътувах за празненство, когато ми се обадиха. Не успях дори да се отбия в управлението. Наредиха ми да поговоря с няколко души, присъствали на състезанието, откъдето е изчезнало момчето. Не знам дали сте разбрали. Надяваме се някой да е видял нещо.

— Явно са ви сварили неподготвен. Май не носите и оръжие.

— Сигурно затова ми дадоха само участници в състезанието. От групата на добрите. Да сте забелязали нещо? — От друга стая долиташе шум от включен телевизор. — Чули сте, предполагам, по телевизията.

Хилстранд не отговори веднага. Взря се във Вейл, сякаш обмисляше думите му.

— Да, разбира се. Ако имах снимки, щях да ги изпратя. И съжалявам, но не видях нищо необичайно. Поне доколкото си спомням.

— Как се представихте на пистата? Пет мили са сериозна дистанция.

Хилстранд се усмихна неловко.

— Завърших. Не съм запален бегач и си бях поставил скромни цели.

— Не знам дали пет мили са скромна цел. Аз не бих се справил. Ходихте ли да гледате детското състезание?

Хилстранд се поколеба и Вейл се усъмни, че се е сетил за насочения към него обектив.

— Бях паркирал автомобила си наблизко. Поспрях да видя как финишира победителят.

От другата стая долетя глас на малко момче:

— Кой е, татко?

— Синът ви ли е това? — попита Вейл.

— Да.

Хилстранд го поведе към дневната. Единайсетинагодишно момче седеше на канапето и гледаше телевизия. Беше със светлокестенява коса и най-малко две педи по-високо от Джоуи Уолтън.

— Дейвид, това е детектив Вейл от рестънската полиция. Разследва случая с изчезналото дете, който всички обсъждат.

Момчето стана и протегна ръка.

— Приятно ми е, сър.

Вейл се ръкува и се вгледа в бледосините му очи.

— Родителите ти позволяват да останеш до късно по случай Новата година?

— Татко. Мама починала, когато съм се родил. При раждането.

Вейл забеляза как произнася думите механично, без следа от тъга, със зрял тон, нехарактерен за възрастта му. Момчето посочи близката полица.

— Ето я на снимката с татко.

Обяснението отново прозвуча заучено.

Вейл погледна бременната жена на снимката, застанала до Джордж Хилстранд. Лицето ѝ бе по-смугло дори от това на съпруга ѝ и имаше маслиночерни очи.

— Съжалявам, Дейвид. Много е тъжно. И аз изгубих рано мама. Знаем колко е трудно.

Вейл протегна ръка и разроши косата на момчето.

Отдръпна внимателно длан, за да не издаде какво е открил. Генетически неправдоподобно е двойка с тъмни очи да има синеоко дете, а косата и кожата на Дейвид не напомняха ни най-малко мургавината на „родителите“ му. Когато Вейл разроши косата на момчето, той усети белега във форма на полумесец върху темето му.

Колкото и невероятно да изглеждаше, момчето явно бе Едуард Стантън — детето, отвлечено преди четири години в Мериленд. Което почти сигурно означаваше, че Джоуи Уолтън също е някъде в къщата. Ето как се обръща махалото на късмета.

Момчето понечи да седне отново пред телевизора, но Хилстранд се обади:

— Стига толкова за тази вечер, синко. Време е за лягане.

Без никакви възражения детето стана и каза:

— Лека нощ, сър.

— Ще отида да го сложа в леглото. Връщам се веднага — обеща Хилстранд. — Чувствайте се като у дома си.

Вейл приближи до снимката на Хилстранд и съпругата му и внимателно я разгледа, опитвайки се да определи кога е правена. Съдейки по дрехите и избледнелите цветове, беше поне отпреди десет години.

Внезапно Вейл усети, че Хилстранд е зад него. Обърна се и видя, че мъжът е насочил към него автоматична пушка 45-и калибър.

— За четири години ти си първият, който забеляза липсата на прилика. Май трябва да махна семейната снимка. Държа я тук заради сина си. Отне му известно време, но сега си я спомня като своя майка.

— Надявах се да не усетиш, че съм забелязал.

— Винаги съм се страхувал от това. Когато прокара ръка през косата му, разбрах всичко.

— А Джоуи?

— Добре е. Заклучен е в стаята на долния етаж. Ще остане там, докато разбере, че мястото му е тук.

— А не при родителите му.

— Понеже аз държа пушката, не бива да ме съдиш твърде строго — порица го Хилстранд. — А и щяха ли добри родители да го оставят сам в такава тълпа?

— Искаш да кажеш, заради педофилите и прочее.

Хилстранд насочи оръжието към лицето на Вейл.

— Не съм педофил.

Вейл се вгледа в пушката и каза:

— Много старо изглежда това нещо. Сигурен ли си, че работи?

— Беше на дядо ми и работи прекрасно.

— Военен модел е. Има няколко предпазителя. Сигурно ли е, че си ги нагласил за стрелба?

Хилстранд се усмихна.

— Стрелял съм с нея доста пъти, откакто татко ми я остави. Напълно съм сигурен.

Вейл се опитваше да разбере доколко умее да борави Хилстранд с оръжието. Понеже беше разработено за военните, имаше четири отделни предпазителя. Малцина знаеха за прекъсвача. Ако някой бутнеше дулото към човека с оръжието, ударникът блокираше. Хилстранд очевидно не беше запознат с механиката на пушката и Вейл реши да опита да я блъсне към него. После щеше да разчита тялото му да отвърне по инерция на натиска и да блокира ударника за миг, докато успее да го разоръжи.

Но Хилстранд бе застанал твърде далеч.

— Може ли поне да видя момчето? — попита Вейл.

— Разбира се. Долу няма килим и ще свършим работата по-чисто.

— Наречи ме циничен, но това не ми прилича на много щастлива Нова година.

Вместо отговор Хилстранд махна с пушката към вратата за сутерена. Щом слязоха, той посочи тежка стоманена врата с катинар и резе.

— Вътре е.

Подхвърли предпазливо ключовете на Вейл. Той отключи катинара и се обърна отново към Хилстранд. Протегна му ключовете с дясната си ръка. Хилстранд пристъпи бдително напред. Вейл разбра, че това е моментът.

Когато Хилстранд се пресегна към ключодържателя, той се извърна към вратата и с разсеяно изражение придърпа ключовете няколко сантиметра по-близо до себе си. Хилстранд се наклони леко да ги вземе. Вейл се извъртя светкавично, закри с длан дулото на пушката и я бутна към него.

За секунда Хилстранд отвърна на натиска, натискайки трескаво замръзвания спусък. Ала щом Вейл се обърна да улови по-здраво оръжието, той го отдръпна и спусъкът проработи. Експлозията от 45-калибровата пушка отекна бавно из сутерена.

Кейт и началникът на рестънската полиция седяха зад бюрото му и наблюдаваха разпита на заподозрения Франк Дилън на вътрешния монитор.

— Как мислиш, Кейт, той ли е?

Тя следеше изпитателно езика на тялото на задържания.

— Трудно е да се прецени при социопатите. А и не съм експерт. Обещавам ти утре да дойде някой от Психологическия отдел. Детективът ти очевидно си разбира от работата. Щом се върне, Вейл ще разнищи загадката.

— Къде е той? Дежурният каза, че е излязъл.

— Мисля, че е отишъл да се нахрани.

Някой похлопа по вратата. Влезе униформен полицай.

— Родителите са тук, шефе.

— Доведи ги.

Малън изключи монитора.

Вратата се отвори отново и госпожа и господин Уолтън влязоха. Малън ги представи на Кейт и всички седнаха. Лицето на госпожа Уолтън бе разкривено от объркване и скръб. Съпругът ѝ — с леко зачервени очи — се стремеше да си придава по-спокоен вид, по-скоро за да не подклажда истерията на жена си, отколкото да не издава собствените си чувства.

— Някакви новини? — попита той.

— Съжалявам, още не. Но всичките ни служители проверяват следите. Задържахме един. В момента го разпитват.

— Той ли е похитителят? Криете ли нещо от нас? — попита тревожно госпожа Уолтън.

— Не, нищо не крием.

— Кой е той? — настоя съпругът. — Защо сте го задържали?

Малън знаеше, че отговорът няма да ги успокои. Кейт се намеси:

— Съден е за сексуално насилие. Процедурата е рутинна. Нищо не сочи, че той е замесен в изчезването на Джоуи.

— О, не! — възкликна госпожа Уолтън и се люшна към рамото на съпруга си.

Някой почука отново по вратата и дежурният подаде глава.

— Шефе, пристигна някой, който несъмнено ще ви заинтригува...

— Заети сме, Нелсън — изръмжа Малън.

С особено изражение полицаят отвори широко вратата и отстъпи усмихнато назад.

Госпожа Уолтън вдигна очи и скочи на крака, а устата ѝ зяпна в ням писък.

На прага стоеше Стив Вейл. С една ръка притискаше увития в палтото му Джоуи Уолтън, а с другата обгръщаше леко врата на Едуард Стантън.

Майката на Джоуи се втурна към него и разтвори обятия. Баща му прегърна и двамата, без да крие сълзите си. Полицейският началник стоеше като онемял, а Кейт гледаше Вейл и клатеше глава.

— Джоуи... Добре ли е? — попита госпожа Уолтън.

Вейл ѝ кимна.

— Добре е.

Тя притисна още по-силно детето.

Вейл обърна Едуард към тях, за да наблюдава радостната среща. После приклепна до него и го погледна в очите.

— Виждаш ли колко е важно да се върнеш при истинските си родители? Тази майка и този татко са били без детето си само няколко часа, а гледай как се чувстват! Твоите родители те очакват от четири години.

Момчето кимна послушно, но Вейл усети, че още не осъзнава напълно думите му.

Кейт застана до тях и се усмихна.

— А кой е този красив младеж?

— Едуард Стантън — отвърна Вейл. — Отвлекли са го в Мериленд преди четири години.

Кейт стрелна с поглед Вейл. Едва след няколко секунди осъзна, че момчето пред нея е друга жертва на похищение.

— Същият човек го е отвел? Как го откри?

— По-късно ще ти разкажа.

Кейт усети, че въпросите ѝ пречат на Вейл да помогне на Едуард Стантън да проумее, че мястото му е при истинските му родители, но — като госпожа Уолтън — не успя да се сдържи да попита за състоянието му.

— И той не е...

Тя наклони загадъчно глава, за да не разбере момчето за какво става дума.

Вейл пристъпи встрани от единайсетгодишното дете.

— Мисля, че не. Съпругата и синът на Джордж Хилстранд — мъжът, който го е отвлякъл — починали малко преди да доведе Едуард тук. Доколкото мога да преценя, той се е грижил добре за Едуард. Момчето се затруднява да осмисли случилото се и къде му е мястото, но иначе изглежда невредимо.

Кейт огледа изпитателно детето. Знаеше, че не е необичайно жертвите, съжителствали дълго с похитителите си, да проявяват преданост по-скоро към престъпника, отколкото към семейството си.

Едва сега забеляза, че ръката на Вейл е увита в бяла носна кърпичка, напоена с кръв.

— Добре ли си?

— Зависи. Би ли излязла на среща с мъж от съжаление?

— Очевидно нищо ти няма.

Тя се втренчи в него и после в ръката му, сякаш отлага някакъв спор, докато останат насаме.

Полицейският началник приближи до тях и попита Вейл как е открил момчетата. Вейл му обясни за снимките от състезанието и как името на Хилстранд се е появило в случая, разследван от мерилендската полиция.

— Къде е Хилстранд? — попита Малън.

Вейл извади ключовете за колата на Кейт от джоба си и ги подхвърли на Малън.

— Нямах белезници, та го овързах с тиксо и го затворих в багажника.

— Какво ти е на ръката?

— Май съм я порязал в суматохата.

Телефонът иззвъня и Малън вдигна слушалката.

Послуша малко и каза:

— Добре, дайте ни няколко минути.

Прекъсна връзката.

— Журналистите са на път. Пристегни си вратовръзката, Стив, скоро ще бъдеш герой. — Полицейският началник кимна към Едуард Стантън. — И почакай, докато разберат, че този младеж също е невредим след всичките тези години.

Кейт погледна към Вейл и прочете мислите му.

— Тим, оценяваме предложението, но това е твоят момент. Просто спомени, че ФБР е съдействало при разследването.

— Шегуваш ли се? Не мога да си припиша заслугата.

Кейт прочисти гърло, за да покаже на Вейл, че се кани да излъже. Кимна на Малън да ги последва с Вейл навън. Излязоха в коридора и тя обясни:

— Тим, съжалявам, но не бях искрена, когато ти казах, че Стив не работи за Бюрото. Поверително е. Трябва да помолиш хората си и семейство Уолтън да не споменават за съдействието му. Под прикритие, че е строителен работник, той разследва важен случай на корупция в чикагската община. Ако името и лицето му влязат в новините, ще пропилеем две години усърден труд. Съобщи на медиите каквото ти казах — агент под прикритие ги е открил, но е ангажиран с друг, неразкрит случай. Само не споменавай Чикаго. Понеже Едуард е отвлечен в Мериленд, кажи им, че агентът работи в Балтимор. Така ще се въртят в кръг, докато шумотевицата стихне. И недей да скромничиш — все пак ти ни извика.

— Кейт, може и да съм се занимавал с кандидатски досиета през цялата си кариера, но съм работил в същото Бюро като теб. Освен това знам колко си неумела в лъжите. Не разбирам защо Стив не иска да излиза на светло, но съм ти твърде задължен, за да оспорвам решението ви. Ще приема, че е наложително. — Той се здрависа сърдечно с Вейл, докосвайки го само по пръстите, за да избегне раната. — Агент или не, искрено съм ти признателен, Стив.

Малън прегърна Кейт.

После се върна в кабинета и попита Едуард Стантън:

— Какво ще кажеш да се обадим на родителите ти?

— Да, сър — отговори момчето, в чийто глас вече личеше известно въодушевление.

Кейт развърза кърпичката върху дланта на Вейл, разкривайки повърхностната рана. За щастие куршумът бе само облизал плътта.

— Ще се разминеш с няколко шева.

Вейл завърза отново кърпичката.

— Тук съм по-малко от четири часа и вече успя да ме пратиш на огневата линия.

— Аз? Ти тръгна сам. *Отново*. Защо виниш мен?

— Не знам. Озова ли се край теб, винаги се случва нещо такова. Все едно си криминалната версия на „Щамът Андромеда“.

Запътиха се към изхода, но Вейл си спомни нещо и се отби при бюрото на детектива. Взе бележката, която беше оставил, и ѝ я подаде.

— Преди да се скараме, искам да знаеш, че не съм действал зад гърба ти. Когато тръгнах, изгарях от негодувание, че не съм с вас, защото вашата следа изглеждаше печеливша.

Кейт погледна бележката.

— Прикриваш все по-умело ходовете си.

— Съдейки по тона ти, очевидно недостатъчно умело. Но си спомни кой пусна хрътките. Аз съм прост зидар, закопнял за безплатен ликьор и невинни девици. — Вейл погледна часовника на стената. — Честита Нова година, заместник помощник-директор Банън! — Целуна я леко по бузата, опитвайки се да определи дали срещата им все пак ще се състои. Тя откликна обезсърчително безучастно. — Не прибързвай, жено, цялата нощ е пред нас.

„Винаги е така с Вейл“, помисли си тя. Изправеха ли се пред загадка, той беше удивителен, но разплетяха ли я, трудностите помежду им изникваха отново.

— Не си въобразявай, че ще ме заслепиш, понеже си спасил две деца и са те ранили леко, Вейл.

Нарече го „Вейл“ — добър знак. Използваше обръщението само когато не беше ядосана. Докато прекосяваха паркинга, тя го улови за ръката. Досегът ѝ го накара да потръпне.

Час по-късно излязоха от спешния кабинет. Вече се зазоряваше, върху дланта на Вейл имаше четири шева, а докторът го бе успокоил, че раната ще заздравее бързо.

— Е, какво ще пиеш? — попита Кейт. — Дължа ти малко отмора. На канапето. По-късно ще те закарам до летището.

— Защо не ме оставиш там още сега?

— Ако ми позволиш първо да те почерпя с една закуска.

В този момент Кейт забеляза на паркинга познат черен „Линкълн“. Двигателят му беше включен и бяло-сивият пушек от ауспуха му се топеше в ледения въздух. Колата принадлежеше на директора на ФБР. Когато приближиха до нея, шофьорът излезе.

— Здравсти, Майк — поздрави Кейт. — Какво има?

— Директорът ме изпрати да те доведе.

Кейт погледна Вейл със смесица от съжаление и разбиране.

Едното ъгълче на устата му се повдигна саркастично.

— Забелязала ли си колко рядко сполучливите срещи започват в спешното отделение?

Шофьорът се обърна към Вейл:

— Нареди да ви заведе и двамата.

2.

Черният градски автомобил сви в отбивката пред номер 1100 на Шестнайсета улица в северозападен Вашингтон. Паркираха пред старо имение с висока ограда от ковано желязо.

— Къде сме, Майк? — попита Кейт шофьора.

Вейл посочи внушителната сиво-кафеникава четириетажна постройка от другата страна на улицата:

— Това е старото руско посолство.

— Чакат ви вътре — каза шофьорът, пренебрегнал въпроса на Кейт и уточнението на Вейл.

Когато излязоха от колата, Вейл посочи към сградата, в която се канеха да влязат, и каза:

— Тук се е намирал някогашният наблюдателен пост, откъдето Бюрото е следяло посолството, но после руснаците построиха големия комплекс на Тънлоу Роуд и наблюдателницата стана излишна. Очевидно са й намерили друго приложение.

Докато Кейт и Вейл крачеха към входа на голямата стара сграда, агент, съблякъл сакото на костюма си, отвори тежката, висока дъбова врата. До револвера върху колана му висяха два калъфа за пълнители. Той огледа бързо лицата им и — нито особено дружелюбно, нито твърде официално — каза:

— Директорът ви чака на горния етаж.

Изкачиха се по витото стълбище до втория етаж. Вейл се озърна одобрително, оценявайки елегантната архитектура на поне седемдесет и пет годишната сграда. Стълбите бяха изработени от черен испански мрамор и почти никакви несъвършенства не помрачаваха чистия му абаносов блясък. Голям, но изящен стъклен полилей се спускаше през спиралата на стъпалата.

— Добре, аз ще попитам първи — обърна се той към Кейт. — Какво става?

— Нямам представа — отвърна тя. — Но понеже днес е празник, новината навярно е добра.

— Следващия път аз ще планирам срещата. Някъде без телефони и спешни кабинети. И без директори на ФБР.

— Мислиш ли, че наистина ще си устроим среща, ако използваш думата по-често?

— Надявам се постоянството ми да те изпълни с възторг.

— Не беше ли това официалният лозунг на натрапниците?

На втория етаж дочуха гласове, долитащи от стая с изглед към улицата. Влязоха и Вейл забеляза, че помещението — бивша просторна спалня — е пълно със старомодно оборудване. Метални маси, записващи устройства, малък телескоп на дълга маса пред прозореца, засенчен с еднопосочни щори. Втори телескоп стоеше върху по-малка масичка до съседния прозорец, също със спуснати щори.

По столовете и върху канапето в стаята, освен директора седяха още петима мъже. Влязоха и Вейл с изненада установи, че всички насочват любопитни погледи към него. Появеше ли се в пълна с мъже стая, неотменно Кейт привличаше вниманието, независимо дали я познаваха или не.

Боб Ласкър се изправи и се ръкува с Вейл.

— Как е ръката, Стив?

— Добре.

Директорът кимна на един от мъжете, който стана и затвори вратата.

— Добро утро, Кейт — поздрави Ласкър.

Тя огледа лицата на другите мъже.

— Добро ли е наистина, сър?

— Ще разберем. Моля ви, седнете. Кейт, мисля, че познаваш всички. — Директорът ги представи на Вейл.

— Бил Лангстън е помощник-директор, оглавява Отдела по контраразузнаване. Неговият заместник — Джон Каликс. Тони Батли, Джейк Кантън и Марк Бродън са началници на секции в отдела.

Директорът забеляза как Вейл ги преценява светкавично. Точно това целеше Ласкър, за да го убеди по-лесно да приеме молбата му. Искаше Вейл да проумее, че тези мъже, макар и способни администратори, не са годни за полева работа.

Тримата шефове на секции бяха стъписващо безлични, понеже дългата кабинетна кариера в централата на ФБР ги бе научила, че

индивидуалността се възнагражда само с подозрение. И тримата бяха пълни, сякаш и този недостатък отговаря на някакъв професионален стандарт. Костюмите им не се отличаваха нито по цвят, нито по качество и им бяха отеснели заради разрасналите се талии. Ръкавите на сакото на Батли бяха въздълги и закриваха палците му до средата. Съдейки по протритите лакти, ръкавите не бяха променили облика си, откакто бяха излезли от магазина. Собственикът им не беше и помислял да ги подкъси, понеже сваляше сакото, настанявайки се зад бюрото си.

Костюмът на Бродън също изглеждаше излинял, краищата на панталоните му бяха разнищени, а износените ревери на сакото се подвиваха навътре. Твърде отеснялата яка на ризата на Кантън беше разкопчана. По вратовръзката му личаха лекета от храна. Угрижените изражения по трите лица, разнообразени от мимолетно любопитство при появата на Вейл, издаваха по-скоро копнеж по бързо пенсиониране, отколкото желание да се впуснат в непредсказуемата джунгла на улицата.

Джон Каликс, макар и не пълен, имаше окръглено, подпухнало лице, преждевременно състарено от плешивината над челото, биещо още повече на очи заради пригладения назад оредял белезникаво кафяв бретон. Седнал вдясно от шефа си, той някак си успяваше да наподобява и най-малките движения на помощник-директора. Носеше традиционната униформа на ръководните кадри във ФБР — сиви панталони, тъмносиньо сако, бяла риза и вратовръзка на райета, завързвана многократно след десетки пранета.

От друга страна, видът на Бил Лангстън издаваше, че помощник-директорът е вторият по авторитет в стаята. В средата на петдесетте, той беше строен, дори слабоват. Гъстата му кафява коса сребрееше по слепоочията. Костюмът му изглеждаше ненатрапчиво скъп и той бе кръстосал внимателно крака, за да не намачка острите ръбове на панталоните. Седеше със странно изопнати рамене, сякаш очаква всеки момент да го снимат. Лицето му — някак неподходящо за ситуацията — излъчваше патрицианско благородство. Вейл предположи, че се стареа да си придаде неразгадаемо изражение.

— Стив, така и не успях да ти благодаря лично за съдействието по случая „Пентад“ в Лос Анджелис — каза директорът. — Разказах на всички тук за участието ти в разплитането му.

Вейл посочи Кейт и отвърна:

— Е, поне ѝ предложи повишение — все пак е някаква признателност.

Ласкър се усмихна.

— Като стана дума — добра работа по случая с отвличането снощи, Кейт. По изключение пресата ни превъзнася до небесата.

— Понеже шофьорът ти беше осведомен, че сме в спешния кабинет, очевидно си разговарял с началника на рестънската полиция. Честно казано, сър, единственото ми участие в откриването на момчетата бе да откарам Стив дотам.

— Изглежда сте пътували към някакво приятно събитие, преди да те отклонят.

Вейл се намеси, за да спаси Кейт от неловки обяснения за провалената им среща:

— За приема на ирландския посланик. Но няма значение. И без това не говоря езика.

Директорът се засмя.

— Ти и Вашингтонският елит в една и съща зала, Стив? Струва си да се види.

— Щеше да останеш разочарован. Бях строго предупреден да не си събличам ризата и да не предизвиквам никого на канадска борба за халба бира. — Вейл наклони глава на една страна, за да покаже на директора, че незначителният разговор му вдъхва подозрение. — Съмнявам се обаче, че си ни извикал да обсъждаме пропуските в поведението ми.

— Съжалявам — лаконично, но явно искрено отвърна Ласкър. — Изникна съществен проблем. Ще прозвучи преувеличено навярно, но въпросът се отнася до националната сигурност. Единствено хората в тази стая са запознати с това, което ще ти кажа.

— Поверително е, разбирам.

— Прегледах отново биографията ти и забелязах, че си обучаван за контраразузнавач. — Заради магистърската степен по руска история отначало бяха наели Вейл да разработва руснаците. След подготвителната школа го изпратиха в Детройт да разнищава криминални случаи, за да развие следователските си умения, но често го връщаха в Куонтико за вътрешно обучение. Оттам знаеше за старото посолство от другата страна на улицата и за сградата, в която се

намираха сега. — Освен технологиите, почти нищо не се е променило. Все още си играем на котка и мишка. Всъщност мишките са повече от котките. Запознат ли си с някои от скорошните случаи?

— Винаги съм се интересувал от американско-руските отношения. Чета почти всички публикувани материали.

— Добре. Значи не се налага да осветляваме нюансите на целия процес. Бил, ще го запознаеш ли с положението?

Помощник-директорът стана, отиде до лаптопа и въведе парола. Стената над камината светна като импровизиран екран. Появи се зърниста разузнавателна снимка на мъж с плоски черти и бледо източноевропейско лице с прекалено гъсти за американския вкус бакенбарди и мустаци.

— Преди месец този човек се свърза с Вашингтонския ни полеви офис и помоли за среща. Пестеше сведенията, но обясни, че е разузнавач към руското посолство във Вашингтон. Не се представи по име, а с прозвището Калкулус. За да докаже твърденията си, на тази среща той ни показа пет поверителни документа. Попитахме го какво иска от нас и той отговори, че притежава списък с американци — или на държавни постове, или служители на корпорации, сътрудничащи на отбранителното министерство, които предоставят информация на руската Служба за външно разузнаване. Щом си сверяваш редовно часовника, знаеш, че това е новото КГБ. Не спомена от колко души се състои списъкът, нито къде работят. Настояваше обаче, че единият е служител в американска разузнавателна агенция, но не знаеше коя точно.

— Колко съществена беше информацията в предадените документи? — попита Вейл.

— Нищо критично, но достатъчно да докаже правдоподобността на твърденията му. Защо питаш?

— Просто любопитствам.

Кейт изглежда изпитателно Вейл. В тона му долови откривателска нотка.

— Предполагам, че иска пари — каза той.

— Защо иначе ще предава родината и ще рискува да го екзекутират? — отвърна Лангстън. — Планът му беше доста хитър. Предложи, цитирам, „да ни даде първо най-дребната риба, а накрая — най-едрата“. Разузнавателният агент, най-вероятно. Поиска да

преведем четвърт милион долара в чикагска банка, щом идентифицираме първия. Предостави ни номера на сметката. Обясни, че банката е голяма, а сметката е открита от негов роднина и се води на фиктивно име. Предупреди ни, че ако Бюрото се опита да открие човека или да проследи парите, роднината ще бъде уведомен, а контактите с нас — прекъснати, защото ако не може да ни се довери, подписва смъртната си присъда. Щом роднината му съобщи, че сумата е преведена, ще получим второто име. Поиска по четвърт милион за всеки и половин — за последния, който според него е *високопоставен* разузнавателен агент.

— Определи ли в какъв срок след плащането ще научите следващото име?

— Всъщност беше съвсем точен — „незабавно, ако ли не по-бързо“, както се изрази самият той. Опасяваше се, че колкото по-дълго се проточи операцията, толкова по-голям е рискът да го заловят. Каза, че Службата за външно разузнаване е получила строго разпореждане от Москва в никакъв случай да не изтича информация пред широката общественост, че Русия отново шпионира Щатите. Агентите им и без това са изключително предпазливи, но след директивата са развили истинска параноя. Дори при най-нищожния намек за предателство започва щателно разследване.

— Значи той ви дава име, вие арестувате човека и после превеждате четвърт милион долара в чикагската сметка — уточни Вейл. — Щом парите пристигнат, получавате следващото име и така, докато заловите разузнавателния агент, за когото ще платите половин милион.

— Точно така.

— Означава ли това, че ви е дал първото име?

— Повече или по-малко — отвърна помощник-директорът.

— Доколкото съм запознат с шпионския занаят — обърна се Вейл към директора, — не виждам препъникамъни. Защо тогава съм тук?

— По няколко причини — отговори Лангстън. — Преди два дни получихме кратко завоалирано съобщение от него. Неочаквано са го отзовали в Москва.

— Ох! — възкликна Вейл.

— Какво? — попита Кейт.

— Когато заподозрат някого в шпионаж, руснаците намират заобиколно основание да го привикат в Москва. Там го разпитват понякога месеци наред. Ако признае или Службата за външно разузнаване се сдобие с доказателство, екзекутират заподозрения за предателство. И понеже руснаците едва ли оповестяват присъдата публично, няма как да узнаем — обясни Вейл.

Лангстън продължи:

— Откакто получихме първото съобщение, се опитваме да идентифицираме Калкулус. Сега смятаме, че сме разбрали кой е. ЦРУ има сравнително високопоставен източник в руското посолство. В рядка проява на съпричастие ни помогнаха да разкрием самоличността му. Ако от там са ни дали правилното име, той е електроинженер по образование и е извънредно предпазлив, дори маниакално, което в шпионския занаят е предимство. Изпълнява длъжността технически инженер, както я наричаме ние. Пътува из Съединените щати и поставя подслушвателни и видеоустройства в убежищата им и записва срещите, в случай че някой от двойните им агенти се разколебае. После ги заплашват с разобличаване — елементарно средство да си осигурят вниманието на къртиците. За останалото можем само да гадаем. Мислим, че след срещите между американските източници и руските им свръзки той документира записите и ги складира в посолството. Смятаме, че е започнал да съставя списъка, за да подсигури финансовото си бъдеще. Нищо чудно да пази и копия от предадените документи или друга информация, която можем да използваме като уличаващо доказателство.

— Добре е, че има комунисти, които ценят капитализма по-високо от нас самите — обади се Вейл.

— Да.

— Е, ще попитам отново — надявам се за последно — защо точно аз?

— Единствените, запознати със случая, са хората в тази стая. Разкрием ли го пред някой от агентите ни, информацията гарантирано ще изтече. Ти си доказвал неведнъж дискретността си. Славиш се със способността да довършваш започнатото, независимо от препятствията, които на нашите агенти биха се сторили... процедурно непреодолими.

— Искаш да кажеш, че не искате да ви спипат — засмя се Вейл.

— Събраните тук не са вещи в полевата работа — намеси се директорът, — а случаят крие много *предизвикателства*. Мъжете в тази стая не са излизали на улицата от десетилетия. — Ласкър се озърна да провери дали някой ще възнегодува. — Съжалявам, момчета.

Вейл погледна към Кейт и се обърна пак към директора.

— Преди време ми предложи нещо подобно, но ти отказах — каза той.

Директорът присви устни.

— Защото смятах, че ако напуснеш, ще изгубим истински талант. Надявах се и ти да го осъзнаеш. Но ти отхвърли категорично молбата ми и аз се съгласих. Сега е различно. Жизненоважно е.

Вейл се изправи и застана до прозореца. Повдигна щората и се взря в старото руско посолство от другата страна на улицата.

— Странно... преди пет години си представях, че ще правя точно това. Но всъщност съм зидар. — Той се обърна и погледна към мъжете. — Сигурно намирате ирония, но аз мисля, че е несправедливо.

— Стив, налага се да приемем, че в този момент разпитват Калкулус в Москва. Ако руснаците го пречупят, няма да се доберем до списъка и шпионите ще продължат да продават тайните ни.

— Съжалявам. Прибирам се у дома.

Възцари се мълчание. Най-сетне директорът го наруши:

— Ела с мен за минута. Трябва да ти покажа нещо.

Вейл го последва надолу по стълбите и през редица тесни недовършени стаи.

Уверен, че другите няма как да ги чуят, Ласкър попита:

— Разказа ли ти Кейт какво ѝ се случи точно преди Деня на благодарността?

— Не.

— Едва не умря.

— *Какво?*

— Оставила двигателя на колата си включен, а вратата на гаража — отворена. Беше пила. Лекуваха я няколко дни в болницата.

— Мислиш, че се е опитала да се самоубие? — в тона на Вейл прозвучаха обвинителни нотки.

— Не. Но се случи няколко дни след като ти беше гостувала в Чикаго, и Отделът за професионална отговорност не го прие добре.

— Кейт е твърде силна за подобно нещо. И нито веднъж не съм я виждал потисната, независимо как са се развивали отношенията ни.

— Съгласен съм с теб.

— Тя скъса с мен. Логично е аз да тая самоубийствени намерения.

— „Логично“? Мислех, че сте се сдобрили. Не си ли пристигнал затова?

— Излъгах. Тя не знаеше, че ще дойда. Искях да започнем начисто. Откарваше ме до летището, когато й се обади за похитеното дете.

— Както казах, знам, че не се е опитала да се самоубие, но не мога да прекратя разследването на Отдела за професионална отговорност просто защото аз мисля така. Сигурен съм, че помниш колко са мили хората в организацията ни, когато става дума за чужди проблеми. Преуспелите като Кейт трябва непрекъснато да се доказват. Сега я следят като бомба с часовников механизъм. Искам да работите заедно по случая с Калкулус. Ако постигнете половината, което направихте в Лос Анджелис, ще запушите устите на всички.

Вейл се засмя.

— Да не би да преувеличаваш положението, за да налапам въдицата?

— Когато влязохте горе, забеляза ли, че никой от мъжете не погледна към нея? Кога за последно си виждал такова нещо?

Вейл се позамисли над думите на Ласкър.

— Глупаво ще е да се съглася. — Нещо в тона му подсказа на директора, че зидарят се кани да направи точно това. — За твой късмет в Чикаго още не е започнал строителният сезон.

Ласкър го потупа по рамото.

— Благодаря.

Когато се върнаха в стаята на горния етаж, директорът съобщи:

— Стив реши да ни помогне, а Кейт ще работи с него.

Кейт се втрени във Вейл. Помнеше с колко категоричен тон бе отказал на директора. Знаеше, че никога не си променя мнението, заявено с такава решимост.

Вейл също я погледна.

— Но щом ще си сътрудничим, настоявам този път заместник помощник-директор Банън да разбере, че работя с нея, а не за нея.

Кейт се съвзе след миг и каза:

— Да, това беше ябълката на раздора в Лос Анджелис — че аз давам заповедите, а ти ги изпълняваш.

Директорът подбираше следващите си думи и пропусна иронията в отговора на Кейт.

— Знам, че не обичаш да се отчиташ пред никого, Стив, но понеже случаят е потенциална бомба със закъснител, искам ти или Кейт да докладвате на Бил поне веднъж дневно, за да ме държи в течение.

— Дефинирай „докладвате“.

— Положението е заплетено и настоявам всички да работите заедно. Ако към разузнавателната агенция, която явно е замесена, добавим руснаците и Държавния департамент, получаваме сложен дипломатически коктейл. Възможностите за катастрофален провал са неизброими. Трябва да уведомявате Бил.

— Наистина ли го искаш, или просто се подсигурираваш с алиби за пред конгресните комисии, че съм пренебрегнал нарежданията ти? Ако е второто, няма проблем.

— Съжалявам, Стив, настоявам да докладваш ежедневно. Що за директор ще съм, ако не следя отблизо такъв случай?

Вейл разбираше, че заради Кейт няма избор.

— Нали усещаш как ще свърши всичко?

— Надявам се да не стане така.

— Което означава, че си представяш ясно финала — заключи Вейл. — Кейт, искам да ти кажа, че не съм излизал на по-пагубна среща с жена. — Тя само поклати глава. — Момчета, смятайте се за предупредени — не ми е присъщо, но ще разкрия целия си потенциал.

— Благодаря — каза Ласкър.

Вейл се обърна към помощник-директора:

— Бил, изобщо не те познавам. Разсъжденията ми се основават на личен опит с Бюрото. Ако смяташ, че са неприложими, не ми обръщай внимание.

— Слушам — поощри го с безизразно лице Лангстън.

— Ако се опиташ да ми попречиш, движен от егоистични подбуди, ще се кача на първия самолет за Чикаго и предполагам, няма да зарадвам никак директора. — Лангстън не реагира. Вейл се обърна

към другите. — Добре тогава, има ли някой представа откъде да започнем?

Заместник помощник-директорът — Джон Каликс — подхвана:

— При втората ни среща с Калкулус вече бяхме проверили документите, които ни предостави, и бяхме потвърдили версията му. Затова му дадохме специален телефон, който да използва само за връзка с нас. Умален модел на сателитен телефон, съвсем обикновен на вид. Казахме му само това. Телефонът обаче има и други функции, например да проследява непрекъснато местонахождението му, независимо дали е включен или не. Той го използва само веднъж. Написа ни съобщение, че го отзовават в Москва. Само шест думи. Оттогава не сме го чували.

Каликс стана и занатиска клавишите на компютъра. Появи се снимка на съобщението: „За Москва неочаквано. Намерете СДП веднага!“.

— Предполагаме, че СДП са инициалите на първия човек в списъка — продължи Каликс. — Свехме ги с всички налични бази с данни, в повечето от които не е вписано презиме, но нямаме представа кой може да е. Възможно е да са стотици, дори хиляди из цялата страна. Единственото друго, с което разполагаме, е маршрутът му. Документиран е в тъмносинята папка на масата.

Вейл обмисли чутото, погледна към папката и кимна.

— Къде е сега телефонът?

— След като получихме съобщението, вече не можехме да определим къде се намира. Навигационната система някак си е извадена от строя.

— Последното местонахождение?

— В руското посолство.

— Не звучи обещаващо. Нещо друго, което да ни помогне?

— Това е всичко. Както казах, не разполагаме с много.

Директорът стана.

— Благодаря, момчета.

Мъжете разбраха, че срещата е приключила и е време да тръгват.

Всички излязоха и директорът затвори вратата след тях.

— Стив, най-добре да работите тук. Мястото е подсигурено, може да използвате и оборудването. Компютрите са последна дума на техниката и предоставят достъп до всички данни на Бюрото. Сградата

е с алармена система, кухнята е заредена с продукти, има баня и легла. Куфарчето върху масата е за теб. Вътре има оръжие, удостоверения за самоличност, кредитна карта, мобилен телефон. Отпред е паркиран син седан „Шевролет“. Ключовете също са в куфарчето. — Той извади празна визитка и записа номер. — Ако ти потрябва нещо — каквото и да е — обади се на този телефон.

— Някакви възражения да се настаня тук? — попита Вейл.

Директорът погледна към Кейт.

— Щом така предпочиташ.

— Ще елиминирам времето за пътуване от хотела — отвърна Вейл и Кейт разбра, че доводът му цели да ѝ спести неудобството, независимо как директорът тълкува връзката им.

— А аз живея на петнайсет минути оттук — каза тя.

— Не се ли опасяваш, че ще насочим руснаците към Калкулус, ако задържим някои от хората в списъка? — попита Вейл. — Ако вече не са го нарочили?

— Длъжни сме да го опазим, доколкото можем, но основният ни дълг е да защитаваме държавата. Всъщност обсъждахме вариантите да потулим случая възможно най-дълго. Със законови и бюрократични маневри ще успеем да го прикрием за десетина дни. Заловите ли някого, десетдневният срок започва да тече. Дотогава Калкулус ще остане анонимен.

— Десет дни не е много време да стигнем от А до Я. Особено при условие че недоумяваме къде е А и от колко букви се състои азбуката.

— Права си. На всичкото отгоре не знаем дали ще получим повече информация от Калкулус. Стив, нямаш представа колко съм ти признателен. Необходимостта да пазим всичко в тайна, съчетана с идеята, че групичка предатели се разхождат из Вашингтон, е истинско предизвикателство. Но сега разполагаме с теб. Съжалявам, че ти връзвам ръцете да докладваш ежедневно, но положението е коренно различно от Лос Анджелис. Ако срещнеш проблеми, знаеш номера ми.

— Надежда всяка тука оставете!

— Данте, нали? — усмихна се директорът.

— По-важно е не кой го е написал, а къде е било написано.

— Къде?

— Пред портите на ада.

3.

Кейт изпрати директора и се върна на горния етаж.

— Благодаря ти, че прие задачата. И че опази репутацията ми пред директора.

— О, какво не бих дал наистина да се налагаше да бдя над репутацията ти!

— Разбирам те, Вейл.

Той я изгледа втренчено и се върна до прозореца. Погледна отново старото посолство от другата страна на улицата.

— Какво точно ти показва директорът долу, за да те накара да си промениш решението? — попита Кейт.

— Дебела пачка пари.

— Вейл!

— Добре де, изпя ми химна. — Тя му се намръщи. — Образно казано. Знаеше, че ако ме изкара от стаята, далеч от всички тези *мениджъри*, няма да реагирам толкова първосигнално. Добре тълкува хората.

Кейт се взря изпитателно в лицето му, търсейки издайнически признаци за измама.

— Де да можех и аз да те тълкувам толкова добре!

— Още една причина да не се спогаждаме — винаги подозираш, че крия нещо.

— Защо ли ми хрумват подобни идеи?

— Виждаш ли, точно затова смятам, че има надежда за нас. Ако отношенията ни не почиваха върху здрава основа, сега щеше да ми нанесеш удар под кръста.

Кейт се усмихна и поклати глава.

— Откъде искаш да започнем?

— И двамата не сме спали от трийсет и шест часа. Ще поспя малко. Предлагам ти да последваш примера ми.

— Трябва и да се преоблека. Ще закарам колата вкъщи. На връщане ще ти донеса куфара.

— Умирам от глад. Да видим как сме с храната.

Той се запъти към кухнята.

— Този път искам да следя отблизо разследването, Стив — каза му тя.

— Добре, но помни, че крие много процедурни рискове.

— Отказвала ли съм ти някога съдействие, когато си замислял углавни престъпления?

— Вече казах, че си вътре, заместник помощник-директор Банън.

— Тогава ми обясни въпроса си за поверителните документи, които е предоставил Калкулус. Какво имаше предвид? И не ме зальгвай с „чисто любопитство“. Виждала съм това изражение и преди.

— Е, не започваме ли по познатия начин? — засмя се Вейл. — Понякога в шпионския бизнес противниците ти скрояват игрички. Подхвърлят несъществена информация, за да те убедят, че са на твоя страна. Трябва да се внимава. И ако са добри, накрая изкопчват повече сведения от теб, отколкото ти — от тях.

Кейт го изгледа изпитателно.

— Обяснението звучи разумно. Както винаги, когато ненадейно започват да стрелят по мен.

— Има и по-лоши сценарии от този.

— Например?

— Да живееш така, че никой да не те взема на мушка. — Той отиде в кухнята и й извика: — Говорим за шпиони. Те не стрелят по хората. Но ще трябва да внимаваме с храната. — Хладилникът беше зареден с продукти, включително цял картон яйца. Той ги извади и провери срока на годност. — Пресни са. Да сготвя ли закуска?

— Надявам се, че не искаш да ме отровиш.

— Разбира се. Че кой би си признал.

— Искаш ли аз да се заема? — попита тя.

— Ще направя най-обикновени бъркани яйца. Ти прегледай папките, които ни оставиха.

Десет минути по-късно той се появи с две чинии с бъркани яйца и препечени филийки върху тях. Тя погледна щедрата порция.

— Не си ли прекалил?

— Край теб никога не знам кога ще мога пак да ям. — Той взе вилицата. — Нещо от папките?

Тя отхапа от препечената филийка и извади снимка, пъхната най-отдолу в папката.

— Това е съобщението от Калкулус.

Кейт го проследи как оставя снимката до чинията си и я разглежда съсредоточено, докато яде.

„За Москва неочаквано. Намерете СДП веднага!“

Най-после тя не се сдържа и попита:

— Мислиш ли, че СДП е „дребната ни риба“?

Вейл продължи да дъвче, вперил поглед в съобщението.

— Трябва да е. Калкулус използва само три думи да ни уведоми, че навярно го заплашва смъртно наказание. „За Москва неочаквано“. Толкова пестелив човек не би прахосал последните три думи за нещо безсмислено. Използвал е точно три думи, за да посочи, че са не по-малко съществени от първите.

— Защо ще ни помага да открием шпионите, след като е разбрал, че ще го отведат в Русия, където го очакват мъчения? Или нещо по-лошо.

Вейл се замисли отново. Тя гребна от яйцата и го загледа как се храни разсеяно.

— Браво. Много добре.

— Кое? Яйцата?

— Въпросът ти защо му е да ни насочва. Това може да се окаже разковничето към загадката. Не би трябвало да го интересува. Но ни е изпратил инициалите на първата къртица. Защо?

— Може би е научил, че го изпращат в Москва, и е решил да ни даде първото име, за да изпратим парите в чикагската банка, а те да стигнат до семейството му или който там е получателят.

— Това е единият вариант. Ето ти друг — ами ако е предвиждал такава развръзка? Знаел е, че ако руснаците измъкнат от него информацията за списъка и открият каквото ни е подготвил, ще разполагат с всичко необходимо да го осъдят за предателство и да го екзекутират. Но ако ни помогне да стигнем първи до уликите, преди руснаците да ги намерят, те няма да успеят да докажат нищо. Сигурно сега е в Москва и стиска зъби въпреки мъченията, за да ни даде време.

— Спешно е, разбирам. Първо трябва да открием кой е СДП. Но как? Каликс е прав, че има мнозина с такива инициали.

— Още един добър въпрос. За жалост трябва да поспим, преди да му отговорим. Мразя да губя време в сън, но инвестицията си заслужава. — Вейл взе чинията си и я попита: — Приключи ли?

— Да, благодаря.

— Ще се върнеш ли след четири часа?

— Налага се, след като алтернативата е да избягаш с новата си служебна карта и оръжието, а аз да отговарям пред директора.

Почти на секундата, четири часа след като се разделиха, Кейт паркира пред бившата наблюдателница на Бюрото. Превалеше пладне, но времето беше мразовито. Тя извади куфара на Вейл от багажника и го занесе на втория етаж. Вейл беше в стаята, където се бяха срещнали с директора. Избръснат и изкъпан, разлистваше една от предоставените им папки.

— Бързо си запретнал ръкави. Откри ли нещо? — попита тя.

— Да. Нещо интересно. Телефонът, който са дали на Калкулус, го е следил двама и четири часа в денонощието. Разполагаме с подробни координатни карти къде е ходил и кога.

— Нищо друго?

— Още не, но вече ме гложди усещане, че пропускам нещо. — Той се изправи и застана пред включения компютър. — Погледни това. Сигурно си го виждала и преди?

Тя надникна над рамото му.

— Разбира се, това е шпионски сателит, до който имаме достъп. Откъде знаеш за него?

— Четях документа за топографското проследяване. Включих компютъра и видях иконата върху екрана. — Тя седна на стола до него. — Прегледах данните от навигационната система. Мисля, че са важни.

— Как по-точно?

— Прочети пак съобщението. — Той ѝ подаде папката. — Каква е разликата между първите и вторите три думи? „За Москва неочаквано. Намерете СДП веднага!“.

— Възклицанието?

— И...?

Тя се взря напрегнато, но след няколко секунди поклати отчаяно глава.

— Не знам.

— Погледни ми ръката. — Той вдигна длан с разперени настрани пръсти. — Сега виж пак съобщението.

Тя го послуша и каза:

— Между „СДП“ и думата „веднага“ има допълнително разстояние. — Тя се замисли. — Но не разбирам...

— Направих кафе. Ще ми донесеш ли една чаша?

Гласът му прозвуча по-скоро назидателно, отколкото умолително. Кейт сбърчи объркано чело.

— Добре, добре...

Отиде в кухнята и започна да налива от каната.

— Черно? — извика му. Преди да успее да ѝ отговори, тя възкликна: — Последното изречение съдържа скрито послание! — Забравила за кафето, влетя отново в стаята. — Ако не съдържаше някакъв подтекст, щеше да сложи удивителния знак след „За Москва неочаквано“, за да подчертае опасността, на която е изложен. Но понеже „веднага“ е отделено с допълнително разстояние, последните три думи всъщност съдържат две съобщения — да намерим СДП и да го направим незабавно, в същия момент.

Тя се усмихна, осъзнала, че Вейл я е изпратил за кафе, за да спре да се взира в гората и да различи отделните дървета.

— И разполагаме ли с нещо, което да уточни това „веднага“? — попита той.

Този път Кейт остави съзнанието си да се зарее спокойно, преди да отговори.

— Точното време, когато е изпратил съобщението.

— И понеже знаем точната географска ширина и дължина, от която е изпратено, сигурно се е опитал да ни даде ключ за самоличността на СДП.

— Нищо чудно да се е досетил, че телефонът, който сме му дали, следи местонахождението му.

— Преди всичко той е инженер, инженер в шпионския бизнес. Мислиш ли, че е трудно да се досети? Защо ще му даваме обикновен сателитен телефон? Освен това телефонът е бил включен. Би трябвало да знае, че в такъв случай можем да го проследим. — Вейл ѝ подаде папката, отворена на графиките от навигационната система. Обърна се към компютъра и сателитните картини. — Обаждането е осъществено

на два̀сет и девети декември в 4:18 следобед. Дай ми координатите, отбелязани за този час.

Докато тя му ги четеше, Вейл движеше мишката по картата на САЩ, докато цифрите на малките прозорчета върху екрана съвпаднаха с тези, които Кейт му диктуваше. Той ги запамети и увеличи местонахождението, което се виждаше до най-малката подробност. Свери точния адрес на съседната карта върху екрана.

— Служебна сграда е. На паркинга отпред има десетки коли.

— Дай да видя — каза Кейт.

Вейл стана, а тя седна пред компютъра. Включи друга търсачка и вписа адреса. На монитора се появи наименование на корпорация: „Алайънт Индъстрис“, Калвъртън, Вирджиния. Кейт натисна друга икона и влезе в базата е данни на Бюрото.

— Ето. „Алайънт Индъстрис“. В списъка са, понеже сме проверявали служителите им за разрешителни за достъп до секретна информация. Очевидно изпълняват поръчки за Министерството на отбраната.

— Може ли да видим списъка с имената на проучваните?

— Ей сега. — Тя занатиска клавишите, почака резултатите да се появят върху екрана и захрехвърля азбучния показалец. — Невероятно, но факт — има двама с първи инициал С и втори П. Клаудия Принстън и Чарлс Полък^[1]. Ще проверя дали има инициали на презиме.

Тя понечи да отвори биографията на жената, но Вейл я спря:

— Не си прави труда. Полък е.

— Откъде знаеш?

— Полък е северноатлантическа ядивна риба^[2]. Дребната ни риба.

Тя поклати глава и се засмя.

— Отделът по контраразузнаване едва ли ще остане очарован.

— Защо не?

— Как, мислиш, ще го преглътнат, когато им кажа, че си открил първата къртица за по-малко от четири часа, без да броим съня, душа и бръсненето? Знам, че не се опитваш да ги представиш като идиоти, но...

— Може би затова все ме уволняват — засмя се Вейл.

— *Може би!*

— Да не им казваме тогава.

— Знаеш, че е невъзможно. След като узнахме кой е Полък, трябва да го поставим под денонощно наблюдение. Както и телефона и компютъра му. После ще изискаме и разрешение за обиск. Сам ли ще действаш?

— Добре де, да почакаме няколко дни, преди да споделим с другите. Така ще изглежда, че е било по-трудно.

— Ехо! Аз съм Кейт Банън. Запознахме се миналата година. Очевидно не ме помниш, понеже се опитваш да приложиш старата тактика. Пак си решил да държиш всички в неведение. И в случай че броиш наум, „всички“ включва и мен.

— Не те включва. Заедно сме, накъдето и да ме отвее вятърът. Просто колкото повече ги замесваме, толкова по-сигурно е, че отговорът ще ни се изплъзне. Те са като молци.

— Молци?

— Летят към светлината само защото е най-яркото нещо пред тях, дори да рискуват да умрат... и да провалят разследването.

— Откажи се, Вейл. По някое време дори на теб ще ти потрябва помощта на Бюрото.

— Умник като Калкулус сигурно е скрил някаква улика някъде. Ако проявим изобретателност, ще я открием, без да прахосваме много време и човешки ресурс.

— Никога не си жалил ресурсите на Бюрото. По-скоро обичаш да ги пилееш нахалост. Измисляш си извинения, за да скриеш какво всъщност си наумил.

— Хайде, Кейт, изпреварваме графика. Да пообиколим и да видим какво ще открием. Първи януари е. Хората се борят с махмурлука, стоят пред телевизорите, дават празни обещания. Никой не иска и да чуе за нас.

— Уточни „да пообиколим“ — каза тя още по-предпазливо от обикновено.

— Празник е. Имаме кола, кредитна карта и карта с маршрута на Калкулус през последните две седмици. Да се поогледаме дали не ни е оставил още нещо.

Тя поклати глава с едва забележимо себепрезрение.

— Звучи толкова просто и толкова правилно и макар да знам, че не е нито едното, нито другото, ще се съглася.

— Ще се позабавляваме? Или...?

— Признавам, че отначало винаги изглежда забавно, но после се оказва „или“.

---

[1] На английски и двете собствени имена се изписват със „С“ — Claudia и Charles. — Б.пр. ↑

[2] Pollock (англ.) — морска треска (*Pollachius virens*). — Б.пр. ↑

4.

Когато застанаха пред колата, Вейл каза:

— Ти се ориентираш по-добре тук. Ще карам аз.

Докато той се обличаше, Кейт бе подготвила списък с всички места, посетени от Калкулус в деня, когато бе изпратил последното си съобщение.

— Щом искаш... Но те чака много работа. Изминал е над двеста мили извън Вашингтон.

— За един ден? Много е, но сигурно се е надявал да забележим.

— Откъде да започнем?

— Да речем от разковничето му — „Алайънт Индъстрис“ в Калвъртън.

Тя откри адреса сред записките си и го въведе в навигационната система на автомобилното табло.

— Имаш ли представа какво търсим?

— Каквото търсим винаги — чудните несполучливи опити да се прикрие истината. Несъответствия.

Той не доуточни и Кейт попита:

— А под каква форма очакваш да се проявят въпросните несъответствия?

— Не знам. Надявах се философската ми загадъчност да те впечатли и да те хвърли в безмълвно съзерцание.

— Малко съм изненадана, че още се опитваш да ме впечатлиш.

Вейл не успя да определи дали коментарът е саркастичен, или му предлага някакво примирие.

— Вярно е, че съм идиот, но ти си струваш усилията. Кой знае, може пък да се променя.

— Ако се промениш, сигурно ще ме отегчаваш до смърт.

— Знаеш ли защо мъжките молци летят толкова близо до пламъка на свещта? — закачливо попита той, очаквайки Кейт да възнегодува срещу поредното сравнение с молците.

— О, значи наистина се опитваш да ме отегчиш до смърт!

— Пламъкът вибрира с честота, наподобяваща феромоните на женските молци. Мъжките не устояват на привличането, макар да е изключително опасно.

— С други думи, дори рискът да изгорите не ви плаши?

— Тук съм, готов да се гмурна в неведома бездна, ако това отговаря на въпроса ти.

— Искаш ли да чуеш какво мисля? Мисля, че си отегчен и се надяваш да цопнеш право в неведомата бездна.

През следващите три часа проследиха маршрута на руския инженер през Вирджиния и спираха на местата, които беше посещавал според графиките на Бюрото. Всеки път Кейт слизаше и снимаше всичко наоколо, отбелязвайки си точно къде се намират. Бяха преполовили обратния път, когато откриха ресторант и паркираха пред него.

Седнаха в сепаре и след като сервитьорката взе поръчката им, Кейт попита:

— Е, някакви несъответствия?

— Още не. Но ще прегледам всичко, когато се върнем в щабквартирата. Необходимо ми е време да филтрирам информацията.

— Намекваш, че предпочиташ да останеш насаме?

— Няма проблем да се навърташ наоколо, но има предимно черна работа — принтиране на снимки, сравняване с картите и точното време. Не съм убеден, че мечтаеш за такава вечер. До сутринта ще съм организирал всичко по-добре и ще обмислим следващия си ход.

— Значи сутринта няма да прочета във вестниците, че си проникнал в руското посолство или си участвал в престрелка еди-къде си?

— Не мога да обещаю нищо за посолството, но ти давам дума, че няма да се замесвам в престрелки без теб.

— В такъв случай ще се прибера у дома, ще взема лист хартия и молив и ще върна лентата на живота си възможно най-назад, за да определя кой привидно безобиден и нищожен завой е пресякъл пътя ми с твоя.

— Една китайска поговорка гласи, че унищожаваш добрия си късмет, ако се опиташ да разбулиш източника му.

— Сигурно китайците го вярват, защото никога не са те срещали.

На другата сутрин Кейт влезе в бившата наблюдателница и усети аромат на врящо кафе, докато се изкачваше по стълбите. Откри, че Вейл е отдръпнал всички мебели от най-дългата стена в стаята и е залепил по нея снимките от предишния ден. Под тях бяха подредени картите и часовите графики, по които се бяха ориентирали.

— Спа ли изобщо? — попита тя.

— Достатъчно. Закусила ли си?

— Искам само кафе.

— Това е уредено. Взимай чаша и да вървим.

Вейл посочи стената.

— Помниш ли спирката ни в Дентън?

— Трябва да погледна снимките.

Тя пристъпи по-близо до стената.

— Става дума за затънтена пресечка с една-единствена къща.

Кейт разгледа снимката на малка белосана дървена къща.

— Според картата Калкулус е прекарал в нея около два часа и половина през нощта. Само там е останал толкова дълго.

— Чакай! Откъде знаеш коя е банката на Полък?

— Пише го в архива от проучването на Бюрото.

— А каква е връзката с банковите му сметки?

— Ако е посещавал банката си в рамките на двайсет и четири часа след престоя на Калкулус в онази къща, значи Полък сигурно се е срещал с руския агент там и Калкулус е записвал. На другия ден Полък е трябвало да депозира парите, освен ако не ги държи под дюшека.

— Означава ли това, че ще уведомим помощник-директора?

— Още не.

— Как тогава ще получим банковите извлечения без съдебно разпореждане?

— С това.

Вейл ѝ показа стандартна бланка за предоставяне на информация, попълнена и подписана от Полък.

— Откъде я взе?

— Нали Бюрото го е проучвало? Процедурата изисква разрешение за достъп до лични данни, нали?

— Как си влязъл във файла му?

— Когато вчера се включи в базата с данни на Бюрото, не ми забрани да те гледам. Помислих си, че ми даваш паролата си.

Тя само поклати глава.

— Но сведенията са отпреди пет години, формулярите не са актуални. — Тя се вгледа по-внимателно. — Този е датиран от миналата седмица.

— Малко бял коректор и копирна машина и всичко е нововеничко в Канзас сити.

— Извини ме, че схващам бавно. Вече шест месеца следвам стриктно правилата, законите и прочее. Изгубила съм форма.

Час по-късно Вейл паркира пред „Дейтън Сейвингс & Лоун“.

— Понеже очевидно те е страх да нарушиш националните банкови закони и закона за поверителността на личните данни, може да ме почакаш тук.

Той слезе от колата и се запъти към банката.

След двайсет минути излезе.

— Е? — любопитства Кейт.

— На сутринта, след като Калкулус е посетил малката бяла къщичка, Полък е внесъл осем хиляди и деветстотин долара в сметката си.

— Осем хиляди и деветстотин е чудесна сума. Под десет хиляди е и не се налага да уведомяват данъчните. От друга страна, не се набива в очи като девет хиляди и деветстотин, което е по-уличаващо, отколкото ако внесеш точно десет хиляди.

Вейл запали колата и потегли.

— Мисля, че вече знам какво представлява онази къща.

— Какво?

— Щом Калкулус е бил там и е записвал размяната, значи е руска защитена къща. Нищо чудно да ни е оставил нещичко там.

— Значи сега отиваме при Лангстън да го уведомим? — обади се Кейт. После, преструвайки се, че говори на себе си, продължи: — О, Кейт, бива ли умница като теб да е толкова наивна? До теб седи Стив Вейл, а ти го питаш дали ще докладва на помощник-директора!

Вейл се засмя.

— Как щеше да постъпиш, ако ти оглавяваше Отдела по контратероризъм? — Тя не отговори. — Хайде, Кейт, без малко да те назначат на този пост. Какво би предприела?

— Най-вероятно щях да планирам взлом.

— И колко време щеше да ти отнеме?

— Няколко дни, предполагам — да разположа наблюдатели, да свикам екип от техници и да разузная околността.

— Минимум. Не разполагаме с няколко дни. Руснаците притежават огромно предимство. Нарича се мъчение.

Вейл сви наляво и тя осъзна, че не се връщат във Вашингтон.

— Каж ми, моля те, че не се каниш да проникнеш в руско убежище.

— Този път *ти* настоя да участваш в разследването. Сега идва ред на процедурните нарушения, за които те предупредих. Няма начин да имаш всичко.

— Отговарям с пет думи, които навярно си чувал и преди — *не трябва да го правиш*. Къщата принадлежи на руснаците.

— Първо, използвай множествено число — „да го правим“. И виждам само един проблем — на снимката забелязах, че на предния прозорец има предупредителен стикер на охранителна компания.

— Тоест трябва ни екип от техници.

— Кой според теб е излязъл последен от къщата през онази нощ?

— Калкулус, предполагам, ако той отговаря за техническата част.

— Ако ни е оставил улика там, смяташ ли, че е включил алармата?

Кейт оброни глава, сякаш изоставя всякаква надежда.

— Знаеш ли колко привлекателни започват да изглеждат онлайн запознанствата след ден-два с мъже като теб? Стига само да не попаднеш на серийния убиец.

5.

Кейт се вслуша в равномерното дишане на Вейл и се удиви на способността му да спи навсякъде и очевидно при всякакви обстоятелства. От няколко часа наблюдаваха заподозряната за руско убежище къща и чакаха да се стъмни. Вейл — след като оповести с кимване намерението си — се унесе в дрямка. Кейт се запита колко ли часа е спал през последните два дни. През шестте месеца, откакто се беше върнала във Вашингтон, далеч от него? Завръщане при повелите на ежедневието на правилата. На всемогъщите правила. Толкова много всъщност, че изпълнявайки ги, не ти остава време за нищо друго. Вейл обаче беше аутсайдер, човек, неспособен да съществува в инертно състояние. Сега се канеше да извърши взлом с евентуални международни последствия. Кейт се страхуваше до смърт. Погледна го и се запита защо ли очаква с такова нетърпение да му стане съучастник.

Сякаш усетил, че слънцето най-сетне залезе, Вейл отвори очи. Впери ги в малката къща и каза:

— Никаква светлина. Започваме добре.

— Ами ако някой от посолството се е отбивал тук и е включил алармата? Ако изобщо е била изключена.

— Тогава, предполагам, ще чуем сирена и ще видим сигнални лампи. Има само един начин да разберем.

— Хрумвала ли ти е възможността руснаците да имат сензор, свързан директно с посолството, а не с охранителната фирма?

— Посолството се намира на повече от час оттук.

— Ами ако се обадят в местната полиция?

— Ние сме агенти на ФБР. Видели сме някого да влиза с взлом и сме се спуснали след него. Нарушителят ни е чул и е избягал през задния вход.

— Не знам как бих могла да изляза на глава с теб. Всичко изглежда толкова лесно. Предавам се.

— Така те искам, Кейт, искрено въодушевена! — Вейл погледна краката ѝ. — Май трябваше да те предупредя да си сложиш по-удобни обувки.

Той огледа района на картата на автомобилния навигатор.

— Удобни обувки? Мислиш, че най-неразумното в случая са обувките ми?

Той посочи екрана на навигатора.

— Ще минем през горичката зад къщата, за да влезем през заден прозорец или вход.

Тя се протегна и извади ключовете от стартера.

— За щастие спортният ми екип е в багажника.

Излезе и намери маратонките си. Докато ги обуваше, Вейл заобиколи къщата и след четвърт миля сви по черен път. След стотина метра откри достатъчно широка отбивка и паркира. Погледна за последно картата на екрана и попита:

— Готова ли си?

— Изгарям от нетърпение.

Той извади фенерче от жабката и я поведе през горичката — гъста, но почти без ниски шубраци и лесно проходима. След десет минути иззад последната редица дървета различиха задното крило на къщата.

Цареше пълен мрак. Отзад нямаше врати, а само три еднакви прозореца.

— Отиди да почукаш на вратата.

— На руско убежище. Май трябваше да нося пликче с бисквитки и скаутска униформа.

— Няма време за сексуални фантазии. Кажим им, че колата ти е отказала и искаш да се обадиш на пътна помощ.

— Защо елегантна жена като мен — ако изключим обувките — не притежава мобилен телефон? — попита тя. — И това звучи като сексуална фантазия.

— Кажим им, че батерията не е заредена. Дръж се като смахната.

— Работата с теб е изключително обогатяваща, но любимата ми част е талибанският ти подход.

— Казах ти, отложи мръснишките представи за после.

Кейт тръгна към страничния вход и почука. Никой не отговори и тя я заналага с юмруци, озъртайки се за Вейл. След минута той излезе

иззад дърветата и ѝ помаха да дойде зад къщата.

— Започни да проверяваш прозорците. Ако е изключил алармата, сигурно ни е подсигурил достъп.

Вторият прозорец се плъзна нагоре.

— Оттук.

Вейл се прехвърли през прозореца.

— Почакай, докато огледам.

Тя проследи тревожно как лъчът на фенерчето кръстосва стаята и изчезва. Вейл се върна и ѝ подаде ръка.

— Чисто е.

Кейт влезе при него и попита:

— Какво търсим?

— Всичко заключено. Врати, шкафове, нещо, в което Калкулус би могъл да скрие улика.

— Ако е скрил улика. Ако търсим на точното място.

Вейл отиде до прозореца със спуснати щори. Сложи длан зад тях и отстъпи встрани, за да покаже на Кейт.

— Еднопосочни щори — като в наблюдателен пост. На точното място сме.

— Защо тогава не спуснем всички щори и не включим лампите? И без това имаме само едно фенерче.

Вейл кръстоса стаята с лъча, за да провери какво е осветлението в къщата и дали ще се вижда отвън. Насочи фенерчето към тавана и огледа лампите.

— Странни крушки — обади се Кейт.

— Именно.

Той дръпна една маса и се качи върху нея. Развинти крушката. Беше тежка и сякаш пълна с нещо черно. Обърна я наопаки и усети как гранулите вътре се разклащат. Завинти я внимателно обратно на мястото ѝ.

— Какво има? — попита го Кейт, когато слезе от масата.

— Не съм сигурен, но мисля, че са пълни с барут.

— С барут?

— Ако натиснеш ключа за лампата, токът ще го възпламени.

— Каква е целта?

— Предполагам, че е дело на Калкулус.

— Защо?

— Не съм сигурен. Засега стой до мен.

Кейт и Вейл обикаляха от стая в стая и той оглеждаше всяка педя от таваните на светлината от фенерчето.

— Руснаците не са пестили пари да облагородят това място. — Посочи с лъча от фенера. — Виж. Във всяка стая има противопожарна пръскачка. Вероятно защото посолството е толкова далеч. Не им се иска някой да влезе и да изгори всичко до основи.

— Имаш предвид „инцидент“, предизвикан от конкурентна агенция?

— Глупаво, нали? Представяш ли си каква параноя? — Вейл прекоси къс коридор и влезе в стая, която изглеждаше мебелирана и пригодена за срещи. Огледа внимателно едната стена, прокарвайки бавно светлината по нея. — Ето, забеляза ли?

— Отвор за камера? — пристъпи по-близо Кейт.

Вейл потупа стената, в която беше вградена камерата.

— Обърна ли внимание колко дебела е тази стена?

— Не.

Той я поведе назад към стаята от другата страна.

— Сега разбирам какво имаш предвид — каза Кейт.

— Сигурно е дебела четири стъпки.

Вейл заоглежда тесните панели, които я покриваха. Почукваше тук-там, търсейки вход. Побутваше с две ръце всеки панел. Третият се откряна няколко сантиметра и откри шумоизолирана стая, широка малко над метър и дълга около два. Върху полица бяха подредени аудио- и видеозаписващи устройства.

Виждаше се и камерата, закрепена към вътрешната стена, свързана с кабел към видеозаписващ апарат и към малък монитор, за да следи и записва всяко действие на платения информатор.

На съседната стена се намираше електрическото табло за цялата къща. Вейл предположи, че е било там и преди да пристроят тясната стая около него. Той включи дивиди устройството и натисна бутона за изваждане на диска, но платформата беше празна. Върху монитора — съвсем не на място — се мъдреше пластмасова купа. В нея имаше запечатан хартиен плик. Точно над него се намираше противопожарната пръскачка, поставена там вероятно с цел да предпазва оборудването. Вместо да вземе пакета, Вейл вдигна купата и огледа хартиения плик, без да го пипа.

— Какво е това? — попита Кейт.

В горния десен ъгъл на плика с ръкописни букви бе изписано името „Ариадна“. Вейл се приведе по-наблизо и насочи лъча на фенера така, че да огледа хартията около надписа. После отново се взря в пръскачката.

— Добра новина и лоша новина. Потърси някъде найлонова торбичка, в която да поберем плика.

Загложди я любопитство какво има вътре, но не искаше да се задържат дълго в къщата и отложи въпросите. Забърза към задното крило и Вейл я чу да отваря и затваря чекмеджета. Върна се и му подаде скъсана пазарска торбичка.

— Не открих нищо друго. Какво има в плика?

Той го взе с помощта на найлоновата торбичка.

— Подозирам, че е нещо, което не бива да докосва кожата ми. — Огъна плика. — Прилича на диск, посипан с някакъв прах.

— Мислиш ли, че го е оставил Калкулус?

— Сигурен съм.

— Откъде?

В този момент чува пред къщата да паркира кола.

— Отиди да видиш кой е — каза ѝ Вейл и опакова внимателно плика в торбичката.

Кейт приближи предпазливо до прозореца и надникна навън.

— Не изглежда добре — прошепна напрегнато.

— Кой е?

— Отрядът за бързо реагиране на руското посолство, предполагам. Трима зле подстригани мъже в евтини костюми. Носят скиорски маски и големи черни автомати.

Вейл изключи всички превключватели на електрическото табло.

— Бързо, включи всички лампи.

— Какво? — удивено прошепна Кейт.

— Изключил съм тока. Действай!

Той пое в обратната посока и занатиска ключовете за осветлението. Когато входната врата се отвори, и двамата се бяха върнали в тайната стаичка. Вейл затвори тихо панела. Кейт извади оръжието си и дръпна леко плъзгача да се увери, че е заредено.

Стаята беше шумоизолирана, но те чуваха как тримата мъже крачат тежко из къщата, подвиквайки си един на друг на чужд език.

Накрая стъпките им се забавиха и те заговориха по-тихо. Гласовете ги издаваха, че са пред стената на тайника. Кейт знаеше, че ако са от посолството, ще проверят и него, преди да си тръгнат. Стъпките се насочиха към тях и Вейл я прегърна с една ръка, придърпвайки я към стената с електрическото табло. Притисна я по-плътно и бързо включи всички прекъсвачи.

Последваха няколко експлозии и под прага на панела се мярна пламък. Мъжете се развикаха и хукнаха към входа. Без да я пуска, Вейл отвори панела и нареди:

— През задния прозорец!

Противопожарните пръскачки се включиха ненадейно и ги изкъпаха, докато тичаха към задното крило на къщата.

Кейт отвори прозореца и се прехвърли отвън. Хукнаха към прикритието на горичката. Нощният въздух им се стори два пъти по-студен заради мокрите коси и дрехи. Щом влязоха в колата, Вейл включи двигателя и го форсира, за да затопли по-бързо въздуха. Излезе и донесе от багажника спортния костюм на Кейт, а после я изчака навън да се преоблече.

Тресеше се целият, когато седна отново при нея.

— Ще ми повториш ли пак защо нищо не можело да се обърка?
— каза Кейт.

— Пристигнаха петнайсет минути след нас, значи не са дошли от Вашингтон. Много вероятно е Калкулус да е проговорил. Сигурно са ги изпратили да вземат диска.

Вейл обърна колата и пое бързо към магистралата.

— Защо тогава бяха със скиорски маски и извадени оръжия? — попита Кейт.

— Ако Калкулус е проговорил, значи им е казал, че ни е оставил улика. Презастраховали са се, в случай че сме тук.

— Е, вече знаят, че сме били тук, след като се опитахме да опожарим къщата.

— И взехме диска — добави Вейл. — Трябва възможно най-бързо да го изследваме. Ще уредиш ли някой от лабораторията да ни чака веднага щом се върнем?

— Какво изследване имаш предвид?

— Химическо.

Поеха по магистралата и Кейт насочи въздушната струя на радиатора към мократа си коса.

— Добре, сега имаме време. Обясни ми какво представлява пакетът. „Добра и лоша новина“? Какво имаше предвид? И как разбра, че Калкулус го е оставил?

— Първият ориентир беше барутът в крушките. Като инженер, Калкулус е бил наясно, че няма да нанесе големи поражения на живата сила, понеже единствените „шрапнели“ ще са дребните стъкълца от счупените крушки.

— Защо ги е напълнил тогава?

— Какво друго се случи, освен експлозиите и разлетелите се стъкла?

— Зарядът от избухването сигурно щеше да подпали нещо, ако ги нямаше пръскачките.

— Точно така. Пръскачките. Това е целял. Стори ми се нелогично купата да е поставена точно под пръскачките в тайника. Мاستилото върху плика беше размекнало леко хартията. Мисля, че е водоразтворима, а следователно, ако се намокри, ще изложи на атмосферните влияния праха вътре. Мисля, че е искал да унищожим диска.

— Защо му е да ни насочва към него тогава?

— Ако беше тук и работеше с нас по списъка, щеше да ни каже за заредените с барут крушки и за праха. Но той го е оставил, в случай че руснаците го пипнат. Надявал се е ние да се доберем първи до него и несъзнателно да го унищожим, за да нямат доказателство срещу него.

— Как водата ще унищожии пластмасов диск?

— Забравяш праха. Учила ли си химия в гимназията?

— Не.

— Мисля, че калият взаимодейства бурно с водата. Би разтопил диска. Това е лошата новина, но след като успяхме да го спасим, остава само добрата.

— Която е?

— Че е написал името „Ариадна“ върху плика.

— Коя е тя?

— Героиня от гръцката митология. Любовница на Тезей, наел се да убие Минотавър — създание с получовешки, полубичи облик. Живеело в сложен лабиринт, от който Тезей нямало как да избяга дори

да успее да го убие. Затова Ариадна му дала златно кълбо, с чиято помощ да намери обратния път. В логиката съществува термин „нишката на Ариадна“. Използва се за проблеми, които могат да бъдат разрешени по няколко начина.

— И това означава?

— Надявам се Калкулус да е написал „Ариадна“, за да ни подсказе, че е оставил фини улики, отвеждащи от къртица до къртица.

— Но той е искал да ги продава една по една. Защо ще ги обвързва заедно и ще ни предоставя възможност сами да ги разкрием?

— Да не забравяме, че целта му е била да ни накара да унищожим първата следа и другите, към които сочи, за да не могат руснаците да ги използват срещу него. Не е предполагал, че ще излезем от къщата с диска, освен ако той не пожелае така. Пак става дума за лабиринт — дори да убиеш Минотавъра, наказанието е да не успееш да откриеш обратния път. А защо е оставил нишка към другите? Смятам, че е умен човек, по-умен, отколкото паричното му възнаграждение подсказва. Повечето шпиони притежават една обща черта — продължи Вейл. — Мислят, че са недооценени и професионално оцетени. Презират околните. Може би е оставил нишката, за да докаже, че е по-умен от всички — от руснаците, понеже продава тайните им под носа им, и от ФБР, защото сме разполагали с отговора, но не сме го разбрали. Навярно е възнамерявал да разбули връзката между къртиците, след като ни ги разкрие име по име, за да ни покаже колко сме глупави. Като някои серийни убийци. Усещат необходимост да предоставят необорими, но трудно разгадаеми улики за самоличността си на медиите и на властите. И когато ги заловят с други средства, журналистите съзират уликите и започват да тръбят: „Как е възможно полицаите да не са забелязали?“. Така, дори след като ги арестуват, те си отмъщават на пазителите на реда, уличавайки неспособността им да прозрат „очевидното“. В основата на всичко е стремежът да изтъкнеш егото си и да властваш.

— Може би е разчитал да постъпим честно. Надявал се е да успеем да разнищим сами случая, ако нещо се обърка, и да изпратим парите в Чикаго — каза Кейт.

— Всъщност твоята версия е по-прагматична от моята. В Америка сме все пак — сигурно е очаквал справедливост.

— Значи, ако наистина има нишка, в диска ще открием не само доказателство, че Полък е доносник, но и насока към следващата къртица?

— Освен ако не греша.

Тя запрокарва пръсти през мократа си коса, за да я изсуши под въздушната струя от вентилатора.

— Не изглупявай! Ти да сгрешиш? Не се е случвало от... колко? Почти петнайсет минути?

6.

Наближаваше единайсет преди полунощ, когато Вейл се преоблече и с Кейт пристигнаха в щабквартирата на ФБР. В лабораторията ги посрещна Нейт Вилхелм, който се представи като служител в Химическия отдел. Вейл извади увития в найлоновата торбичка хартиен плик и му я подаде.

— Мислим, че вътре има диск, покрит с прахообразно вещество, което се възпламенява при досег с вода. Предполагаме, че е калий, а целта — да се унищожи дискът — обясни Кейт. — Пликът също изглежда водоразтворим.

Вилхелм си надяна чифт дебели латексови ръкавици.

— Искате ли да запазим пакета за пръстови отпечатъци и за изследване на почерка?

Вейл погледна Кейт. Тя отговори:

— Да опитаме за всеки случай.

Лаборантът си сложи предпазни очила и маска. После срязва с нож ръба на плика. Внимателно — да не разсипе праха — извади диска с пинсети с омекотени щипци. Отнесе плика до друг работен плот и изтръска праха. После сипа малко в лабораторна епруветка. С помощта на пипетка капна вода в епруветката. Прахът заклокочи яростно.

— Прилича на калий и реагира на вода като калий.

Вилхелм си свали ръкавиците и надяна нови. Взе отново диска, почисти го с голяма четка за пръстови отпечатъци и го вдигна към светлината.

— Няма следи.

Извади стерилно парче плат от специална кутия и избърса диска от двете страни. Повтори процедурата с още две стерилни кърпи и си свали маската, очилата и ръкавиците.

— Мисля, че е готово.

Вейл го улови за ръба и докосна с върха на пръста си опаката страна, за да провери дали ще реагира на влагата от кожата му. Реакция

не последва. Помоли Вилхелм за найлонов плик, пъкна диска и го прибра в страничния джоб на самото си.

— Нейт, не искаме това да се появява в никакви документи. Ще те затрудним ли? — попита Кейт.

— Малко спестена писарска работа няма как да ме затрудни, Кейт.

— Благодаря.

Кейт и Вейл тръгнаха към асансьора.

— Ще чакаме ли до утре да видим какво има на диска? — попита Вейл.

— Все едно ще се стърпиш!

Той се засмя.

— Просто проверявах колко си изморена.

Вратата на асансьора се отвори и единственият пътник — чернокож мъж — възкликна:

— Стив Вейл?

Беше Люк Бърсоу, агент, с когото Вейл бе работил в Детройт преди повече от пет години.

— Люк! Какво правиш тук? — протегна му ръка той.

— Най-сетне дочаках момента да ме прехвърлят в „служба по избор“. Сега съм във Вашингтонския полеви офис. Занимавам се с криминални случаи. Ти пак ли работиш за Бюрото?

Вейл погледна към Кейт.

— Съжалявам. Това е Кейт Банън. Тя...

— Помня Кейт от Детройт, разбира се. А сега е заместник помощник-директор. Препращат ни почти всички новини в офиса. Привет, Кейт — протегна ръка той.

Здрависаха се. Кейт го помнеше, защото той беше единственият агент, работил с Вейл в Детройт обикновено когато предстоеше труден арест. Още не беше забравила как рано една сутрин Вейл и Бърсоу влетяха в управлението, повели четирима банкови обирджии с белезници. Единият — търсен и за убийство — беше в челната десетка на издирваните лица в Мичигън. Случи се скоро след пристигането ѝ в Детройт и най-много я удиви фактът, че сякаш никой не намира случилото се за необичайно, поне щом Вейл е замесен.

Бърсоу беше учил в Пен^[1] като стипендиант в университетския отбор по класическа борба и бе специализирал философия. Сега

изглеждаше малко понапъгнял, но все още се движеше с атлетична пъргавина.

— И аз те помня, Люк. Какво води агент от вашингтонския офис тук по това време на денонощието?

— Нямахме други кандидати, та поех нощните дежурства по празниците. Знаеш... заради допълнителното заплащане. На път за къщи реших да оставя няколко улики в лабораторията. — Бърсоу се обърна към Вейл. — Не съм забравил, Стив, колко те бива да отклоняваш въпроси. Какво правиш *ти* тук?

— Всъщност пак работя за Бюрото, нещо като независим контрагент. Сътруднича на Кейт.

Бърсоу го изглежда изпитателно, давайки му да разбере, че в историята му съзира пробойни, които по-късно ще уточнят.

— Светът е малък. Къде си отседнал?

— На Шестнайсета улица.

— Ще ти остане ли време да се видим? Да се понадлъгваме на чаша бира?

— Разбира се. Ще ти се обадя.

— Всъщност имам проблем и ти си най-подходящият човек, с когото да го споделя.

— Какъв проблем?

— Жена от Централата, аналитик в разузнавателния отдел, изчезнала преди няколко месеца. Заех се със случая. Засега съм в задънена улица.

Вейл извади диска от джоба си и го подаде на Кейт.

— Какво ще кажеш да го отложим до сутринта? — попита я.

— Разбира се. Освен това съм изморена до смърт.

— Ще запретнем ръкави още призори.

— Естествено. — Асансьорът спря на първия етаж и вратата се отвори. Двамата мъже излязоха. — Радвам се, че те видях, Люк.

— И аз, Кейт.

Щом се запътиха към изхода, Бърсоу попита:

— Имаш ли представа колко ще останеш тук?

— Честно казано, вече ми се струва, че е изминала цяла вечност, откакто слязох от самолета.

Вейл и Бърсоу откриха бар недалеч от сградата на Вашингтонския полеви офис. Нямаше много клиенти и те седнаха върху високите табуретки в дъното на залата. Барманът им донесе по една бира и Бърсоу полюбопитства:

— Какво те доведе пак в Бюрото след всичко, което ти причиниха?

— Знаеш, че си сред малцината, на които се доверявам.

— Не помня да си се доверявал някому. Звучи ми, сякаш се каниш да ме осведомиш, че не можеш да ми кажеш.

— Ако знаеше за какво става дума, щеше да ми благодариш, че не те замесвам, особено след като започнат да привикват този-онзи пред детектора на лъжата.

— Толкова ли е сериозно?

— Не бих ти го спестил, ако не беше.

Бърсоу кимна и отпи глътка бира.

— Прав си, не искам да знам. Но как въвлякоха *теб*?

— Преди шест месеца изпълнявах задача за директора. В Лос Анджелис.

— Случаят „Пентад“, нали?

— Заслугата е по-скоро на Кейт. Аз просто търсех малко разнообразие.

— От дочутото разбирам, че си успял да се разнообразиш. И още как! — Бърсоу го погледна как ще реагира, но Вейл само сви рамене. — Дискретността ти е втора природа — засмя се цинично агентът. — Но ти и Кейт, а? Сигурно това е главната причина да се върнеш.

Вейл изсумтя.

— Беше, но явно не сме родени един за друг.

— Нали знаеш какво е казал Ницше: „Жената е втората Божия грешка“.

— Това стрела по мен ли е или по Кейт?

— Философията не търси отговори, а размисъл — поучително отвърна Бърсоу.

— Великолепно! Сякаш не се нагледах на сюрреализъм, откакто пристигнах! Сега слушам чернокож да цитира любимия философ на Хитлер.

— Независимо дали си ударил на камък или не, Кейт все още изглежда прекрасно — констатира Бърсоу.

— Така е — съгласи се Вейл. — Но стига сме обсъждали моя неуместен целибат. Разкажи ми за изчезналата служителка.

— Казва се Сандра Бостън. Аналитик в разузнавателния отдел. Работела в Централата. Не я познавам. Изчезнала около три месеца преди да ме преместят тук. Имам братовчедка, казва се Идън. Симпатично момиче, но се омъжи за неудачник. Всъщност „пияница“ е най-точното определение. Имат две деца, но той харчи всичко по запои и я оставя без пукнат грош. Както и да е. Запознала се със Сандра в църквата и се сприятелили. Братовчедка ми може и да допуска грешки в личния си живот, но не обича да се оплаква. Когато съпругът ѝ си плюе на петите, тя го преглъща и не казва никому. Защото се срамува, предполагам. Каза ми, че Сандра някак си винаги разбирала кога е в затруднение и се появявала без предизвестие у тях с пълни с продукти торби. Помагала ѝ цяла година. Когато се върнах тук, Идън ме дръпна настрана по време на едно семейно събиране и ме помоли да открия какво се е случило с нея. Мислеше, че са прехвърлили Сандра в някакъв секретен отдел или нещо такова. Проверих базите с данни и видях, че разследваме изчезването ѝ, а случаят е поверен на моя отдел. Бях във Вашингтон от две седмици, не знаех нищо за случая, нито пък що за птица е отговорникът ми. Отидох и го попитах. — Бърсоу поклати глава и отпи голяма глътка бира. — Стив, този човек е олицетворение на всичко сбъркано в новото Бюро. Отраснал е в Бевърли Хилс — точно така, братко, 90210^[2] — и е изтъкан от превземки. Нарича лошите момчета „главорези“ и „гангстери“. Попитах го за Сандра, той ми описа накратко случая и заяви, че е в задънена улица. После наклони глава на една страна и каза: „Знаеш ли... тя също е афроамериканка. Нищо чудно да успееш, понеже хората ще си развържат езиците пред теб“. А ти не харесваше ръководството, когато работеше тук! После ми възложи случая като герой от сапунена опера, озарен от прозрение свише.

— Да разбирам ли, че си ударил на камък при афроамериканците?

Бърсоу се ухили.

— Не започвай! Прегледах документите и открих, че след първите трийсет дни почти не са работили. И реших да запретна ръкави.

— Не искам да омаловажавам алтруизма ти, но как изглежда дамата?

— Прав си, не изглежда зле. В което няма нищо лошо. Но е помагала на братовчедка ми и явно е добър човек. Заслужава някой наистина да я потърси.

— Изчезва служител на Бюрото и никой не се престарава?

— Отначало са се разтичали, но когато открили, че е много задлъжняла... е, както винаги повтаряш, предпочели са версията, която изисква най-малко усилия. Решили, че просто е заминала в неизвестна посока, променила си е името или се е омъжила, или и двете, за да обърне нова страница.

— Уточни „много задлъжняла“?

— Почти петдесет хиляди долара само от кредитните карти.

— Значи е била почитателка на социалните табути?

— Ти не харчиш много, нали, Стив? Не го пишеше в досието, но ми се струва, че са си помислили същото — отвърна Бърсоу. — Не е вземала наркотици. Наскоро преминала цялостен профилактичен преглед и са я изследвали. Проверили са и телефонните й разговори и извлеченията от кредитните й карти. Очевидно не си е падала и по хазарта. Но е харесвала удобствата. Наскоро си купила къща и хубава кола. Доколкото разбрах, винаги се обличала твърде добре за държавен служител. С такава склонност петдесет хиляди долара не са кой знае какво разхищение.

— Значи се опитват да потулят случая, а ти ще ги принудиш да си платят, излагайки на показ посредствеността им?

— Де да можех! Но не смятам, че някой ще ми обърне внимание.

— Не си се променил много, Люк.

Бърсоу се подсмихна.

— Не се налага да ти обяснявам колко е приятно да натриеш носа на началството. Добрата новина е, че не ме притискат да разреша бързо случая. Лошата новина е, че нещо не е наред, но не мога да разбера какво.

— В какъв смисъл не е наред?

— Добре де, да предположим, че е заминала, за да се измъкне от кредиторите. Претърсили къщата й и заключили, че е оставила всичко, абсолютно всичко. Имала сравнително нов лаптоп. Бил там. Чисто нови обувки за седемстотин долара. И най-необяснимото според мен

— дизайнерските ѝ куфари също били непокътнати. Етикетите висели върху тях.

— Попита ли местната полиция за жени, изчезнали при подобни обстоятелства?

— Нещо като сериен престъпник? Да, обмислих варианта, но знаеш каква шумотевица може да се вдигне. Все пак опипвам почвата.

— Кога за последно провери кредитните ѝ карти? — поинтересува се Вейл.

— Проверявам ги веднъж седмично. Никакво движение. — Бърсоу отпи отново от бирата. — Иска ми се да прегледаш материалите.

— Мислиш ли, че ще ми хрумне нещо? Все пак не съм възпитаник на Бръшляновата лига.

— Не знам, възможно е да греша. Може би съм се заинатил да покажа на света какъв умник съм или по-скоро какъв идиот е отговорникът ми. Не знам... Винаги те е бивало да разкриваш невидими за останалите подробности. Защо не прочетеш документите? Да видиш дали не пропускам нещо.

— По цял ден съм затрупан с работа.

Агентът му се усмихна широко.

— Ами нощем?

— На мое място само непоправим кретен би казал „Да“.

Бърсоу пресуши бирата си.

— Тогава да отидем да ти покажа папката.

Малко след девет на другата сутрин Кейт влезе в бившата наблюдателница. Учуди се, когато чу душа. Очевидно Вейл се беше успал. Свари кана кафе и си наля чаша. Отиде в работната стая и заразглежда информацията, която бе окачил по стената. След няколко минути той се появи от кухнята и вдигна чашата си:

— Благодаря.

— С Люк прекалихте със спомените и с бирата снощи?

— Всъщност бяхме във Вашингтонския полеви офис до четири сутринта. Преглеждахме фактите по случая с изчезналата аналитичка.

— Мислех, че тази работа не ти е по вкуса.

— Напротив. Не харесвам хората, които я възпрепятстват.

— Това звучи по-скоро като обяснение, отколкото като оправдание, Вейл.

— Люк ми е помагал нееднократно в Детройт — и то в критични моменти — но никога не ме е молил за услуга. До тази нощ.

— Съжалявам. Просто сметнах, че си достатъчно зает.

— Точно в такива моменти проличава кой ти е истински приятел.

— Успя ли да му помогнеш?

— Предложих му това-онова. Не съм убеден, че го изненадах. Не бих искал Люк да е по петите ми — отвърна Вейл. — Готова ли си да видим диска? Или не се съдържа да надникнеш снощи, Кейти?

— Не съм го гледала. — Тя извади диска от куфарчето си. — Но се учудих, че ми го даде.

— Не е проява на доверие, а на недоверие към мен самия, ако го бях задържал.

Тя се засмя цинично.

— О, каква честност! Най-новата ти тактика да ме заблудиш?

— Реших да те разколебая, разкривайки истината. Очевидно и така няма да сполуча.

Тя пхна диска в гнездото и го пусна. На монитора се появи стаята за срещи в защитената къща в Дентън. След няколко секунди звездичките от статичното електричество изчезнаха и те видяха как някой поднася лист хартия пред камерата. Върху него на ръка бяха изписани датата, часът и името „Чарлс Денис Полък“.

— Елиминирахме съмненията кой е звездата във филма.

След още няколко секунди пращане на екрана се появиха двама мъже, седнали в стаята. Полък, когото разпознаха от снимката в досието му в Бюрото, гледаше несъзнателно право към обектива. Отвори куфарчето, оставено на пода до него, и подаде купчина листове на другия мъж. На свой ред мъжът, който внимаваше да не се обръща към камерата, подаде на Полък три пачки с банкноти и на английски с тежък чуждестранен акцент по-скоро му нареди, отколкото го помоли да преброи парите. Полък се подчини, а мъжът обърна предоставените му документи към камерата и ги запрелиства бавно. Някои носеха надпис „Поверително“. После Полък пхна парите в куфарчето си. Обсъдиха накратко какви други материали би могъл да донесе и екранът отново се замъгли. Вейл превъртя диска на бързи обороти до края. Това беше всичко.

— Няма ли повече? Ами златната връв или както там я нарече?

— Златната нишка — отвърна Вейл. — Не знам.

— Може би Калкулус е написал „Ариадна“ върху плика, за да ни затрудни и обърка и да му платим повече.

— Възможно е. Шпионите обичат интелектуалните игри. Навярно Полък някак си знае кой е следващият. Има само един начин да разберем.

— Искаш да го арестуваме?

— Изглежда логично, след като вече притежаваме неоспорими доказателства, че е шпионин.

— Значи трябва да уведомя Бил Лангстън.

— Хайде, Кейт. Знаеш колко ще ни е трудно да открием следващото име и без да минаваме през *системата*.

— Дори ти не можеш да арестуващ някого за шпионаж без разрешение. Няма как да заобиколим *системата*. Разкритието, че Полък е шпионин, ни връща към света на правилата и — Боже опази — на закона.

Такива моменти припомнях на Вейл колко правилно е избрал живот, който не го принуждава да отговаря пред никого. И понеже Кейт му бе показала ясно да не се надява на връзка с нея — при равни други условия — той беше готов да тръгне сам и да разреши случая с мъжа, извършил предателство. Ала единствената причина, поради която прие задачата — или поне решаващата — бе да помогне на Кейт да възстанови репутацията си.

— Искаш ли само да разпитаме Полък? Ако откаже да съдейства, ще се обадя лично на Лангстън за официална заповед за арест. Но първо настоявам за шанс да открием дали притежава ключ към следващото име, преди да изчезне в бюрократичния лабиринт, който ще зачеркне окончателно случая. Калкулус го няма и Полък е единствената ни възможност.

— Какво смяташ да правиш, ако реши да ни съдейства? Да го оставиш на свобода?

— Ако е сговорчив, ще го помолим да го откараме с колата при Лангстън. Така помощник-директорът ще пожъне аплодисментите. Ще остане доволен, а ние ще разполагаме със следващата следа.

— Значи и в двата случая Лангстън ще бъде уведомен до края на деня?

— Непременно, ако искаш.

— Мразя изречения, в които вмъкваш „ако“. — Кейт огледа бързо лицето му за издайнически белези за измама. Както винаги, нямаше такива. Или поне тя не ги забелязваше. — Добре, но няма аз да шофирам. Така ще мога да те зарежа при първия признак за надвиснали неприятности.

— Не подминахме ли отдавна аварийния изход! — усмихна се Вейл.

---

[1] Пенсилванският университет в САЩ, един от най-старите и най-престижните, от т.нар. Бръшлянова лига на най-добрите висши училища. — Б.ред. ↑

[2] Популярен телевизионен сериал за тийнейджъри на Си Би Ес; действието се развива в Бевърли Хилс. — Б.ред. ↑

7.

Кейт откри място за паркиране близо до главния вход на „Алайънт Индъстрис“ в Калвъртън, Вирджиния — работното място на Полък. Вейл отвори папката с информацията от проучването на Полък за пригодност за боравене със секретни данни и набра служебния му номер. Обърна телефона така, че и Кейт да чува.

— Чарлс Полък, моля.

— Съжалявам, днес не е на работа.

Вейл погледна многозначително Кейт.

— Казвам се Ханк Бас. Приятели сме. Ще му предадете ли, че съм се обаждал?

— Разбира се, сър.

— Чакайте... имам домашния му номер. Ще успее ли да се свърже с него?

— Съжалявам, господин Бас, не съм сигурна.

— Не си правете труда да му оставяте съобщение. Ще го намеря.

Вейл благодари и прекъсна връзката.

— Не ми звучи добре. Явно не ги е предупредил. Май трябва да поискаме помощ и официална заповед за издирване.

— По принцип бих се съгласил, но не забравяй, че ако сме прави и Калкулус наистина се е разприказвал, руснаците сигурно се готвят да изтеглят Полък оттук. Редовните канали ще ни забавят и той ще се измъкне. Да пробваме къщата му. Може би просто си е взел свободен ден.

Кейт се вира напред няколко минути.

— Бог да ми е на помощ! Май ми е необходима терапия, защото доводите ти наистина ми звучат разумно.

Къщата на Чарлс Полък беше изненадващо внушителна, но занемарена, фасадата на имението в стил „Тюдор“ беше наполовина облицована с дървени греди и се нуждаеше от преобоядисване. Единият

улук висеше пред прозорците на първия етаж. По изронената хоросанова мазилка на втория етаж личаха дълбоки пукнатини. Моравата беше осеяна с високи до коленете плевели. Цареше мъртвило и Вейл застана нащрек.

Паркираха на чакълената алея и Вейл стигна пръв до входа. Разкопча си палтото и вдигна капака на кобура. Побутна леко Кейт зад гърба си. Почука силно. След няколко секунди притисна ухо към вратата и се послуша.

— Ще провериш ли дали колата му е тук?

Кейт отиде до пристроения гараж и надникна през прозореца.

— Празен е.

Вейл я наблюдаваше, без да отлепя ухо от вратата. Тя заслони очите си с длан срещу слънцето и огледа вътрешността на гаража.

— Вратата към къщата е отворена. Едва ли е нарочно в този студ.

Вейл приближи и вдигна плъзгащата се врата. Извади глока от кобура. Кейт последва примера му. Влязоха в гаража и той побутна вратата към къщата.

В кухнята се послушаха за движение.

— Ехо! — викна Вейл.

Отговор не последва и той кимна към вратата, отвеждаща към вътрешността на сградата. С Кейт безмълвно провериха всички стаи, прикривайки се един друг.

— Втория етаж ли предпочиташ или сутерена? — попита Вейл.

— Сутерена.

Разделиха се, запътвайки се към различните стълбища. След пет минути се върнаха в кухнята, прибрали пистолети в кобурите.

— Мислиш ли, че ни е изпреварил? — попита Кейт.

— Възможно е, ако Калкулус е проговорил. В такъв случай руснаците сигурно са го предупредили. Или пък е отишъл до бакалията. Най-добре да се оттеглим и да почакаме, докато решим кое е по-вероятно.

Кейт откри място за колата почти на пресечка от къщата и паркира. Отвори багажника и извади бинокъл. Подаде го на Вейл.

— Много съвременна техника, няма що — каза той.

— Стори ми се, че е време да телепортираме приключението си в седемнайсети век.

Вейл насочи бинокъла към къщата на Полък.

— Прекрасно. — Без да сваля бинокъла, той се обърна и огледа Кейт от главата до петите. — Чудесно! — Тя перна стъклата и бинокълът се впи в очите на Вейл. — Ох!

— Мислех, че зидарите са яки момчета.

— Не и слепите зидари.

— Какво ще правим, ако Полък не се върне вкъщи?

Вейл взе папката с информацията за заподозрения в шпионаж и я прелисти.

— Има номер на мобилен телефон.

— Искаш да позвъня?

— Не съм сигурен дали ще ни помогне, след като не знаем къде е.

Кейт се замисли.

— Искаш да помоля да го проследят?

— Едва ли ще те затрудни. Нали си заместник помощник-директор? Все пак трябва да се възползвам от предимствата, че работиш с мен.

— Ще се изненадаш колко безполезно е да работиш с големци.

Кейт дръпна листа от ръката му и занатиска бутоните на мобилния си телефон.

Обадиха ѝ се отново едва късно следобед. Тя си записа нещо на лист и прекъсна връзката.

— Телефонът е бил изключен допреди час. — Включи двигателя и подаде листчето на Вейл. — Западно от Маклийн. Отбелязах координатите. Ако зрението ти е възстановено, въведи ги, моля те, в навигационната система.

Смрачаваше се, когато Кейт паркира колата.

— Мислиш ли, че е това?

Вейл погледна картата на екрана.

— На километър оттук няма други сгради.

Бяха спрели пред стара десететажна тухлена постройка. Кейт се обади в полицейското управление в Маклийн да разбере какво представлява сградата. Почака малко, пак си записа нещо и обясни на Вейл:

— Някаква историческа сграда, в която навремето се възстановявали ранени войници от Първата световна война. След войната я използвали като обществен склад. Решили да я съборят, понеже отоплителната и електрическата система били много остарели и обновяването им щяло да излезе твърде скъпо. Но защитниците на исторически ценности се намесили. Затрупали общината със съдебни забрани и случаят се проточил безкрайно.

— Какво търси Полък тук? Не намирам логика — обяви Вейл.

— Може просто да е паркирал тук, когато е разговарял по телефона.

— Провери дали се е обаждал пак.

Кейт набра отново централата, почака няколко минути и прекъсна връзката.

— Нищо. Ще го следят през петнайсет минути и ще ни уведомят при промяна.

Измина час без никакви новини. Вейл отвори вратата на колата и обяви:

— Ей сега се връщам.

— Къде отиваш?

— Да видя дали има начин да се влезе в сградата.

— Мислиш, че може да е вътре?

— Ако е заключено, няма как да е вътре. Поне няма да висим тук цяла нощ.

— Ще се обадя на домашния му телефон да проверя дали се е върнал.

След десет минути Вейл се върна в колата.

— Не е у дома, нали?

— Никой не ми отговори.

— Открих как се влиза.

— Какво означава това?

— Може да е работа на хлапета. Не знам... — Той взе бинокъла и огледа прозорците на сградата. След няколко минути каза: — Виж! На петия етаж! Мярна се светлина и изчезна.

— Сигурен ли си?

— Да. Да вървим.

Вейл взе фенерче и я поведе към заден вход, разбит внимателно и затворен, за да изглежда непокътнат. Той пъкна пръсти в тесния

процеп от едната страна на вратата и дръпна, докато я откряна. Влязоха вътре. Вейл спря и се послуша. Включи фенера.

— Мисля, че стълбите са право насреща.

Кейт го последва в полумрака. От време на време настъпваше нещо меко и се молеше да са захвърлени дрехи. Най-сетне се заизкачваха по стъпалата.

На всяка площадка Вейл спираше и се послушваше. Поглеждаше я често и прошепваше с необичайна загриженост:

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— И аз — усмихваше се той.

На площадката между третия и четвъртия етаж не помръдна цели пет минути. Кейт разбра, че надушва неприятности. Потвърждавайки съмненията ѝ, той извади автоматичния си пистолет. Тя последва примера му. Беше студено, но по гръбнака ѝ се процеди струйка пот. Вейл изкачи бавно следващото стъпало.

На петия етаж през прозореца на коридора се процеждаше светлина от улицата. Вейл кръстоса пода с лъча на фенерчето, за да се увери, че нищо няма да издаде присъствието им, скърцащи дъски, например. Тръгна към вратата на стаята, където му се беше сторило, че зърва светлина. Номерът — 508 — изписан с черна боя с позлатени краища, се беше излющил почти изцяло. Вейл отстъпи встрани и пробва дръжката. Беше отключено. Погледна Кейт да провери дали е готова и тя стисна оръжието си с две ръце. Той завъртя кръглата дръжка и отвори вратата.

Вътре беше тъмно като в рог. Отникъде не проникваше светлина. Все още встрани от вратата и без да наднича вътре, Вейл насочи лъча на фенера в мрака да види дали ще му отвърнат с огън. Махна на Кейт да не мърда.

Изключи фенера, пое дълбоко дъх и влезе в стаята. Бързо прекрачи встрани, за да не се очертае силуетът му на фона на сиянието откъм коридора. Обърна се и видя как Кейт се привежда напред. Не ѝ даде инструкции и тя влезе и също отстъпи от рамката на вратата. Вейл протегна настрани ръката, с която държеше фенера, и го включи. С изключение на разхвърляните по пода отпадъци, стаята беше празна. Пред тях имаше друга врата към нова стая. Придвижиха се от двете ѝ страни и Вейл я отвори.

Лъчът на фенера освети отпуснатото в ъгъла на стаята тяло на Чарлс Полък. В ръката му беше забита спринцовка, а гърлото му беше прерязано.

Преди да влезе, Вейл огледа помещението, защото личеше, че Полък е мъртъв отдавна и не той е причина за светлината, която бе зърнал от улицата. Видя още една врата. С Кейт влязоха в стаята и усетиха нещо лепкаво по подметките на обувките си. Вейл насочи фенера към пода и забеляза прекомерно голяма локва кръв, започнала да се съсирва. Не личеше обаче някой да е влачил тялото на Полък от локвата с кръв до ъгъла, където се намираше. Приблжиха към него.

— Свръхдоза? — попита Кейт.

— И да е така, съмнявам се, че е негово дело. Не е наркоман. Поне не взема хероин.

— Откъде знаеш?

— Виж му ръцете. Не са подути. Няма възпалени рани. — Вейл измъкна спринцовката измежду пръстите на Полък и я поднесе под светлината на лъча. — И течността е с прекалено тъмен цвят.

Внезапно откъм неотворената врата проехтяха изстрели. И двамата се хвърлиха на пода. Вейл откри огън и изпразни целия пълнител на глока, надупчвайки вратата на решето. Претърколи се на безопасно място и зареди нов пълнител.

Кимна на Кейт и тя разбра какво иска. Изстреля бавно половин дузина куршуми по вратата, докато той пълзеше напред. Вейл се изправи, облегна се на стената до рамката на вратата и насочи пистолета си към нея. Кейт скочи на крака, втурна се към него и застана от другата страна на вратата. Той я отвори, предизвиквайки противника да стреля. Нищо.

Заобиколи бързо касата, вдигнал оръжието на нивото на очите. На съседната стена зееше дупка, достатъчно широка да предостави път за бягство на възрастен човек.

— Хайде!

Тя го последва към стаята, откъдето бяха дошли. Излязоха в коридора и хукнаха към стълбите. Той отвори вратата и се послуша за стрелеца. Кейт долови тихи стъпки. Вейл наклони стъписано глава настрани.

— Отива към покрива.

Прескачайки по две стъпала наведнъж, той се опита да го настигне. Кейт тичаше след него, зареждайки в движение пистолета си с нов пълнител. Чуха да се захлопва врата.

Изходът към покрива беше затворен. Ключалката беше извадена и на нейно място в стоманената врата зееше петсантиметрова дупка. Вейл я побутна предпазливо, но тя не поддаде.

— Залостил я е с нещо. — Той я блъсна полека с рамо да установи издръжливостта на преградата. — Поддава малко.

Отстъпи назад и я ритна силно, но не успя да я отвори. Отстъпи още две крачки назад и се хвърли към вратата, насочвайки крака си нагам, където смяташе, че е преградата. Опита отново. Безрезултатно.

— Надушваш ли пушек? — попита Кейт.

Вейл се обърна към стълбите и пое дъх. Прибра оръжието си в кобура и стисна ръката на Кейт.

— Да се измъкваме оттук.

Слязоха на долния етаж. Вейл усети миризма на бензин, примесена със задушлив пушек. Надвеси се през парапета и видя, че пламъци поглъщат стълбището два етажа под тях.

— Обратно към покрива.

Озоваха се пак пред вратата и Кейт попита:

— Не можем ли да я отворим с куршуми?

— Съмнявам се, стоманена е, а преградата е под ключалката.

Вейл отстъпи пак назад и се хвърли с цялата си тежест върху вратата, но тя не поддаде.

— Трябва да измисля как да я избутам още малко. Близо съм. — Той улови Кейт за ръката и я дръпна да застане до него. — Ще я блъснем едновременно. Когато дам знак, притисни се плътно до мен, за да обединим сили. Готова ли си?

Тя опря хълбоци в неговите и кимна.

— Давай! — каза Вейл и те удариха вратата, но се разминаха малко. Вейл блъсна първи, а частица от секундата по-късно Кейт налетя върху ребрата му. И двамата отстъпиха няколко крачки назад.

— Отново! Готови! Давай! — нареди Вейл.

Този път действията в синхрон, чу се звук от строшено дърво и вратата зейна. И двамата се строполиха на прага.

— Ще потърся противопожарната стълба. Обади се в полицията — каза Вейл.

Той се втурна към крилото на сградата, което не беше огледал, преди да влязат. Когато се върна, Кейт съобщаваше адреса на оператора. Погледна го тревожно.

— Няма противопожарен изход.

8.

Високият строен мъж със сплескан нос седеше зад волана и наблюдаваше как един от хората му се спуска внимателно по въже, провесено от покрива на сградата. Втори мъж се появи иззад постройката и изчака долу, докато първият слезе невредим на земята. После двамата погледнаха нагоре и нехайно се върнаха в чакащия ги черен автомобил. Седнаха на задната седалка, без да обелят нито дума. Единият миришеше на бензин и на пушек. До шофьора беше едрият мъж с неподвижните очи.

— Уцелихте ли някого? — попита той със силен акцент.

— Не съм сигурен. Вероятно — отговори мъжът, спуснал се по въжето.

— Което означава „не“ — обади се шофьорът с едновременно извинителен и гневен глас.

Пътникът се намести на седалката, взрян към покрива на сградата, от която излиташе дим.

— Така ще е по-интересно.

* * *

— Как тогава мъжът, когото преследвахме, е слязъл от покрива? — попита Кейт.

Вейл забеляза, че нещо като кабел виси от едната страна на сградата. Приблжиха до него и го огледаха. Беше около десет метра дълъг и свързан към по-дълго въже, което се люлееше на 2–3 метра над земята.

— Ето как. — Краят на кабела беше пъхнат в близкия улук. Вейл го дръпна да провери каква тежест ще издържи. — Мислиш ли, че ще се справиш?

Тя надникна към пушека, излитащ от вратата, която бяха отворили с обединени усилия.

— Има ли друга възможност?

Кейт стисна кабела и понечи да прекрачи ниската стена на покрива, но той я спря:

— Чакай малко.

Върна се и затвори вратата. Пушекът си запроправя път през цепнатините и дупката от разбитата ключалка. Вейл взе дъската, която с Кейт бяха пречупили през средата, когато блъснаха вратата. Беше 5×5 сантиметра и прикрепена към късата страна на греда 5×10, закована за покрива. В гредата беше издълбан улей, за да вмести дъската. Другият ѝ край беше закрепен под дръжката на вратата.

— Ако бяха използвали 5×10, щяхме още да сме вътре.

— Може би са немали под ръка.

— Пет на десет се намират по-лесно от 5×5.

— С риск да прозвучи, сякаш ти давам заповед, нека го обсъдим, след като слезем.

Вейл се върна до навития кабел и го огледа по-внимателно. Извади сгъваемия си нож и го отвори.

— Още ли го носиш? — попита Кейт.

Той срязва предпазливо едната жица и я подуши. Погледна я сериозно.

— Кабел за детонация. Виждал съм ги, когато събарят сгради. Подпалваш го в единия край и избухва толкова бързо, че не разбираш откъде е възпламенен.

— Защо са използвали такъв?

— Налага се да разберем, преди да продължим. — Той коленичи до улука, в който изчезваше краят на кабела.

— Дай ми фенерчето. — Опита се да свали горния капак на улука, но той не поддаде. — Заварен е — заключи Вейл.

Приведе се по-наблизо и насочи лъча към малкия отвор около кабела. След няколко секунди стана и изключи решително фенерчето.

— Какво има?

Той не отговори веднага. Погледна към ръба на покрива и подръпна леко увития кабел.

— Какво има?

— Към другия край е прикрепен механизъм. Кабелът се възпламенява с взривна капсула. Тук има такава. Както и батерия, и здрава пружина. Когато достатъчна тежест изопне кабела и въжето,

металната пружина се разтяга и осъществява контакт, затваряйки веригата между батерията и взривната капсула. Тя на свой ред възпламенява кабела. Ако и двамата увиснем на кабела десет етажа над земята... бам!... Той се стопява, както и ние.

— Но човекът, който стреля по нас, се е спуснал по него.

— Не го видяхме. Не знаем колко е тежал. Може да е бил шейсет килограма.

— Колко тежиш? — попита Кейт.

— Осемдесет? А ти? Седемдесет и пет?

— Шейсет.

Вейл коленичи отново и включи фенера. Надникна пак в малкия отвор и стана.

— Би трябвало да успееш.

— Ами ти?

— Сигурно са предвидили известен толеранс. Предполагам, че за да се отвори напълно пружината, трябва и двамата да сме на въжето. Ти тръгваш първа. Щом слезеш, поемам аз.

В далечината проехтяха сирени.

— Дали да не дочакаме пожарната? — предложи Кейт.

— Нямаг стълба до десетия етаж. — Той приклепна и опря длан върху покрива. — Нагорещява се. Нямаме време.

Кейт застана до ръба на сградата и улови кабела. Вейл видя, че се колебае.

— Май предпочитам да направя двойно салто към циментовия тротоар — каза тя.

Прехвърли се през ръба и навис кабела около стъпалото си, за да контролира скоростта на спускането.

Мъжете в черния автомобил видяха как Кейт се прехвърля през стрехата и навива кабела около стъпалото си. Когато пое надолу, четиримата вдигнаха нетърпеливо очи към покрива, търсейки втория агент.

Ненадейно сирените сякаш прозвучаха с двойна сила. Шофьорът стрелна с поглед пътника, но той се взираше напрегнато към стрехата. Сирените завиха още по-оглушително.

Шофьорът включи двигателя като молба за потегляне. Пътникът изсумтя недоволно, обърна се напред и затвори очи. Автомобилът направи обратен завой и пое със скорост малко под разрешената.

Щом Кейт пусна въжето и прелетя последните няколко метра до земята, Вейл се прехвърли бързо през ръба на покрива. Скочи долу точно когато пожарната кола паркира пред сградата. Обясни на екипа за взривния кабел.

— Огънят не би трябвало да го детонира, но ако избухне, не мисля, че ще нарани хората в сградата. Дълъг е само девет-десет метра.

Кейт и Вейл се върнаха в колата, за да не пречат. Той понечи да каже нещо, но тя вдигна ръка.

— Нито дума, докато не се обадя на Бил Лангстън.

— Добре, но да знаеш, че той...

Тя махна настойчиво с ръка да го смълчи и започна да набира номера. Без да се впуска в подробности, съобщи на помощник-директора, че са разкрили Полък. Обясни му как са го проследили и са го намерили мъртъв и как са избягали от подпалената сграда, където вече са пристигнали пожарникарите. Накрая каза:

— Ще чакам.

Изключи телефона и заяви:

— Ако смяташе да ме предупредиш, че едва ли ще остане доволен, поздравления за необичайната ти проникновеност относно човешката природа.

— Затова при следващия пожар най-добре си стой вкъщи.

— Не е смешно, Стив. За последен път се оставям да ме придумаш.

— Държиш се, сякаш е най-лошото нещо, което съм ти причинил. Забрави ли как откраднах трите милиона от сейфа ти? И ти си нямаше представа какво съм наумил и — още по-зле — къде съм, та да ме скастриш.

— Съгласна съм. Това беше по-лошо — усмихна се тя най-сетне.

— И какво стана? Ти излезе герой, ирландският посланик дори те покани на новогодишен прием. А аз, разбира се, прекарах най-прекрасната нощ в живота си.

Тя се обърна към него и се втренчи в лицето му.

— Обзалагам се, че казваш това на всички жени, които съблазняваш със скулптури.

— На по-малко от половината, кълна се.

Кейт се засмя.

— Най-добре ме остави аз да се оправя с Лангстън, когато пристигне.

— Това е най-примамливото предложение, което получавам днес.

— Наслаждавай му се, понеже друго няма да получиш. И под „днес“ разбирам занапред.

— Така твърдиш сега, но след още няколко мъртви тела, една-две престрелки и някоя експлозия ще си като глина в ръцете ми.

Кейт се взря през предното стъкло.

— Вече няма съмнение, че руснаците са принудили Калкулус да проговори, нали? Но защо убиха Полък? И защо се опитаха да убият нас?

— Помисли си какво щеше да последва, ако планът им беше успял. Взривният кабел щеше да избухне, а ние да се озовем мъртви на земята до развързано въже. Поради липса на по-добро обяснение щеше да изглежда, че сме се опитали да предизвикаме пожар, за да унищожим улики. Вътре има мъртъв шпионин, чиято кръв е навсякъде по обувките ни. Руснаците няма защо да се безпокоят какво ще ни каже Полък, а на всичкото отгоре Бюрото получава огромна черна точка.

— Звучи ми малко крайно — обади се Кейт, — но руснаците сигурно са решили да играят твърдо. Не беше ли споменал Калкулус, че им е строго заповядано да не ги уличават в шпионаж за нищо на света?

— Само една причина си струва главоболията — дискът. Заради начина, по който се вмъкнахме в защитената къща, са заключили, че сме на свободна практика. И тази нощ пак бяхме само двамата. Предположили са — правилно при това — че щом заобикаляме Бюрото, никой друг не знае за диска. И ако се отърват от нас, няма защо да се безпокоят за него. Което означава, че в него има още нещо, отвеждащо до следващия шпионин.

— Не прекаляваш ли с хипотезите, Стив?

— Има само един начин да разберем. Да прегледаме пак диска.

След трийсет минути Бил Лангстън паркира до тяхната кола. Шофираше заместникът му Джон Каликс. Вейл предупреди Кейт:

— Не бива да му казваме за диска.

— Няма проблем. Аз самата не съм убедена, че съдържа нещо. Забрави ли, че вече го гледахме?

Кейт понечи да излезе, но Вейл кимна към помощник-директора и каза:

— Радвам се, че не съм на твое място. Изглежда бесен.

След няколко минути Кейт седна отново в колата.

— Искан да разговаря с теб.

— Каза му, че сме били заедно?

— Да видим дали чувството ти за хумор няма да се е изпарило, когато се върнеш.

Вейл се настани на задната седалка в колата на помощник-директора. Лангстън се обърна с недоволено изражение.

— Мисля, че те инструктираха да ме държиш в течение за развитието на случая.

— Това не е ли развитие според теб?

— Мисля, че е завършек.

Без да споменава вероятната следа към следващата къртица, Вейл отговори на всички въпроси на Лангстън. Обясни му как бяха стигнали от съобщението на Калкулус до Полък и после до лобното му място.

— Проникнали сте с взлом в руска защитена къща? — разяри се Лангстън.

— Там открихме разковничето — отвърна Вейл с преднамерено спокойствие в контраст с гневния изблик на помощник-директора.

— Не биваше — каза по-тихо, но все още напрегнато Лангстън.

— Не го чувам за пръв път тази седмица — продължи Вейл. — За да се придържаме към добрия тон, ще се престоря, че ще приемеш предложението ми, макар да се съмнявам сериозно. Ние с теб играем по различни правила. Моите методи започват там, където свършват твоите. Не ми възложиха тази задача, за да следвам Наръчника на агента. И ще продължавам да действам, както сметна за необходимо, докато директорът не ми каже да престана и да си вървя вкъщи. Не приемай лично тактиката ми. Целя само едно — да открия отговора. Което няма нищо общо с теб.

— Не настоявам да действаш другояче, а само да ме информираш.

Вейл се засмя.

— Наистина ли щеше да ти е приятно да те уведомя, че се каня да нахлуя в собственост на руското посолство?

В този момент Лангстън разбра колко глупаво е да настоява. Вейл беше прав, разбира се. Той поемаше всички рискове и макар Лангстън да не му беше точно началник, основният проблем на отдела му се разрешаваше. А настъпеше ли мигът, когато Вейл вече не им е необходим, помощник-директорът щеше да поеме юздите на разследването и да обере лаврите. Лангстън се засмя, сякаш в отговор на въпроса на Вейл:

— Не съм казал, че искам да ме информираш за *всичко*.

Вейл се изненада от очевидната промяна в нагласата му.

— Добре, защото сега се надпреварваме с руснаците, които разполагат със сериозно предимство — Калкулус.

— Доводите ти заслужават внимание. Но ако разкриеш нови шпиони, настоявам да ме уведомиш. За предпочитане преди да ги убиеш.

Вейл понечи да излезе от колата.

— Добре де, смятай се за първия, на когото ще се обадя от ареста.

Лангстън го проследи с поглед как се връща в колата при Кейт и потегля. После попита Каликс:

— Как ти се струва *всичко* това?

— В колонката с плюсовете — един шпионин по-малко. Само че е мъртъв и няма да извлечем сведения. А от политическа гледна точка — заради директора си длъжен да приемеш правилата на Вейл. Нищо чудно да разкрие шпионите, ако не го контролираш. Но трябва да се подсигуриш, в случай че положението се нагнети. Което, предвид методите му на действие, ни е в кърпа вързано.

— Отсега нататък, Джон, първата ти задача е да се погрижиш никой да не ме свързва с Вейл. Да не узнавам предварително плановете му. При провал заместник помощник-директор Банън ще поеме удара, защото тя работи с него.

Необозначена полицейска кола паркира пред сградата и от нея излязоха двама детективи. Вейл отиде до тях и се представи, обяснявайки им накратко какво се е случило.

— Сега ще останем на местопроизшествието. Ще дойдете ли утре сутринта в управлението, сър, за да дадете показания? — предложи единият, подавайки визитна картичка на Вейл.

— Непременно.

Няколко минути след като потеглиха, Кейт се обади:

— Нали знаеш, че когато Лангстън докладва на директора, ще се опита да преиначи историята и да те zlepостави?

— Следващия път, когато ме попиташ защо не се връщам в Бюрото, моля те, припомни си тези думи.

— Повярвай ми, повече няма да повдигам темата. Какво ти се прави сега?

— Пушекът ми навя мисли за барбекю.

Върнаха се във Вашингтон и бързо откриха ресторант с барбекю — старо място с хлътнали дървени подове и разклатени пластмасови столове. Ламариненият таван беше кафяв от наслоявалата се десетилетия наред готварска мазнина. Залата беше пълна с редовни посетители, които ги огледаха предпазливо и веднага надушиха ченгетата. Специалитетите на заведението бяха ребърца и свински гърди. Кейт изчака сервитьорката да поднесе пълна с месо и картофи чиния на съседната маса и поръча салата. Вейл си избра свински гърди.

— Защо мислиш, че на диска има още нещо?

— Иначе Калкулус нямаше да напише „Ариадна“. Но сме изгубени, ако Полък е трябвало да ни предостави следващата следа. Което, ако не друго, ще ошастливи Лангстън. Ще ми стовари цялата вина и не съм убеден, че няма да е прав.

Кейт се засмя саркастично.

— Хайде, Вейл. Разкажание? Не ти прилича. Да се предадеш? Ти? Какви тайни планове кроиш? Ще претършуваш къщата на Полък, нали?

— Не забравяй, че просто наминавах в града. И макар да обичам престрелките, някой идиот може наистина да ме уцели.

— Наминаваше и през Лос Анджелис.

— Заслепи ме твоето очарование.

Сервитьорката донесе храната и попита Вейл дали желае още нещо. Той наклони игриво глава и отвърна:

— Ще кажеш ли на сестра ми, че не може да се живее само на салата?

Сервитьорката се разсмя доволно, подаде му сметката и се запъти към кухнята.

— Колко мило — отбеляза Кейт.

— Съжалявам. Разтрепериха ми се коленете при вида на топло усмихната жена.

— Оттук не изглеждаше да са реагирали коленете ти, зидарю. — Тя хапна от салатата и продължи: — Значи така? Не ти хрумва нищо друго?

— Освен да се върнем и да прегледаме всичко наново. Включително дискът.

Вейл нападна купищата пушено месо и картофи. Беше прав — сервитьорката наистина задържа погледа му по-дълго от необходимото. Кейт беше виждала и други да го гледат така. Не се отличаваше с особена красота, но жените усещаха у него нещо едновременно първично и закрилническо. Забеляза го още в Детройт. Предишната нощ, в обръча на въоръжените мъже, когато Вейл се канеше да предизвика експлозия с непредвидима сила, нито веднъж не й мина през ума, че няма да успее да я спаси. Както и тази вечер върху покрива. Трудните моменти не им създаваха неприятности. Именно опасността ги сближаваше. Без нея обаче дори най-обикновените теми пораждаха противоречия.

9.

Когато влязоха в работната стая в бившия наблюдателен пост на Шестнайсета улица, Вейл пхна диска в плеъра и каза:

— Очевидно пропускаме нещо.

— Защо си толкова сигурен, че пропускаме нещо? Може би Калкулус е скрил някакви улики, но не му е останало време да ги свърже.

Вейл обмисли думите ѝ.

— Добра идея. Нищо чудно да е чакал да види дали ще платим за първия шпионин, преди да ги обвърже. Или пък разковничето е у роднината от чикагската банка?

Той посегна към телефона.

— Какво правиш?

— Обаждам се на Лангстън да му кажа да изпрати парите за Полък в Чикаго.

Тя взе телефона от ръката му.

— Не съм убедена, че ще се зарадва да те чуе. Аз ще говоря с него.

Вейл я наблюдаваше как спори с помощник-директора.

— Знам, че е мъртъв, бях там, не помниш ли?

Тя погледна към Вейл и той забеляза необичайно презрение в очите ѝ.

— Калкулус е подготвил резервен вариант, ако нещо го сполети — продължи тя. — Смятаме, че е възможно роднината в Чикаго да притежава ключ към разкриването на другите. — Гласът ѝ ставаше все по-настойчив и неотстъпчив. — Мисля, че ще узнаем второто име, ако изпратим парите. Така е казал.

Тя погледна отново към Вейл и устните ѝ се отпуснаха в лека усмивка, както винаги когато усещаше, че ще надделее.

— Не ни излиза по-скъпо, отколкото ако Калкулус ни предоставяше имената... Тогава разследването приключва, Бил. Не разполагаме с друго...

След няколко секунди тя благодари и прекъсна връзката.

— Ще ги изпратят утре сутринта — обясни.

Вейл се усмихна.

— Какво смешно има?

— Че не остави никакъв шанс на Лангстън — отвърна той с поомекнал глас без капчица ирония. — Като на повечето от нас.

Тя се насили да не порумене и после, за да смени темата, попита:

— А сега накъде? Няма ли да претърсиш къщата на Полък?

— Ако Полък е знаел следващото име, Калкулус не би се опитал да унищожи диска в защитената къща.

— Значи, ако съществува нишка, обвързваща имената, тя е само на едно място — на диска — заключи Кейт.

Вейл включи монитора и пусна записа.

Още веднъж изгледаха внимателно как Полък продава документи. После на екрана се появиха звездички. Питайки се дали Калкулус не е скрил нещо след края на записа, Вейл го остави да се превърта половин час, преди да го изключи.

— Нищо не видях — обади се Кейт.

— И аз — бавно отвърна той с глас, в който прозвуча познатата отнесеност, подсказваща, че обмисля нещо отвъд очевидното.

Той стана и извади диска от плеъра. Вдигна го към светлината и го огледа от двете страни, търсейки нещо необичайно. Седна и го завъртя с пръсти. По края му усети неравност, сякаш беше надраскан. Отиде до бюрото и включи настолната лампа.

— Какво има?

Вейл затършува по бюрото и откри лупа за пръстови отпечатьци, с каквито работеха криминалозите в Бюрото. Постави я над ръба на диска.

— По края има малки драскотини.

Тя стана и надникна през рамото му.

— Като диаграма?

— Тънки са, но еднородни. Равномерно разположени. Два вида са — прорези, сякаш ръбът е срязан, и миниатюрни дупчици като точки. Около две дузини. — Вейл прокара отново пръст по края на диска. — Почти не се забелязват. — Взе молив и отново постави лупата над диска. — Записвай.

Кейт взе бележник и химикалка. За да не пропусне нещо, той прокараваше върха на молива по всяка драскотина, и диктуваше:

— Линия, линия, линия, линия, точка, точка, точка, точка, линия, линия, линия, линия, линия, точка, точка, линия, линия, линия, точка, точка, линия, линия, линия, линия, линия, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка, точка. Добре. Да видим какво се получи.

Кейт му подаде бележника и той разгледа конфигурацията:

„Ш...ШШ..Ш..ШШ.....“

— Хрумва ли ти какво е? — попита Кейт.

— Използвани са само два символа. Може да е бинарен код, единици и нули.

— Имаме хора, които разгадават кодове. Ще ги помолим ли за съдействие?

— Ако се наложи. Не забравяй заръката на директора — колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Но два символа едва ли ще ни затруднят. Да опитаме първо да го дешифрираме сами.

Вейл седна до бюрото и скъса лист от бележника. Преписа кода и преброи знаците.

— Общо трийсет и пет. — Взе лупата и въртейки бавно диска, огледа отново ръба. — Виждам разстояния. Изглежда са седем групи по пет.

Вейл преписа символите с интервалите: „Ш. ...Ш Ш.. Ш.. ШШ.....“

Показа ги на Кейт.

— Ако идентифицират човек или местонахождение, всяка група трябва да е или буква, или цифра — каза той.

— Понеже някои се повтарят, най-вероятно са цифри. Цифрите са само десет, а азбуката съдържа двайсет и шест букви и изисква повече вариации и по-малко повторения.

— Разбира се — съгласи се тя. — Седем цифри. Телефонен номер е. И защото очевидно няма областен код, ще трябва да приемем, че е местен — 202.

— Много добре, Кейт. Сега остава да разгадаем кода.

— Последните две цифри са еднакви. Може да са нули. Като в служебен телефон.

Вейл се взря продължително в символите. После легна върху кушетката и затвори очи. Кейт зачака и след няколко минути се почуди дали не е заспал.

— Може да е звуков шифър — обади се той най-сетне.

— Ще ми ги изчетеш ли на глас?

Кейт седна до бюрото и зачете.

— Продължавай така още малко — помоли той.

Кейт ги изчете още веднъж и когато той не реагира, започна наново. Вейл не отваряше очи, не помръдваше. На четвъртия път гласът ѝ зазвуча като монотонен напев.

Вейл се изправи рязко.

— Толкова е просто! Хрумна ми, когато заповтаря „точка, точка, точка“. Не е „линия, точка“, а „тире, точка“. По-лесно и по-икономично е да очертаеш перпендикулярна линия върху ръба, отколкото тире. Морз е.

Седна пред компютъра и затърси символите на Морзовата азбука. Щом се появиха, я помоли:

— Записвай. Четири тирета и точка е „девет“. Първата и петата цифра са деветки. Три точки и две тирета е „три“. Три тирета и две точки е „осем“. А пет точки е „пет“, значи последните две цифри са петици.

— 938–8955 — заключи Кейт, взе телефона, набра номер и се представи: — Заместник помощник-директор Кейт Банън. Вътрешен 3318 „Танго“, моля.

После продиктува отчетливо цифрите, очевидно в отговор на гласови указания. Повтори ги още веднъж.

След няколко секунди се усмихна и записа информацията за абоната.

— На руското посолство е — обясни на Вейл.

Вейл приближи до нея и взе листа с номера, сочейки телефона върху бюрото.

— Коя линия има звукозаписно устройство?

— Трета.

Той вдигна слушалката и започна да набира, а тя натисна първия бутон на най-долния ред. Вейл се приведе към нея и насочи слушалката така, че да чува и тя. След четири позвънявания глас на

мъж на средна възраст с очевиден руски акцент помоли да оставят съобщение. Последва пиукане и Вейл изчака връзката да прекъсне.

— Нещо? — попита я.

— Дали беше Калкулус?

— Възможно е. Забеляза ли нещо необичайно?

— Някакво несъответствие? — подразни го тя.

— Да, Катрин, несъответствие.

— Не.

Вейл погледна пак записаните точки и тирета.

— Това трябва да е. Но съобщението не ни казва нищо.

— Вероятно изисква код за достъп. Като при получаване на съобщения от домашен телефон.

— Добра идея — каза Вейл. — Но кодът може би се състои от две, три, четири цифри. Подозирам, че при Калкулус е четирицифрен. Това означава десет хиляди комбинации, за да не го налучкат случайно.

— Ами ако се съдържа в телефонния номер? Първите четири или последните четири цифри?

— Опитай.

Кейт натисна бутона за високоговорителя и после „повторно избиране“. Чува същото съобщение и след пиукането Вейл въведе първите четири цифри от телефонния номер — 9388. Нищо. Кейт прекъсна връзката и пак натисна „повторно избиране“. Съобщението прозвуча отново и Вейл въведе 8955. Пак нищо.

— Да пробваме първите и последните четири в обратен ред? — предложи Кейт.

Повториха процедурата, въвеждайки 8839 и 5598. Не получиха достъп.

— Остават само девет хиляди деветстотин деветдесет и шест — пошегува се Кейт.

Вейл огледа седемте цифри, търсейки нова логична комбинация, която да извлекат от тях, за да опитат отново. Накрая обърна листа хартия наопаки, за да не вижда написаното.

— Явно е нещо друго. Трябва да се досетим. Сигурно е толкова просто, че е невидимо.

— Като Полък, който се оказва първата ни риба?

Вейл се усмихна.

— Усъвършенстваш се. Този не е първата ни риба, но...

— Но е втората — прекъсна го Кейт. — Нула, нула, нула, две.

Вейл стана и церемониално ѝ махна с ръка да седне пред телефона и да набере. Щом въведоха 0002, прозвуча съобщение: „Привет, аз съм... така де... Престън. Схемите за уреда за инфрачервено разпознаване са у мен, но цената скочи. Този път искам сто хиляди долара в брой само за мен. Получавам огризките, а поемам целия риск. Трябва да действаме... как да се изразя... *на висота и с достойнство*. — Човекът се изкикоти леко и продължи: — Имате номера ми“.

Връзката прекъсна и Кейт понечи да каже нещо, но Вейл вдигна показалец да почака. След няколко секунди чува звук от тонално набиране. Линията заглъхна.

— Още един телефонен номер? — попита Кейт.

— Така изглежда.

— Този път поне разбрахме името му — Престън.

— Забеляза ли как наблегна върху него? Предполагам, че е кодово име. Традиционен шпионски похват за идентифициране пред другата страна.

— Тогава как ще разберем кой е? По телефонния номер накрая?

— Набраха го, след като Престън прекъсна връзката. Подозирам, че Калкулус е натиснал бутоните. За да ни помогне да разпознаем човека, надявам се. Този път първо ни предоставя уликата, а загадката е да открием името, което ѝ приляга.

— Ще помоля да дешифрират номера и ще започнем оттам. — Тя се обади в централата и поиска друга вътрешна линия. — Заместник помощник-директор Кейт Банън. Трябва ми тонално разчитане на този телефон.

— Натисна бутона на звукозаписа и Вейл изслуша отново бипкането на бутоните. След няколко секунди Кейт записа номера и прекъсна връзката. — 632-265-2974. Имаш ли представа къде е?

— Не.

Тя се обърна към компютъра и въведе първите три цифри.

— Няма такъв областен код. Как е възможно?

— Може би не е телефонен номер, а нов код. Първите две следи бяха различни. — Той се взря в десетте цифри, прехвърляйки наум

комбинации. — Калкулус очевидно обича да измисля загадки, за да покаже колко е умен.

— Или колко сме глупави ние. — Кейт също разглеждаше цифрите и търсеше схема. — Очевидно пропускаме нещо. — Очите ѝ помътняхха разсеяно и после внезапно се фокусираха. — Това е! Какво липсва?

— Какво? Не разбирам...

— Няма осмици, единици и нули.

Вейл се вгледа в поредицата от цифри.

— Какво имаш предвид?

— Виж мобилния си телефон.

Отначало Вейл не проумя, но после разгледа по-внимателно бутоните.

— Няма букви под бутоните с единицата и нулата. Казва ни да превърнем цифрите в букви от телефона.

Кейт взе химикалка и преписа цифрите и съответстващите им букви от клавиатурата на телефона:

6 3 2 2 6 5 2 9 7 4

mno def abc abc mno jkl abc wxyz pqrs ghi

— Трябва да е десетбуквен код — по една от всяка група — заключи Кейт.

— Много добре, Кейти.

— Мислиш ли, че е име?

— Заради многото варианти и комбинации името ще се дешифрира трудно. А уликите стават все по-заплетени. Името изглежда твърде очевидно след потта, която проляхме да открием номера в посолството и кода за достъп. По-скоро е нещо друго.

— Какво например?

— Не знам. Да го изслушаме още веднъж. — Той пусна записаното съобщение. Тук-там драсваше чертичка.

— Между набраните буквени групи има три колебания. Показа ѝ написаното: „mno def / abc abc mno jkl / abc wxyz / pqrs ghi“.

— Значи започваме с две групи, после четири и накрая — още две. Дали са четири думи?

— Да предположим. Първо да опитаме с двойните групи, защото вариантите са по-малко.

— Добре, с по една буква от група вариантите за първата група са „me“ и „of“.

— А третата дума може да е или „ax“, или „by“.

— В последната група има само една гласна — i — и тя не се връзва с p, q, r и s.

Вейл пусна отново записа и се заслуша напрегнато.

— Да, така са разделени, няма грешка. Да опитаме четирибуквената дума.

И двамата взеха по лист хартия и написаха най-отгоре: „abc abc mno jkl“.

После започнаха да пробват комбинации с по една буква от група.

— Получава се само една дума. Права ли съм? — обади се Кейт.

— Bank^[1]? — попита Вейл.

— Да.

Той преписа всички букви с втората дешифрирана група: „mnopqrs / BANK / abc wxyz / pqrs ghi“.

— „Of bank“ или „me bank“? Звучи безсмислено — констатира Вейл.

— Насочва ни към банка — каза Кейт. — Първите две букви трябва да са съкращение на името на банката. — Тя стана и заотваря чекмеджетата на бюрото. Намери телефонен указател и разгърна на страницата с банките. Прокара показалец по списъка и се усмихна. — ОД — Олд Доминиън Банк.

— Ще отида за кафе, докато довършиш започнатото.

Тя му се усмихна признателно. Вейл преписа името върху друг празен лист хартия: „Олд Доминиън Банк / abc wxyz / pqrs ghi“.

— А какво значат другите две думи „by“^[2] и „ax“ от третата група? Ако банката е до нещо, думата не му трябва. В десетбуквено послание не би хабил две букви за ненужен предлог. Сигурно е друго съкращение.

За кой ли път Кейт преписа всичко на листа. Няколко секунди оглежда вариантите.

— Какво ще кажеш да съчетаем „by“ и „ax“? Вох^[3] Банков сейф. Вейл се засмя.

— Никакъв шанс за простите работници!

— А последните две не са букви, а цифри. Номер на банков сейф.

— Олд Доминиън Банк, сейф 74. Впечатлен съм, Банън. Изключително постижение за ръководен персонал.

Тя видя, че я поглежда някак по-различно, сякаш преоткрива нещо забравено или непознато досега.

— Утре сутринта трябва да разберем в кой банков клон има сейф с номер 74 — каза той.

— Ще се обадя на Лангстън да го уведомя.

— Как ще му обясниш разкритията ни?

— Той ще изиска съдебно разрешение, за което ще трябва да предостави вероятна причина — отвърна Кейт, — следователно се налага да му кажем за следите, оставени от Калкулус. Налага се да проверим бързо сейфа, за да идентифицираме другите шпиони.

— Тоест отгук нататък той ще настоява да свири първа цигулка.

— Да, Вейл, сякаш ще му позволиш...

---

[1] Банка (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Край, наблизно, до (англ.). — Б.пр. ↑

[3] „Кутия, сейф“ (англ.). — Б.пр. ↑

10.

Вейл седеше до кухненската маса. Беше свалил превръзката от ранената си ръка и се мъчеше да среже шевове с малка ножичка. Кейт влезе и безмълвно взе ножичката. Обърна дланта му, за да вижда по-добре. С пестеливи внимателни движения преряза конците и ги издърпа бавно.

— Изглежда добре.

Той сви ръка в юмрук и притисна раната към плота на масата.

— Не боли. Какво ти каза Лангстън снощи?

— Много официално и монотонно ми благодари за информацията и обяви, че ще възложи задачата на Каликс. Докато пътувах насам, Джон се обади и съобщи, че се е свързал дискретно със свой познат в Олд Доминиън Банк и разбрал, че сейф 74 се намира в клона им във Виена, Вирджиния. Уговорил си среща с прокурора в единайсет и в един ще ни чака пред банката, ако не се чуем допълнително.

Вейл сви отново ръка.

— Обясни ли му връзката между двете имена?

— Не, но сигурно вече се замисля.

— Той е администратор, не забравяй. Свикнал е да търси стратегии, след като получи отговорите, а не да разплита произхода им.

— Да се надяваме.

Вейл си погледна часовника.

— Трябва да дадем показания за Полък в полицейското управление и да се постарам да не закъсняваме за срещата пред банката.

— Как ще им обясниш защо сме го търсили?

— Ще им кажем, че е антитерористично разследване. Много секретно.

— Знаеш, че законът забранява да се лъжат полицаи, дори тук във Вашингтон.

— Момчетата са претрупани с работа, мислиш ли, че ги вълнува разликата между тероризъм и контраразузнаване? По-скоро се чудят как да откраднат петнайсет минути повече сън.

Наближаваше един, когато Вейл и Кейт пристигнаха пред банката във Виена след срещата с детективите от отдел „Убийства“. Бил Лангстън и Джон Каликс вече ги чакаха на паркинга. Кейт слезе от колата и отиде да поговори с Лангстън, а Вейл отвори багажника и напълни куфарчето си с найлонови ръкавици и пликове за улики. Тя се върна и му подаде съдебната заповед. Той прибра и нея в куфарчето.

— Срещнал ли е трудности Каликс? — попита той.

— Известни. Положението е сложно заради секретността. А и трябва да признаеш, че разгадаваме на сляпо съобщението. Възможно е кодът да е съвсем друг. Но Джон все пак ги е убедил.

— Ще изпаднем в неловка ситуация, ако сме сбъркали човека — съгласи се Вейл.

— Вече ми мина през ума. Ще чакат отпред, за да не изглежда, сякаш ФБР нахлува в банката.

Когато останаха насаме с управителя на клона, Кейт и Вейл му разясниха, че случаят е поверителен и засяга националната сигурност. Той очевидно прие сериозно предупреждението. Компютърът на банката разкри, че някой си Алекс Марков е наел сейф номер 74 с право на ползване на второ лице — Януш Пьотровски. Управителят на клона принтира цялата информация за банковата сметка и им я предаде.

В графата „Работно място“ Марков беше посочил, че е кореспондент на московския вестник „Известия“.

Телефонният номер беше същият, на който Кейт и Вейл се бяха обаждали в руското посолство, търсейки ориентир за самоличността на шпионин номер две. Вейл одобри изобретателността на Калкулус да ги насочи, че са на прав път. Явно все пак наистина съществуваше „нишка на Ариадна“.

Вейл подозираше, че „Марков“ е поредният псевдоним, използван от Калкулус, за да разкрие сметката. Банковият сейф беше ловък похват — начин за размяна на пари и документи, без риск да забележат шпионите заедно. Или поне с този аргумент Калкулус бе предложил идеята на Пьотровски. Сега обаче изглеждаше, че му е поставил капан. Банковият сейф се оказваше удобен метод за

складиране на улики, защото името на Пьотровски — единственото истинско в документите — осигуряваше неоспоримо доказателство за предателство.

Оставаше им само да разкрият дали Януш Пьотровски в действителност е истинското име на къртицата. В графата „Работодател“ бе отбелязано американското правителство. Телефонният номер започваше с кода на област Вирджиния.

— Възможно ли е да отключим сейфа, без да разбере никой? — попита Вейл управителя.

— Разбира се. Само ще отида да съобщя на заместника си, че за един час ще затворим сейфовете за клиенти поради проблем в системата за заключване. После ще ви заведа долу. Ще се наложи да разбием ключалката и да я сменим. Собствениците няма да успеят да я отключат. Законът изисква следващия път, когато пожелаят достъп, да им съобщим, че ФБР са го претърсили със съдебна заповед.

Вейл записа номера на мобилния си телефон и го подаде на управителя.

— Съобщете ми незабавно, ако някой от тях се появи.

— Разбира се.

— А сега да го проверим.

Управителят проследи как отварят сейф номер 74 и поведе Кейт и Вейл към тясна стаичка, където ги остави, затваряйки вратата след себе си.

— Мислиш ли, че Марков е Калкулус? — попита Кейт.

— И ти разпозна телефонния номер. Ако е така, значи съдържанието на сейфа ще ни отведе към следващото име.

Той вдигна капака и двамата надянаха латексови ръкавици. Преброиха набързо пачките с банкноти, които възлизаха на почти четирийсет хиляди долара. Откриха и няколко документа, повечето белязани с печат „Секретно“. Други листове съдържаха ръкописни списъци с имена и телефонни номера. Под тях имаше два паспорта — един чешки на името на Лев Тесар и един унгарски с притежател Оскар Келман. Кейт ги разгърна и забеляза, че цветът и дължината на косата са различни, но човекът на снимката е един и същ.

— Изглежда възнаграждението на господин Пьотровски е включвало вратичка за бягство.

— Забеляза ли и нещо друго?

— Какво?

— Ако са го използвали като тайно място за размяна, в сейфа трябваше да има само пари или само документи, а не и двете.

— Което означава?

Вейл разгледа разпечатката, която управителят им беше дал.

— Преди две седмици има движение през четири поредни дни. Пьотровски е идвал първи да остави документи в сейфа. Марков — или Калкулус, ако предпочиташ — е пристигнал на другия ден да ги вземе и да остави пари. На третия ден се е появил Пьотровски, удостоверил е плащането и е прехвърлил почти десет хиляди долара в чековата си сметка. На четвъртия ден Марков се е уверил, че част от парите са в сейфа и е върнал документите — или по-скоро копия от тях — за да ги открием. Знаел е, че Пьотровски няма да посети сейфа, докато не си уговорят нова размяна. Така уликите са ни чакали да ги намерим.

— Тоест — надяваме се, че Калкулус е скрил следата към следващото име някъде в тази купчина хартия — заключи Кейт и огледа по-внимателно документите. — Съдейки по печатите, приличат на доклади от Националната агенция за сигурност. Виждаше съм такива. Ако е така, това е разузнавателният агент, споменат от Калкулус. Може би е смятал да ни предаде само двама шпиони.

— Може би — отвърна Вейл. — Да съберем всичко. Стискай палци Лангстън да не поиска да види какво носим.

— Ще се погрижа да не пожелае — увери го Кейт.

— Как по-точно?

— Ще му съобщим името на Пьотровски и телефонния му номер и ще го помолим да открие кой всъщност е човекът и къде работи. За отвличане на вниманието.

— Очевидно си усвоила лоши навици от някого.

Вейл набра кода на алармената система в бившата наблюдателница на Бюрото. Докато се изкачваха по стълбите, попита:

— Одобрени ли Лангстън разделението на труда по случая с господин Пьотровски?

— Стори ми се подозрителен. Знаем, че е малко префърцунен, но не го смятай за глупак.

— Уточни „подозрителен“.

— Полюбопитства как сме разбрали за сейфа. Обясних, че е чиста случайност. Попритисна ме, но аз отказах подробности. Явно реши, че сме престъпили закона. И естествено, сметна за по-добре да не се замесва. Но когато му обещах да прегледаме всичко от сейфа и да го уведомим, ако се натъкнем на нещо интересно, останах с впечатлението, че за последен път се измъкваме невредими.

— Следващия път ще се тревожим за следващия път.

Кейт си надяна нови латексови ръкавици и подаде един чифт на Вейл. Той остави документите върху масата.

— Как ще действаме? — попита тя.

— Да ги разделим на две. За всеки поравно. Ако не открием нищо, ще си ги разменим.

— Мисля, че в този става дума за подслушване на телефон — обади се след малко Вейл. — Можеш ли да се обадиш за информация на кого принадлежи?

Тя набра централата и след кратък разговор прекъсна връзката.

— На фирма е. Внася стоки от Източна Европа.

— Коя държавна агенция подслушва източноевропейците?

— Коя ли не? — усмихна се тя. — Ще позвъня в Отдел „Личен състав“ да проверя дали Пьотровски не е служител на Бюрото.

Вейл продължи да преглежда документите, а тя се обади и му съобщи:

— Не е от нашите, поне не с име Януи Пьотровски. Значи вероятните заподозрени са ЦРУ и Националната агенция за сигурност.

— Тоест първоначалната ни догадка за Националната агенция за сигурност е уместна. Просто се погрижи да се престориш на изненадана, когато Лангстън се обади.

И двамата зачетоха отново Документите. След още дваайсет минути Вейл побутна настрана последния си лист, облегна се назад и зачака Кейт да приключи.

Най-после и тя вдигна глава.

— Някакви несъответствия? — попита.

— Никакви. При теб?

— Нищо, освен два празни листа, закопчани един за друг В долния край на единия са написани няколко дати.

— Покажи ми ги.

Тя прерови купчината и ги извади.

Вейл ги вдигна внимателно с върховете на пръстите си. Долният лист, върху който бяха отбелязани датите 27.12. и 06.01. — беше със стандартни размери, но горният представляваше квадрат със страни от по осем инча. Цифрите бяха изписани със същия старателен почерк и синьо мастило като думата „Ариадна“ върху водоразтворимия плик.

— Това търсим. И листовете се отличават с още едно несъответствие — гланцирани са.

— Което означава?

Той ги заобръща под различни ъгли към светлината. Занесе ги до прозореца и вдигна щорите. Поднесе по-големия лист към яркото слънце и го изучава още няколко секунди. После вдигна по-малкия.

— Този е с размерите на какво?

— Не знам.

Вейл застана до бюрото, остави листовете и сложи лупата за пръстови отпечатъци върху квадратния.

— Карта за пръстови отпечатъци — обади се Кейт. — Изрязал го е, за да го познаем.

Вейл се върна до прозореца и огледа по-малкия лист на естествената светлина. После го прегъна зад големия и огледа и него.

— Знам, че не смятат инженерите за особено находчиви, но според мен Калкулус е изключение. Толкова е лесно. Направо гениално.

— Кое?

Вейл вдигна ръце и разпери пръсти.

— Какво виждаш?

— Две ръце — отговори тя. — Десет пръста.

— С които понякога броим?

Вейл се взря в лицето ѝ. Внезапно я озари разбиране. Тя взе лупата, опря око в нея и я прокара през двата листа. Изправи се и се усмихна.

— Прав си, гениално е. Използва пръстовите отпечатъци като код.

— На картата всеки пръст има пореден номер. Десният палец е номер едно, а лявото кутре — номер десет. Или за целите на кода — нула.

След няколко секунди тя огледа отново по-големия лист.

— Съобщението е върху него, но не бихме могли да разчетем номерата без контролна схема от отпечатьци. Върху така наречената *карта* — тя се приведе над квадратния лист и прокара лупата по него, за да потвърди предположението си — има десет отпечатька в същия ред, както когато ги вземат при арест. По тях се ориентираме с коя цифра да отбележим отпечатьците върху големия лист, а той съдържа кода към следващата къртица — обяви Кейт. — Но какво означават датите?

— Не знам. Първо трябва да проверим листовете за отпечатьци, за да видим какво точно ни казва Калкулус.

Мобилният телефон на Вейл звънна. Беше Люк Бърсоу.

— Стив, помниш ли, че се питахме дали в полицейското управление имат информация за изчезнали по подобен начин жени? Е, имат. Взех копия от докладите им и се чудех дали можеш да ми отделиш един-два часа?

— Почакай малко. — Вейл закри телефона с длан. — Люк е. Трябва му помощ. За час-два. Толкова ще отнеме да обработят листовете, нали?

— Да. Отиди с него, а аз ще се заема листовете.

— Люк, защо не дойдеш тук... Добре, доскоро тогава.

След като прекъсна връзката, Кейт го попита:

— Ще му позволиш да види това?

Махна с ръка към документите и снимките, осеяли стената.

— Първо, той е агент. Второ, говорим за Люк. Ще го помоля да се престори, че не вижда нищо, и той ще го направи.

— Прав си. — Предпазливо, сякаш са крехки архивни ръкописи, Кейт вдигна двата листа и ги пхна в найлонов плик, преди да ги прибере в куфарчето си.

— Ще ти се обадя, когато приключа. Надявам се с Люк да не се изгубите. Не забравяй, че времето ни притиска.

— Той каза час-два. Ако се проточи повече, ще си излееш яда върху него.

— Ако не на друго, последните шест месеца ме научиха върху кого да си изливам яда.

11.

— Люк, направи си услуга и не обръщай внимание на нещата по стената — каза Вейл.

Бърсоу стрелна с поглед документите и отвърна:

— Открай време процъфтяваш в хаос. — Извади купчина листове. — Това са полицейските доклади за трите жени, убити през последните шест месеца.

— Дай ми няколко минути да ги прочета. — Да пресява административни пустословия беше задължително умение за всеки пазител на реда, което Вейл си бе възвърнал през няколкото дни, прекарани в четене на доклади от Бюрото. — Мисля, че е останало кафе.

— Една-две чаши няма да ми дойдат зле. — Бърсоу стана и тръгна към кухнята. — Каква е тази сграда?

— От другата страна на улицата е старото руско посолство. Преди да построят новото на Тънлоу Роуд.

— Значи отгук са ги наблюдавали?

— Тежка задача, нали?

— Искаш ли кафе? — подвижна през рамо Бърсоу, преди да влезе в кухнята.

— Не! — изкрещя му в отговор Вейл. — И трите жени са били проститутки.

Бърсоу се върна с чаша в ръка.

— Знам, че Сандра не се вписва точно в характеристиката на жертвите, но е изчезнала през същия период — отвърна Бърсоу. — Означаваш ли това според теб, че те нямат нищо общо с нейното изчезване?

— Не непременно. Ако престъпникът е същият, може да го е познавала или несъзнателно да му е предоставила възможност. Очевидно методиката му включва въздържание от рисковани ситуации. Проститутките са лесна плячка. Едва ли е опитал да нападне Сандра някъде, където би успяла да окаже съпротива.

— Ако намекваш, че е някой неин познат, вече разпитах всички, които открих — от имената в бележника ѝ до хората, посочени от братовчедка ми, включително случайни познайници като човека от куриерската служба и много други, с които са се пресичали пътищата ѝ. Нищо засега.

— Значи залагаш на новата следа.

Бърсоу отпи глътка кафе.

— Хайде, Стив — махна към стената. — Разбирам, че те чака много работа, но напъни извращения си мозък и за случая със Сандра.

— Дай ми няколко минути да помисля. — Вейл отиде в кухнята и си наля кафе. Когато се върна, попита: — Спомена, че Сандра имала нов компютър. Прибраха ли го като улика?

— Да. Вече го прегледах. Не открих нищо.

— Занеси го в лабораторията и ги накарай да го претърсят. Четох за нова технология в криминалистиката. Наричат я „дълбинно копиране“. Позволява им да възстановят харддиска на компютъра ден по ден. Започнете от деня на изчезването и тръгнете назад да видите дали нещо е изтрито. Копирайте изчистената информация и ще я прегледаме.

Бърсоу си записа.

— Дълбинно копиране. Добре.

— Ами работният ѝ компютър? — попита Вейл.

— Знам, че са свалили всичко от сървъра и са го прочистили, за да не проникне някой в данните. Доколкото разбрах, не са открили нищо особено.

— Поискай разпечатка и от него, за да я прегледаме. Двата заедно навярно ще ни кажат нещо, което поотделно не биха могли.

— Всъщност идеята е добра. Макар и в нарушение на правилата в Бюрото, Сандра прехвърляла документи в личния си компютър, за да работи върху случаите у дома. Ще се разровя.

— Междувременно ще се заемем с трите мъртви проститутки. Проверяваш, предполагам, за жени, успели да се измъкнат от лапите на убиеца.

— Както научихме в Детройт, оцелелите жертви са най-добрият начин да откриеш кой убива проститутки. В момента съставят списък със сериозни нападения срещу дамите с най-древната професия в района.

— Трябва ти само една.

Бърсоу пресуши чашата си.

— Благодаря, Стив. Ти си отседнал тук, нали? Видях леглата в стаята до кухнята.

— Безплатно легло и храна. Животът е прекрасен.

— Мислех, че си останал у Кейт.

— В момента отношенията ни са само делови.

— Моментите отминават.

— Очевидно не я познаваш добре.

Вейл тъкмо задрямваше върху канапето, когато Кейт се обади.

— Проверихме листовете. Ще ти трябва ли помощ да различиш отделните пръсти?

— Виждат ли се ясно?

— Все едно са очертани с мастило — отговори Кейт.

— Значи ще се справя.

— Пристигам.

— Привет! — поздрави Кейт, едва прекрачила прага. — Какво свършихте с Люк?

— Ще се окаже по-скоро битка с вятърни мелници, отколкото издирване на изчезнали жени, опасявам се.

— Значи приключихте?

Той я погледна и тя разбра отговора, преди да е проговорил.

— Вероятно не. Съжалявам. — Надяна си нови латексови ръкавици. — Да видим какво носиш.

— Пристигна тук за новогодишен прием — весело отбеляза Кейт, — а се зае с три случая. Дали не трябва да се научиш да отказваш?

Той ѝ се усмихна саркастично.

— Потрябва ли ми учител, познавам човек, който е шлифовал до съвършенство това изкуство.

— Обзалагам се, че познаваш поне няколко.

Тя извади внимателно листовете хартия, които бяха добили пурпурен оттенък.

Вейл взе лупата и каза:

— На кодирания лист има по три отпечатъка върху всяка линия. Три линии, девет изображения. Значи оттук ще получим девет цифри. Започни да разсъждаваш как девет цифри могат да идентифицират някого?

— Всъщност го обмислях по пътя. Хрумва ми само едно — номер на социална осигуровка.

— Звучи разумно. — Вейл огледа горния ред отпечатъци. Сравни ги с отпечатъците върху „картата“. — Първият е ляв безименен пръст — тоест девет. — Кейт го записа. Вейл огледа втория отпечатък. — Ляв показалец — седем. — Той продължи нататък, линия по линия, докато декодираха всички отпечатъци. — Добре, какво получихме?

Тя подаде на Вейл листа с деветте цифри. След третата и петата беше поставила тирета, за да заприличат на номер на социална осигуровка. Той ѝ върна листа.

— Как да открием на кого принадлежи?

Кейт седна пред компютъра.

— Да видим дали са инсталирали „Акуринт“. — Влезе в интернет и след малко обяви: — Да! — Регистрира се в програмата с личната си парола и вписа деветте цифри. След няколко секунди се появи втори прозорец. — Джеймс Деласанти. Живее край Уитън, Мериленд.

— Има ли начин да разберем къде работи?

— Понякога. Но е друго търсене. — Тя занатиска отново бутоните и екранът се промени. — Не, няма да стане. Ще проверя дали не сме го проучвали за разрешително за боравене със секретна информация. — Включи се в програмата на Бюрото и написа името. — Е, добрата новина е, че не работи във ФБР и в другите агенции, чийто персонал проучваме. — Вейл замълча и тя продължи: — Защо да не го дадем на Лангстън? Да потършува вместо нас.

— Не бива. Нямаме доказателства срещу Деласанти. Преди разполагахме с диска и с откраднатите документи и парите в сейфа. Сега имаме само няколко цифри и дори не сме сигурни, че са номер на социална осигуровка. И къде е дирята към следващата къртица? Сигурно не сме разкрили всичко.

— Тогава остават датите. — Тя погледна листа. — Двайсет и седми декември и шести януари.

— Може би. Но какво означават?

— Едната е минала, а другата — след два дни.

Замислен над думите ѝ, Вейл приближи до стената, покрита с карти и схеми, документиращи маршрутите на Калкулус.

— Ще се включиш ли пак в шпионския сателит?

Кейт занатиска клавишите и след малко обяви:

— Там сме.

— Добре, ще ти изчета координатите от двайсет и седми декември. Само местата, където е спирал за повече от пет минути.

Тя ги записа и Вейл застана зад нея да наблюдава как движи мишката, докато координатите се появиха в малките прозорчета върху екрана. Кейт ги увеличи.

— Първото е руското посолство.

— Логично. Пробвай следващите.

— Оживено кръстовище с „Мақдоналдс“.

Вейл се върна до стената.

— Бил е там към един и половина и се е задържал двайсетина минути. Явно е обядвал „Биг Мак“. По-нататък.

Кейт локализира следващите координати и увеличи местонахождението.

— Обществен парк в Мериленд.

— Това е!

— Какво?

— Шести януари е дата за тайна размяна.

— Как разбра?

— Доказано е, че руснаците обичат да предават пари и информация в парковете. Всеизвестно е също колко мразят да променят вече разработените методи. — Вейл застана пак до стената и провери схемата. — Останал е осемнайсет минути. Прибирал е сведенията от Деласанти, който очевидно ще се върне там на шести да вземе парите.

— Не мислиш ли, че е пресилено да градим хипотези върху две дати?

— Права си. — Обърна се към стената и огледа отново маршрута на Калкулус. — Ето — посочи той, — на другия ден пак е отишъл там и е стоял дванайсет минути.

— Върнал е документите.

— Сигурно копия. Оригиналите е трябвало да покаже на шефовете си, за да потвърдят плащането.

— Значи ден по-късно е оставил копията и парите? За да заловим Деласанти с тях?

Вейл проследи отново движението на Калкулус.

— Повече не е ходил там. Би трябвало да е така. Написал е втората дата, за да ни каже точно кога ще вземе „пратката“.

— И после му е съобщил, че парите ще са там на шести януари. Този път ни предоставя възможност да го заловим на местопрестъплението — вметна Кейт. — Най-доброто доказателство.

— Точно така — съгласи се Вейл. — Ще завъртиш ли малко камерата?

— Разбира се. Какво търсиш?

— Подходящо скривалище. Някъде, където пакетът с парите и документите ще е защитен от хората и времето. Затова парковете са толкова популярни за подобна дейност. Особено през зимата.

Приковала поглед в екрана, Кейт буквално крачеше през парка.

— На двайсетина метра има пешеходен мост.

Вейл се взря в монитора.

— Отлично! — констатира той и посочи единия му край: — Виждаш ли тук долу? Спокойно можеш да скриеш пакет. — Отиде до стената да свери координатите на моста. — Добре. Задържал се е там три минути, после се е поразходил малко, поспирал е тук-там по една-две минути. Сигурно за да не изглежда подозрително.

— Но предполагаш, че е скрил, пакета под моста?

— Така мисля.

— Да съобщя ли на Лангстън?

— Уведоми го, но го предупреди да не праща никого там. Налага се да приемем, че ако Калкулус е казал всичко на руснаците, те ще наблюдават моста. Забележат ли нашите хора, нищо чудно да убият Деласанти.

— Ако руснаците наистина имат списъка на Калкулус, защо не отстранят всички, вместо да чакат да видят дали ще ги арестуваме? — попита Кейт.

— Може би са ползотворни източници, а такива не се намират лесно. Освен това, ако излезе наяве, че руснаците избиват къртиците си, набирането на нови ще стане невъзможно.

— Най-добре да не отлагам повече. Ще се обадя на Лангстън. Вестта за новия заподозрян би трябвало да го зарадва, но имам чувството, че няма да остане доволен. Разкриваме ги по-бързо, отколкото можем да ги арестуваме.

— Всъщност само на пръв поглед изглежда малко сложно. Шпионин номер едно — Чарлс Полък — е мъртъв. Шпионин номер две — Януш Пьотровски — с известен късмет скоро ще е разобличен и готов за задържане, а шпионин номер три — Джеймс Деласанти, ще бъде заловен на местопрестъплението след два дни в Мериленд. Както ми припомни по-рано днес, скоростта е най-важната в случая. Независимо колко доволни са някои и дали е спазена буквата на закона, та да го впишат в мемоарите си. Руснаците вече разполагат със списъка и очевидно са готови да избият тези хора, за да не попаднат в ръцете ни. И не забравяй „голямата риба“. Заради нея се опитваме да ги изпреварим.

— Звучи чудесно, но ако не си забелязал, почти нищо не се развива според първоначалните планове. Ами ако Деласанти реши да прибере „пратката“ преди шести?

— Сигурно са му съобщили, че парите няма да са там преди шести януари. А шпионите мразят да се навъртат около скривалищата, където са най-уязвими. Ако Калкулус е върнал документите, както в банковия сейф — а вероятно е така, поне според телефона с проследяващото устройство — ще получим Деласанти с всички улики и с парите като спретнат колет. Само трябва да се погрижим да сложим ръка върху документите, преди някой да ни изпревари. Особено ако Деласанти не е „голямата риба“. Не искам да изпускаме инициативата, докато не разкрием последния. Ако Лангстън реши да поеме юздите, ще се наложи да играем по правилата, а ако този случай доказва нещо, то е, че няма начин да го разрешим така.

— Неприятно ми е да го мамя, но предполагам, че си прав. — Кейт си погледна часовника. — Върху бюрото ми в Централата вече се е натрупала купчина документи. И най-добре да уведомя Лангстън за укритието в парка не по-късно от утре сутринта. Трябва да го поставим под предварително наблюдение.

— Само се погрижи да ни остави да прегледаме пакета.

— Ще се постарая. Междувременно, ако Лангстън установи самоличността на Януш Пьотровски, утре трябва да сме в готовност да

го задържим. А след още един ден — ако късметът ни проработи — идва ред на Деласанти. Щяхме да сме по-спокойни, ако знаехме колко имена остават.

— Казах ти вече — шпионите обичат интелектуалните игри. Отговорите са по-защитени, ако са забулени в загадъчност.

Кейт си облече палтото.

— Как ще оползотвориш свободното време?

— Не съм мислил. Може би ще вечерям с Люк.

— Под „вечеря“ разбираш да работите по случая с изчезналата аналитичка?

Вейл се усмихна.

— Не бих се изненадал, ако повдигнем темата.

12.

Вейл седеше на предната седалка в служебната кола на Бърсоу. Между тях лежаха пакети с хамбургери и пържени картопки. Намираха се в югоизточен Вашингтон и наблюдаваха ъгъла на улицата, гъмжащ от проститутки, които махаха на преминаващите по шосето коли.

— Това ли минава за автокино във Вашингтон? — попита Вейл.

— Надявах се да усетиш носталгия. Сигурно не си разговарял с уличница, откакто те изгониха от Детройт.

— За протокола — не са ме гонили, аз си тръгнах. Покажи ми пак снимката ѝ.

Бърсоу му подаде полицейската снимка на Дениз Уошингтън. Косата ѝ беше разчорлена, а кожата ѝ — посивяла и подпухнала от злоупотреба с наркотици. Вейл му я върна.

— Възможно е да греша, но не те ли придружаваше веднъж на коледно парти в Детройт?

— Точно така. Същата година, когато ти доведе „танцъорката“ с адамовата ябълка.

— Подлъга ме...

Бърсоу се засмя.

— Надявам се да се появи. Вече приближава часът пик на уличния бизнес, а на мен ми писна да седя.

Похапваха мълчаливо няколко минути.

— Дали да не назначим някое от тези момичета за съгледвач? Срещу скромна сума ще ти се обади, когато феята Дениз долети.

— Какъв според теб е шансът да ми позвъни проститутка?

— Привлекателен афроамериканец плюс двайсет долара? Не се подценявай. — Вейл изпъна рамене. — Ето я!

Млада жена слизаше от пикап. Бърсоу я огледа внимателно.

— Ето защо настоях да ме придружиш, Вейл. Не защото те бива за агент, а понеже си най-големият бял късметлия на света.

Бърсоу потегли и след половин пресечка направи обратен завой. Върна се до младата жена и спря пред нея. Свали прозореца и се приведе през Вейл.

— Дениз!

Тя погледна двамата мъже — очевидно пазители на реда — и поклати отвратено глава.

— Нищо не съм направила — запротестира.

— Не сме дошли за това. Сядай отзад.

— Нищо не съм направила. — Бърсоу ѝ показа значката си и тя възкликна: — ФБР! Определено не съм направила нищо *чак толкова* лошо!

— Искам да поговорим за мъжа, който те е нападнал.

Другите момичета започнаха да се отдалечават. Дениз се усмихна.

— Е, отдавна ви чакам, момчета! — За да разсмее другите момичета, тя закрачи тържествено, сякаш я канят в лимузина. Щом затвори вратата, продължи:

— Надявам се да ми съобщите, че сте заловили смахнатия.

Бърсоу се обърна назад и отвърна:

— Днес научих за случая. Но обещавам да запретна сериозно ръкави. Познаваше ли го?

— За пръв път го виждах.

— Канил ли беше други момичета?

— Да.

Бърсоу ѝ подаде снимките на трите убити проститутки.

— Някои от тези?

Тя прехвърли бързо първите две, но третата я оживи.

— Мислиш, че е убил Дарлийн?

— Това смятаме да го попитаме. Разкажи ми какво стана.

— Сигурен ли си, че нямаме сметки за уреждане?

— Да, Дениз. Само това е. Нищо друго.

— Добре, но иначе ще го сметна за капан.

— Предупреден съм — отвърна Бърсоу.

— Беше преди два-три месеца. Той спря, а аз го попитах какво иска. Той прие цената и аз влязох. Имаше стар ван, от онези без прозорци. Подмина няколко пресечки. Личеше си, че знае накъде отива. Паркира в глуха уличка, с фабрики и прочее. Казах му, че искам

парите предварително. Даде ми двайсетачка и се заехме за работа. Изведнъж ми опря отвертка във врата и ме накара да отида отзад. Поколебах се и той ме сръга. — Тя вдигна глава. — Още имам белег. — Агентите огледаха квадратните ръбове, оставени очевидно от отвертка. — Преместих се отзад. Видях, че от четирите ръкохватки висят въжета. Не съм вчерашна и разбрах, че се задават неприятности. Той остави отвертката, за да ме върже с две ръце. Почаках и тъкмо преди да стегне първия възел, взех отвертката и го наръгах. Явно съм уцелила както трябва, понеже извика и се строполи назад. Изскочих навън и хукнах, колкото ме държат краката.

— Виждала ли си го оттогава?

— Не.

— Разказа ли на другите момичета за него?

— Разбира се. Винаги се предупреждаваме. Но ако клиентелата намалее, така де... не внимаваме много.

— Според показанията, които си дала, излиза, че те е нападнал, след като са убили Дарлийн.

— Така мисля. Смяташ, че е същият смахнат?

— Измъчвали са я, а по китките и глезените ѝ има следи от въжета.

— Господи! Той ще да е значи.

— Опиши ми вана — цвят, модел, каквото се сетиш...

— Помня само, че беше стар, може би бял с много ръждиви петна. Не знам какъв модел. Отзад имаше опаковки от хамбургери и други боклуци, все едно не го е чистил никога.

— Опиши ми мъжа.

— Черен, на около трийсет. Нито пълен, нито слаб. С обръсната глава. Не го видях прав, та не знам колко е висок, но сигурно е среден на ръст.

— Къде го намушка? — попита Вейл.

— Замахнах напосоки. Май го уцелих в гърдите.

— Дали е било надълбоко?

— Така ми се стори. Сигурно, след като падна така.

Бърсоу ѝ подаде дузина визитни картички.

— Раздай ги на момичетата. Ако някоя го забележи, звънете ми по всяко време. Обясни им, че някоя от тях може да е следващата. Най-добре ще е да разберем номера на колата. Ще платим.

— Ако е убил Дарлийн, ще е обидно да вземаме пари.

Тя слезе от колата, облегна се върху стъклото и попита Бърсоу:

— Наистина ли си от ФБР? — Усмихна се закачливо и добави: —

Не се ли полага сега да ми изнесеш лекция да си сменя професията?

— Има ли смисъл, щом онзи с отвертката не е успял да те разубеди?

Тя се изсмя дрезгаво и се отдръпна от колата.

— Ще ти се обадя, господин ФБР. По един или друг начин.

Когато Бърсоу пое по шосето, Вейл се обади:

— Изглежда някой си уреди дама за тазгодишното коледно парти.

Няколко минути преди девет на другата сутрин Вейл влезе в кабинета на помощник-директора. Джон Каликс му се беше обадил, че свикват среща, за да планират ареста на Януш Пьотровски. Кейт седеше до малката заседателна маса с тримата шефове на отдели и секции, които директорът беше представил на Вейл в бившия наблюдателен пост. Вейл се настани до Кейт.

— Къде е началството? — попита.

— В прокуратурата. Изисква заповед за задържане на Януш Пьотровски — обясни Каликс.

— Открихте ли къде работи?

— Националната служба за сигурност. Роден е в Полша и превежда от чешки и полски. Ръкописните телефонни номера, които сте намерили в сейфа, са на част от подслушваните. Снощи Бил разговаря с колегата си в Националната служба за сигурност да го уведоми какво сме разкрили. Тази сутрин се обади да ни кажат, че от два месеца информацията от телефоните е секнала. Преди са били доста продуктивни.

Вратата се отвори и Бил Лангстън влезе, придружен от друг мъж, когото Вейл не беше виждал, но се досещаше кой е.

— Представям ви Ланс Уимърт от Отдела за професионална отговорност.

Вейл се приведе към Кейт:

— Кого ли е дошъл да види?

Лангстън продължи:

— Имаме зелена светлина да задържим господин Пьотровски.

— Под „задържим“ разбираш „арестуваме“? — поинтересува се Кейт.

— Имам предвид да „задържим“ и да протакаме процедурата. Прокуратурата одобри този метод заради възможността останалите от списъка да избягат. Заловим ли го, десетдневният ни срок започва да тече. Разговарях с Националната служба за сигурност и им докладвах уликите. Те ще се погрижат да го отведем тихомълком от работното му място. Всеки момент очаквам обаждане, че са подготвили инсценировката.

Вейл попита Кейт:

— Каза ли му за Деласанти?

— Да, обади ми се снощи — отговори помощник-директорът. — А аз уведомих директора. Марк, ти отговаряш за това.

Шефът на секция изопна рамене.

— Подготвил съм отряд за наблюдение. Довечера ще отидат в парка да потърсят добри укрития, откъдето да следят моста. Не знаят никакви подробности, освен че ще покриват потенциално място за шпионска размяна.

Кейт погледна Вейл и сякаш предусетила какво ще я попита, обясни:

— Ако Деласанти наистина се появи, Бил ще ни предостави пакета, за да се опитаме да открием следващата диря.

— Справили сте се чудесно, Стив — похвали го Лангстън, — с разгадаването на кода с пръстовите отпечатъци. Много умно. Явно Калкулус ни насочва към всяко следващо име. Така ли е?

Кейт се оказа права, че Лангстън не е глупак. Беше разбрал връзката между къртиците без помощта на надписа „Ариадна“.

— Засега.

— Предвид презрението ти към ръководните кадри, не е чудно защо не си го споменал пред никого — заключи Лангстън и се обърна към Кейт: — Поне пред никого от моите хора.

— Ако провериш досиетата за предишните ми случаи — каза Вейл, — ще видиш, че недостатъкът „не се сработва с другите“ присъства навсякъде.

Лангстън се изкикоти.

— Разбирам защо си кошмар за началниците, но действаш резултатно. За жалост днес няма да ни придружиш при задържането на господин Пьотровски.

Вейл погледна към агента от Отдела за професионална отговорност и после към Кейт.

— Вместо това ще си поговоря с Ланс?

— Изникнаха известни съмнения относно смъртта на Полък, които трябва да разсеем незабавно — отвърна Лангстън.

— Какви по-точно?

— Върху спринцовката, открита на местопрестъплението, има пълен комплект отпечатъци — твоите. Знаеш ли какво е съдържала? „Темазепам“. Говори ли ти нещо?

— Транквилант.

— Да, но знаеш ли какво разнася мълвата? Че разузнавателните агенции го използват като серум на истината. Полък изглежда, сякаш е изтезаван и дрогиран със серум на истината. От нас. Руснаците не го използват. Според двоен агент те си имат своя запазена марка, наричат го „СП-17“. Тоест излиза, че ние сме пуснали в ход темазепам. Схващаш ли накъде бия? Каквото и обяснение да предложим, ще прозвучи, сякаш прикриваме нещо. Особено след като ти си — каламбурът не е преднамерен — свободен контрагент.

— Придружаваше ме заместник помощник-директор. Мислиш ли, че е участвала в изтезание?

— Мисля, че нито ти, нито тя сте измъчвали някого — отговори Лангстън. — Просто трябва да предотвратим незабавно надвисналия обществен скандал. Отделът за професионална отговорност се стреми по-скоро да опазва името на служителите ни, отколкото да ги разследва. Ще разговарят и с Кейт, щом вземат и анализират твоите показания. Решиха да си пръв заради опасността да се оттеглиш и да се качиш на самолета за Чикаго.

Вейл се засмя и погледна Кейт. Тя отмести очи. Вейл разбра, че е знаела какво са намислили. Приел бе предложението на директора само с надеждата да възстанови репутацията ѝ, помрачена от нелепата догадка, че се е опитала да се самоубие. Стана и тръгна към вратата. Обърна се и изгледа Кейт и мъжете около нея. Тя очевидно отново беше пълноправен член на отбора. Независимо на каква цена. Винаги ли кариерата ѝ щеше да застава помежду им?

— Добър ход, Бил — каза Вейл на Лангстън.

— Нямам нищо общо с това. *Ти* реши да действаш сам и нагази в блатото.

— Нима не си разпоредил лично да придвижат светкавично изследването на пръстовите отпечатащи и на кръвната проба с темазепама?

Обичайният стоицизъм по лицето на Лангстън се превърна в ярост, подсилена от смущението, че са го уловили в лъжа. В този миг телефонът иззвъня. Помощник-директорът тръгна бавно към бюрото, за да се поуспокои.

— Бил Лангстън. — Заслуша се, седна и извади химикалка от поставката върху бюрото. — Разбирам... Да, ясно, но все пак ми го кажи. — Записа нещо и прекъсна връзката. — Пьотровски не отишъл на работа днес. Не се е обадил — съобщи на всички и после погледна към Вейл.

Вейл задържа погледа му и после срещна очите на Кейт. Тя отново ги отклони. Очевидно се беше самозалъгвал, отказвайки да приеме отказа ѝ да опитат отново. Но дали сега преценяваше правилно, или просто изпитваше неприязън към всички, задето толкова ловко го бяха отстранили от случая? Двоумението обикновено го изпълваше с гняв, но сега го обзе непокорство — най-старият му и най-верен съюзник.

— Успех!

Кейт разбра какво означава това. Всеки е сам. Особено Стив Вейл. Забеляза нещо дълбоко в очите му, нещо, което разпозна единствено тя — отмъстителност, решимост да отстоява своето, да намери начин да се намеси в случая и да успее, когато всички останали се провалят. И после да си тръгне в знак на презрение към ФБР и онези, които си мислят, че го управляват.

След като Вейл и агентът от Отдела за професионална отговорност излязоха, Лангстън откъсна лист от бележника си.

— Записах домашния му адрес. Да вървим.

13.

Минаваше пладне, когато Вейл приключи с Отдела за професионална отговорност. Двата агенти, които го разпитваха, никога не бяха разследвали убийство и го заливаха с безсмислени въпроси и полуприкрити обвинения, опитвайки се да го уличат в противоречие. Вейл подозираше, че и това е част от тактиката за протакане на Лангстън. Когато започнаха да му задават същите въпроси за трети път, Вейл каза:

— Наясно сте, че нямате юрисдикция да разследвате убийство. Правата ви се простират над служителите на Бюрото. А след няколко дни единственият ми началник ще е някой чикагски строителен инспектор. Вече можете да кажете на Лангстън, че сте си свършили работата и сте ми попречили да му застана на пътя. Поздравления, сигурен съм, че не след дълго ще ви повишат, за да възпрепятствате още повече агенти.

Стана и си тръгна.

Погледна си часовника и неохотно включи мобилния си телефон. Надяваше се Кейт да се е обаждала. Не беше. Порица се, че не може да преглътне очевидното ѝ съюзяване с Лангстън. Имаше обаче едно съобщение — от управителя на клона на Олд Доминиън Банк, където бяха претърсили сейфа на Януш Пьотровски.

Вейл набра номера му.

— Да, агент Вейл, господин Пьотровски се обади тази сутрин. Разговарял с помощник-управителката ни. Бях маркирал документите му и тя ми докладва.

— Много съм ви признателен.

— Казал ѝ, че иска да прехвърлят сметките му в нюйоркската банка, и тя подготвя документацията. Междувременно пожелал и увеличение на лимита за картови разплащания. Обяснила му, че вече ползва максимума — четиристотин долара, а банковата политика не позволява сумата да се надвишава. Не останал доволен.

— Съобщила ли му е, че сейфът му е бил отварян?

— Аз съм единственият, който знае за това, така че няма как да му е казала.

— Възможно ли е веднага да проверите сметките му? — попита Вейл.

— Дайте ми две секунди. — Докато чакаше, мислите на Вейл отново отплуваха към Кейт. — Да, пред мен са.

— Теглил ли е от банкомат днес или вчера?

— Да видим. Да, тази сутрин. Точно преди да ни се обади. Четиристотин долара.

— Къде?

— В един от клоновете ни в Арлингтън. Всъщност живея наблизо. Намира се точно до стария хотел „Адамс“.

— Благодаря за съдействието — каза Вейл и прекъсна връзката.

Подкара към бившата наблюдателница и се изкачи тичешком до работния кабинет. Прелисти записките си, докато откри, каквото му трябваше. Върна се в колата и потегли към хотел „Адамс“.

Двамата мъже седяха в автомобила, паркиран анонимно сред редиците коли пред търговския център, и наблюдаваха входа на хотел „Адамс“. Вейл спря и предаде колата си на пиколото. Шофьорът на автомобила извади мобилния си телефон и набра мъжа, подпалил пожара в историческата сграда, за да убие Вейл и Кейт.

— Пристигна.

— Сам ли е?

— Подготви се — каза шофьорът.

— Мислех, че преследваме жената.

Вместо отговор, шофьорът изключи телефона.

Едрият пътник с руски акцент заяви:

— Ще почакаме да излезе, за да се уверим, че поема в правилната посока.

Хотел „Адамс“ беше от онези внушителни дървени сгради, които създаваха впечатление, че са приютявали генерали от Гражданската война. Биеше на очи между модерната Олд Доминиън Банк от едната страна и лъскавата стъклена офис сграда от другата. На рецепцията стоеше възрастен мъж с тънък и намастен като с восък мустак, излязъл сякаш от черно-бял филм от четиридесетте.

— Какво желаете?

Вейл се легитимира и се приведе поверително към него.

— Търся беглец. Казва се Янко Пъотровски. Искам да знам дали е отседнал тук. Пъотровски.

Мъжът огледа бързо лицето на Вейл и очевидно убеден, натисна няколко клавиша на компютъра.

— Не, съжалявам.

Вейл извади лист хартия от джоба на самото си.

— Ами Лев Тесар?

Продиктува името буква по буква. Когато управителят на банковия клон му спомена по телефона, че хотелът е в съседство, Вейл съзря възможност Пъотровски да е тук. Понеже разполагаше с фалшиви паспорти, руснаците сигурно го бяха снабдили и с други подправени лични документи, които, след като не бяха в сейфа, сигурно се намираха на по-достъпно място.

— Не, сър, и той не е наш гост.

— Последен опит. Оскар Калман?

Мъжът написа името.

— Да. Бил е тук.

— Бил е?

— Освободил е стаята днес около обяд.

— Провеждал ли е телефонни разговори?

— Ммм... да, един.

Мъжът му прочете номера и Вейл разбра, че става дума за обаждането в „Олд Доминиън“ тази сутрин.

— Какъв адрес е оставил?

Мъжът се озърна и каза:

— Не знам дали ми е разрешено да предоставям такава информация без съдебна заповед или друг легален документ. — Побутна леко монитора към Вейл и го изгледа многозначително. — Трябва да свърша нещо. Ще се върна след няколко минути.

— Благодаря за съдействието — подвикна му Вейл, преди да изчезне през вратата зад рецепцията.

Обърна монитора още малко, за да го вижда, и преписа адреса, който Оскар Калман беше оставил. Намираще се в Оуктън, Вирджиния.

Пътуването се оказа по-дълго, отколкото очакваше. Наближаваше пет следобед, когато стигна в Оуктън. По шосето се точеше върволица коли и две катастрофи усложняваха допълнително

положението. Адресът го отведе пред стара, порутена двуетажна къща с голям пристроен гараж, който изглеждаше като преустроен хамбар. В опит да се осъвремени сградата между къщата и гаражът беше построен коридор от стандартни олекотени тухли. Най-близките съседи се намираха на километър в двете посоки. Вейл паркира на стотина метра сред горичка от борове — идеално за наблюдение място. Дебелите плъзгащи се врати към гаража бяха откренати няколко сантиметра и той се опита да различи дали вътре има автомобил. Извади бинокъла изпод седалката и погледна през него, но вече се спускаше здрач и зимното слънце изтляваше.

Стори му се, че забелязва някакво движение зад прозореца на втория етаж, но докато насочи бинокъла натам, вече не се виждаше нищо. Свали бинокъла, но продължи да наблюдава втория етаж. След няколко секунди зърна движение зад същия прозорец. Беше тъмно, но вътре не светеха лампи, което означаваше, че някой иска да остане незабелязан.

Вейл включи на скорост и пое към къщата. Когато наближи, продължи по инерция, докато стигна на петдесетина метра пред гаража и спря.

Ненадейно откъм втория етаж долетяха три изстрела и поне два куршума улучиха предницата на колата му. Той излезе и се сниши зад нея. След около минута надникна над багажника и провери за движение в къщата.

— Не казваха ли, че Вирджиния е раят на влюбените? — промърмори си той.

Още два куршума профучаха край него, този път от първия етаж.

— Очевидно е рай за любителите на оръжия.

Изправи се и стреля по прозореца на първия етаж.

Почти незабавно отвърнаха на огъня, този път от коридора към гаража. Реши, че човекът, взел го на мушка, се опитва да стигне до колата си. Обърна се към гаража и се прицели в няколкосантиметровата пролука между двете тежки крила на вратата. Зачака.

Някак прекалено предвидимо залп от три куршума излетя през тесния тъмен процеп. Вейл откри огън, връщайки всеки път дулото на глока на същата височина, преди да натисне спусъка, сякаш усещаше, че куршумите му намират целта. Навярно заради глухото ехо като от

олово, забиващо се в плът. Вейл залегна върху багажника на колата, изхвърли празния пълнител и зареди нов.

Надигна леко глава, опитвайки се да предизвика нов залп. Такъв не последва и той стисна с две ръце пистолета и тръгна предпазливо към гаража. През няколко крачки пристъпваше или наляво, или надясно, за да не предоставя постоянна мишена. Когато стигна на десетина крачки от гаража, от пролуката между тежките дървени крила проехтяха изстрели.

Вейл се сниши ниско и изстреля почти десет куршума към гаража. Същевременно сви рязко наляво, изтича към вратата и прилепи гръб към нея. Сега стрелецът трябваше да подаде оръжието си отвън, ако иска да го уцели. Вейл понечи да хване лявото крило на вратата и да го дръпне да се отвори напълно, готов да застреля всеки, прекрачил навън, но в гаража избуча двигател. Вейл застана пред процепа и бутна вратата.

Завързан за предницата на колата с разперени ръце и запушена уста, лежеше Януш Пьотровски, преводачът в Националната служба за сигурност. Поне половин дузина от куршумите на Вейл го бяха улучили по гърдите и корема.

През двойна врата в дъното на гаража със свистящи гуми профуча син седан и пое по заден път.

Вейл се втурна към другата страна на гаража, за да стреля по колата, но с изключени фарове тя изчезна зад иглолистна горичка и се стопи в зимната нощ.

Той прибра оръжието си в кобура и се върна при тялото. Постави по навик показалец върху сънната артерия на Пьотровски и почти веднага го отдръпна.

Осъзна, че са принудили Пьотровски да впише този адрес, за да го доведе тук. И после са предизвикали престрелката, за да го накарат да стреля на сляпо в гаража. Не носеше вина, разбира се, но се запита дали са подготвили сценария с Пьотровски по този начин, защото познават добре методите му.

14.

Преди около четири часа Вейл се беше прибрал в бившата наблюдателница след дълги преговори с оуктънската полиция. Извика ги на местопроизшествието и щом пристигнаха, им обясни, че той е прострелял Пьотровски. Разведе ги из къщата и откриха гилзи навсякъде, откъдето го бяха обстрелвали. Дупките от куршуми по колата му отговаряха на калибъра на намерените куршуми. Попитаха го кой е жертвата. Вейл отговори, че Бюрото е разследвало Пьотровски, той го е издирвал и в крайна сметка го е проследил до тази къща.

Няколко пъти детективът го помоли да разясни какво точно означава „разследван“. Вейл отвърщаше, че случаят е секретен. Накрая настоя да се обадят на домашния телефон на Кейт, за да потвърди, че разследването е поверително. Тя помоли да разговаря с началника им и успя да го убеди, че случаят засяга националната сигурност и щом го разрешат, ще осветлят всички подробности. Полицаи, детективи и дори лично началникът го разпитваха още няколко часа, преди да го освободят.

Вейл се събуди рязко. Стори му се, че Кейт го вика.

— Стив, качваме се.

Наистина беше тя. Той скочи и навлече халат.

Излезе на стълбищната площадка и се изненада, че Лангстън и Каликс придружават Кейт.

— Какво ли означава това? — промърмори си тихо и после се укори: — Великолепно, вече се вземам сам на подбив.

Влязоха в работната стая и Лангстън веднага забеляза стената със снимките и документите. За миг се помъчи да разгадае как изложбата е довела до разкриването на трима шпиони, но не искаше Вейл да си помисли, че е дошъл да се диви на уменията му.

— На някого да му се пие кафе? — попита Вейл и тръгна към кухнята.

След известно колебание Лангстън седна на канапето и подвижна след него:

— Уведомих директора за снощи. Той, разбира се, знаеше за убийството на Чарлс Полък. Не е необходимо да споменавам колко е недоволен. Двама заподозрени шпиони, и двамата мъртви. И двамата, както изглежда, изтезавани и убити. И двата пъти ти си в центъра на събитията.

Вейл излезе от кухнята.

— Виждаш ли колко съм заблуден? През цялото време си въобразявах, че Бюрото държи да е в центъра на събитията.

— И реши да свършиш работата сам. За да ме поставиш в неловко положение?

— Действах сам, за да не ми попречат правилата ти! Останалото е бонус!

— Очевидно не разбираш какъв кошмар ще последва, ако медиите раздухат случая.

— Точно това целят руснаците — намеси се Кейт.

— Известно ми е — отвърна Лангстън, — но кой ще ни повярва?

Вейл седна на един стол. За да поразсее напрежението, Каликс се обади:

— Мисля, че основният въпрос е защо руснаците са убили Полък и Пьотровски? Не е в техен стил.

— Може би става дума за малка група агенти към Службата за външно разузнаване, които се престарават за пред началството — или по-скоро, се стараят да не попаднат в някой Гулаг. Разкрийт ли къртиците им, способностите им са поставени под въпрос. Длъжни сме да признаем, че са открили добър начин да превърнат загубата на шпиони в черна точка за Бюрото.

— Разумно обяснение, Кейт — съгласи се Лангстън.

— Имате ли представа как са разбрали, че следим Пьотровски?

— Единственото, което ми хрумва — обади се Вейл, — е, че Калкулус е проговорил за списъка. Ако съм прав, руснаците сигурно наблюдават хората. Нищо чудно да са ги помолили да докладват всичко необичайно в посолството. В случая с Полък сигурно са знаели, че сме по петите му заради взлома в защитената къща и липсващия диск. Пьотровски е разбрал, че сме проверявали банката му, понеже се е опитвал да изтегли повече пари през банкомат, макар в сейфа му да

имаше много в брой. Някак си е научил за появата ни в банката и е предположил, че му подготвяме клопка. Или някой в Националната служба за сигурност се е разприказвал, след като си се свързал с тях предния ден. Знаеш как в Бюрото няма нищо скрито-покрито. Слуховете сигурно се разпространяват като пожар и в Националната служба за сигурност. И понеже открихме фалшиви паспорти, руснаците вероятно са му обещали да го изведат от страната, ако го сполетят неприятности. В такъв случай първата му стъпка е била да се обади на свързката си в посолството.

— Звучи логично. Още един довод да побързаме да заловим Деласанти — отвърна Лангстън. — Да се съсредоточим върху настоящето. Вече наблюдаваме мястото за размяна в парка. Засега няма никакво движение. Два екипа следят Деласанти, който, между другото, работи в Държавния департамент.

— Значи ще го арестуваме веднага щом вземе пратката? — попита Кейт.

— Хмм... — Лангстън погледна към Вейл.

Кейт също го погледна и той й се подсмихна цинично.

— Помощник-директорът — обясни й — не иска да ти споменава, че аз няма да се разходя до Мериленд.

— Щом си го разбрал, Стив, значи разбираш и защо — обади се Лангстън.

— Провалих се и при двата опита да заловя шпионите живи и понеже съм много временен служител, някой може да изтълкува смъртта им като причина да бъда въввлечен в случая.

— Вярно ли е? — обърна се Кейт към Лангстън.

— Очевидно е извлякъл този извод по пътя на логиката.

— Нали разбираш, че стигнахме дотук само благодарение на Стив?

— Няма проблем, Кейт — каза й Вейл. — Прави са. Руснаците играят съвършено. — Погледна към Лангстън: — Може би наистина е време да сляза окончателно от сцената.

— Съвсем не — отвърна Лангстън. — Директорът настоя изрично да останеш. Не, искаме просто да стоиш настрана от Деласанти. Съзнаваш, предполагам, че в крайна сметка тази тактика те защитава.

— Да, ценя високо загрижеността на Бюрото за мен — вметна Вейл.

Мобилният телефон на Лангстън иззвъня.

— Помощник-директор Лангстън. — Послуша малко и съобщи: — Деласанти току-що е излязъл от дома си. Явно отива на работа.

— На път ли му е паркът? — попита Кейт.

— Не. Не е в посоката, накъдето е тръгнал. Имаме време.

Вейл стана. След като ѝ се обади посред нощ и видя как се застъпи за него пред полицейския началник, реши, че я е осъдил твърде прибързано, когато го изключиха от случая с Пьотровски. Хрумна му начин да разбере на чия страна е.

— Явно този ден съм свободен. Понеже Кейт не е прерязала ничие гърло и не е стреляла по никого, предполагам, че ще дойде с теб.

— Да.

Вейл задържа погледа ѝ малко по-дълго от необходимото, надявайки се да ѝ припомни дадената дума той да види пръв документите от шпионската пратка.

— Не забравяй, че обеща да се обадиш на Ариадна — каза ѝ той.

Вейл седеше до бюрото на Бърсоу и оглеждаше планината принтирана информация от работния компютър на изчезналата аналитичка.

— Повече никога няма да използвам компютър. Всяко докосване на клавишите остава запечатано завинаги.

— Цяла година ще ни трябва да го прегледаме — констатира Бърсоу.

— Какво става с личния ѝ лаптоп? — попита Вейл.

— Копирането на изтрети данни? Сега работят върху него.

— Добре. Чувал ли си се с приятелката си Дениз?

— Не. Знаеш докъде се простира дълготрайната памет на проститутките. Колкото траят номерата им.

— Изгладнях като вълк от тази въртележка. Ще ме почерпиш ли един обяд?

— По-евтино ще ми излезе да ти поръчам проститутка.

— На пазителите на реда май не им плащат много.

Бърсоу и Вейл седнаха в заведение на три пресечки от Вашингтонския полеви офис и си поръчаха царевични питки с говеждо.

— Знае ли отговорникът ти, че отделяш толкова много време за издирването на Сандра?

— Цяло чудо е, ако изобщо се появи в службата. Носят се слухове, че таи далеч по-големи амбиции. По всичко личи, че си пази силите да прецаква по-мащабни проекти, когато го прехвърлят в централата на Бюрото.

— И как смяташ да действаш отгук нататък?

— Аз? Ти си човекът с идеите. Защо, мислиш, ти купувам обяд?

— Храниш ме с пресолено месо и очакваш да се представя на ниво? По-добре предвиди пай към следващата си молба.

— Иска ми се да не го взимам присърце, но не ми дава мира. Каквото и да правя, все този случай ми се върти в ума. За бога, знам, че дори не я познавам! Предполагам, че го приемам лично заради братовчедка ми.

Вейл лапна последния залък от сандвича си и побутна чинията настрани.

— Знаеш, че е била добър човек. На кого друг, ако не на тях да отделяме повече внимание? — Отпи глътка и продължи: — Никога не бих те посъветвал да зарежеш този случай. Никой не я търси, значи ти си длъжен да го правиш. Това е част от кредото на видиотения агент. Да се лутаме в погрешната посока е житейската ни участ. Когато приключим тук, да се връщаме в кабинета ти да прегледаме отново документите.

— Нищо по-добро ли не успя да измислиш? Да прегледаме пак документите? И на мен щеше да ми хрумне.

— Смесваш причина и резултат. Прозрението ще ме осени, когато открия нещо в документите. Ако не те устройва, следващия път покани психоаналитик на обяд.

— Добре де, добре. Готов ли си да тръгваме?

— Ами вълшебната думичка?

Бърсоу махна на сервитьорката.

— Един пай, моля.

15.

От задната седалка Кейт слушаше как Каликс и Лангстън разговарят. Тонът им издаваше сдържано въодушевление. Колата беше паркирана на половин миля от входа на парка, където очакваха Джеймс Деласанти да дойде, за да вземе оставения от Калкулус пакет. Деласанти мислеше, че съдържа само пари, ала агентите се надяваха на пари плюс документи. Наблюдателният отряд, пристигнал тук рано сутринта, беше открил увита в черен найлон и облепена с тиксо кутия на мястото, посочено от Вейл — под края на малкия мост, който се намираше на пет минути от паркинга.

Отривистите радиосъобщения, които наблюдателните екипи в парка и групата, следяща Деласанти, си разменяха, процепваха ритмично въздуха като отмерен, майсторски тенис мач. И Каликс, и Лангстън се въртяха нетърпеливо върху седалките. Кейт би споделила вълнението им, но отсъствието на Вейл притъпяваше възприятията ѝ. Мислеше си как руснаците се бяха опитали да го убият предната вечер и как ако тя беше с него, нямаше да го изложи на толкова голям риск. Призля ѝ, когато ѝ се обади от полицейското управление в Оуктън — не защото се беше забъркал в неприятности, а понеже не бе възразила по-категорично на предложението на Лангстън да го отлъчат временно. Кейт пое дъх да се съвземе и се опита да не мисли за него.

Облегна глава назад и започна да задрямва на фона на радиосъобщенията. На всяко трето Лангстън или Каликс отговаряха с ненужни указания. Представяше си как мъжете отсреща подбелват очи.

— Наближаваме парка — докладва ръководителят на екипа, следящ Деласанти.

Лангстън се поизправи и дръпна микрофона от ръката на Каликс.

— Оставете му повече пространство. Имаме хора в парка. Гледайте да не го сплашите.

Помощник-директорът изчака няколко секунди да получат съобщението му. Радиото мълчеше. Кейт се усмихна. Разбираше, че това е знак за мълчалив протест. Момчетата изпълняваха подобни

задачи ежедневно, седмици и месеци наред. Презрението, което полевите агенти изпитваха към ръководството, определено не беше неоснователно.

— Чухте ли? — попита Лангстън с по-властен тон.

Отново не му отговориха и точно когато се нахвана да повтори указанието си, две бавни, подчертано отмерени пиукания долетяха от микрофона на отговорника на наблюдателния екип, за да потвърдят, че нареждането е прието.

След по-малко от минута Кейт видя колата на Деласанти да минава край тях. Разпозна я по описанието на наблюдателния отряд. Нито Лангстън, нито Каликс дадоха признаци, че я забелязват.

— Отбиваме в паркинга — каза отговорникът на полевия екип.

— Да вървим, Джон — нареди Лангстън.

Каликс потегли бавно към входа на парка. Теренът около паркинга беше леко хълмист и осеян с дървета, чиито голи корони се възправяха към зимното слънце. Виещите се в далечината алеи се стопяваха сред иглолистни горички. Голяма табела съобщаваше работното време на парка и показваше пътеките, очертани в различни цветове.

Щеше да се мръкне след половин час и на тристатина метра напред Кейт виждаше как обектът им слиза от колата.

— Човекът пред зеления ван е той, Джон.

На паркинга имаше няколко коли. Каликс спря на първото свободно място и изключи двигателя. Деласанти се озърна назад и тръгна целеустремено напред, навлизайки в пътеката, маркирана със зелено. Ръководителят на наблюдателната група, проследила го дотук, предаде „целта“ на скрития в парка екип.

— „Двайсет и седем-три“, ваш е. Ще останем пред входа, ако ви потрябваме.

— Ще ви държим в течение, „Двайсет и две“.

— Хайде — каза Лангстън и отвори вратата на колата. — Видяхте ли как се оглежда? Езикът на тялото му крещи, че е виновен.

— Бил — обади се Кейт, — предлагам ти да оставиш работата на полевия екип. Наоколо няма никого. Ако ни забележи, особено както сме облечени, веднага ще разбере кои сме.

Лангстън измери с поглед костюма си и после Каликс.

— Сигурно си права. Ще почакаме тук.

Тримата заслушаха мълчаливо как агентите, прикрити сред дърветата, описват всяка стъпка на Деласанти: „Обектът прекоси моста и спря. Озърта се... заобикаля края на моста... приляква... протяга ръка... До всички! Обектът взе пакета. Пъхна го под палтото си и се връща по моста“.

Лангстън вдигна микрофона пред устните си.

— До всички! Говори помощник-директор Лангстън. Ние ще го заловим, когато стигне паркинга.

— „Десет-четири“.

Лангстън отвори вратата и грабна преносимата радиостанция.

— Да вървим!

Каликс и Кейт излязоха от колата. Лангстън и Каликс закрачиха бързо към пътеката, през която Деласанти бе влязъл в парка. Още автомобили спряха на паркинга. Агентите заизлизаха от колите и предвкусвайки как ще заловят шпионина на местопрестъплението, забързаха да го пресрещнат. Кейт се облегна на колата и съзнанието ѝ се зарея. Питаше се как щеше да постъпи Вейл, ако беше тук.

— Жената не тръгна с тях!

Двамата мъже стояха с изопнати гърбове в същия черен автомобил на стотина метра отвъд паркинга и наблюдаваха акцията през малък телескоп.

— Търпение — обади се пътникът и взе телескопа.

— Както казват американците, „има сто начина да одереш котка“.

Той натисна превключвателя на радиопредавателя върху седалката до него. Малката червена лампичка сигнализира, че устройството е в режим на готовност.

Щом Деласанти излезе на открито, Лангстън изляз в преносимата радиостанция:

— Заловете го!

Едрият мъж в черния автомобил наблюдаваше зорко през телескопа как агентите се втурват към Деласанти. Натисна спокойно бутона на устройството.

Подпряна върху колата, Кейт чу как пакетът под палтото на Джеймс Деласанти избухва и видя как превърта тялото му във въздуха.

Всички агенти, тичащи към него, залегнаха на земята в очакване на нов взрив.

Кейт хукна към Деласанти с изваден пистолет, оглеждайки околността за нападатели. Стигна първа до него. Той лежеше неподвижно с лице към земята. Тя прибра оръжието и внимателно го преобърна по гръб. В палтото му зееше огромна дупка. Лявата страна на гръдния му кош липсваше и разкриваше коремната му кухня. По ръба на раната бяха залепнали парчета от банкноти, както и късчета от някакъв плат, намирал се в пакета. Кейт провери сънната му артерия и повдигна клепачите му. Беше мъртъв.

Внезапно осъзнала на каква жестока екзекуция е присъствала, Кейт се олюля и седна на земята. Адреналинът се оттече по-бързо, отколкото се бе надигнал, и съзнанието ѝ изпадна в ступор. Едва се овладя да не повърне.

Вейл беше в бившата наблюдателница и четеше докладите за изчезналата аналитичка, които Бърсоу дискретно му бе копирал, но умът му току се зарейваше към случая „Калкулус“. Помъчи се да отпъди мислите, но подсъзнанието му упорито негодуваше. Пристъпи към стената, осеяна е подробности по случая, и запроследява сложната плетеница от улики, оставени от руснака.

Телефонът иззвъня. Беше Бърсоу.

— Дениз се обади. Нашият човек се е върнал.

— Там ли е сега?

— Не сме ли късметлии?

— Изглежда си подготвил добра новина.

— Записала е номера на колата.

— Надявам се, че вече си в своята.

— Пристигам при теб след петнайсет минути.

* * *

Вейл влезе в служебната кола на Бърсоу и се взря изпитателно в лицето на приятеля си. Забеляза бръчиците в ъгълчетата на очите му, издаващи въодушевление.

— Май смяташ, че това е твоят човек.

Бърсоу потегли.

— Не знам дали е моят. Но мисля, че е мъжът, убил проститутките. Колкото до Сандра, скокът от уличниците до аналитичка от ФБР от средната класа е твърде голям. Макар всички да са чернокожи. Но засега не разполагам с нищо друго. — Той се обърна към Вейл. — Освен това сякаш сме върнали времето — ти и аз на улицата, нощем, в студа, на лов за животно, което може да се е скрило в милион леговища.

— Май помниш само добрата част.

Бърсоу се засмя невярващо.

— Каж ми, че не ти липсва.

— Не достатъчно, за да се върна.

— Значи предпочиташ да си зидар?

— Звучиш като Кейт. Тя смята, че трябва да върша нещо по-съществено, но аз не се оплаквам. Неведнъж съм се питал защо. Би било по-логично да мразя занаята заради начина, по който татко ми го набиваше в главата.

— Да не се оплакваш далеч не означава да харесваш нещо — отвърна Бърсоу.

Когато забави ход, търсейки адреса, към който ги бе насочил номерът на колата, записан от Дениз Уошингтън, Вейл каза:

— Ето го нашия ван — и посочи описания от проститутката автомобил.

Бърсоу стигна следващата пресечка и обърна.

— Пред доста окаян блок е паркиран.

— Ще влезем ли? — попита Вейл.

— Трябва да сме големи късметлии да го открием вътре. Номерата на апартаментите няма да са отбелязани, а звъниците обикновено не работят. И никой няма да съдейства на куките. — Бърсоу си погледна часовника. — Минава полунощ. Едва ли обикаля улиците. А аз не съм съгласен да вися тук до сутринта.

Бърсоу паркира колата, излезе и заобиколи до багажника. После се запъти към вана, стиснал клещи в едната ръка и кабел — в другата. Започна да оголва краищата му.

Застана до вана, озърна се нехайно и вдигна предния капак. След по-малко от минута клаксонът на вана нададе вой. Бърсоу свали капака

и се върна до колата.

— Да се надяваме, че апартаментът му е близо до улицата, за да чуе.

Взряха се в прозорците по фасадата на сградата. Няколко лампи светнаха. Пет минути по-късно трийсетинагодишен чернокож мъж с обръсната глава излезе и отключи вратата на вана. Видяха как заблъска гневно клаксона, за да го накара да замлъкне.

Бърсоу включи двигателя на служебната кола.

— Напълни гърди с този топъл въздух, понеже побегне ли, кретенът е изцяло твой, Стив.

Спряха до вана и Вейл спусна прозореца.

— Да ви помогнем ли, сър?

Мъжът се обърна и понечи да се сопне, но видя, че мъжете са пазители на реда.

— Не, няма проблем, ще се оправя.

Той изчезна зад вана и вдигна предния капак. Възможно най-тихо Вейл отвори вратата на колата.

— Хей, Стив — обади се Бърсоу, — помниш ли как в Детройт ме остави да покривам задния вход на една къща. Висях повече от час в кучия студ. Помниш ли как се разболях?

Вейл погледна към него и видя как ръката му се плъзва към бутона за сирената с церемониален диригентски жест.

— Хайде, Люк, недей! Моля те.

— Знам, че си застъпник на отмъщението. Приеми го като поздрав! — Бърсоу натисна бързо бутона и после го изключи. Сирената изпищя и стихна.

Вейл се втурна към предницата на вана. Мъжът се обърна светкавично и замахна с отвертка към лицето му. Стив се отдръпна и онзи използва момента да побегне.

Вейл се извърна към Бърсоу, който се смееше.

— Ако не млъкнеш, ще го оставя да избяга!

— Ти не оставяш никого да се измъкне — отвърна Бърсоу. — Кредото на видиотения агент, забрави ли?

Вейл хукна с главоломна скорост. Бърсоу подкара колата и продължи успоредно с него.

— Бял мъж преследва черен мъж. Звучи като нарушение на гражданските права.

Вейл погледна към него и се опита да си придаде гневно изражение.

— Очевидно си поизгубил форма след Детройт. Вдигни коленете, Вейл! Ще го изпуснеш. По-бързо!

Стив сподави напушилия го смях. И без това му беше трудно да тича в студения въздух. Бърсоу го изпревари и сви надясно.

Вейл виждаше мъжа — вече почти на цяла пресечка пред него и готов да поеме наляво. Бърсоу някак си бе предугадил правилно. Вейл напрегна сили. Когато стигна до ъгъла, мъжът беше изчезнал. И нямаше скришни места. Вейл изтича до следващата пресечка и се озърна на двете страни. Вляво, на половин пресечка, Бърсоу бе притиснал мъжа до колата и му прилагаше някаква жиу-жицу техника. Изпружен на пръсти, онзи стенеше от болка.

Вейл дотича и го закопча с белезници. Бърсоу извади портфейла му.

— Господин Джонатан Уилкинс. Поздравления! Току-що ви демонстрирах старата тактика „чук и наковалня“, датираща от времето на Александър Македонски. — Уилкинс не продума и Бърсоу попита: — Не си любител на историята, а?

— Нищо не съм направил — каза Уилкинс.

— Знаеш ли, Джонатан, тази работа започва да ми опротивява. От петнайсет години съм във ФБР и нито веднъж не съм арестувал точния човек.

Бърсоу го натика на задната седалка, а Вейл се настани до него.

Докато пътуваха към Вашингтонския полеви офис, Вейл го запозна с правата му.

* * *

Вейл наблюдаваше на монитора как Бърсоу разпитва Уилкинс. Между тях нямаше нито маса, нито бюро. Чернокожият агент беше навлязъл плътно в територията на задържания. Коленете им почти се докосваха. Бърсоу подаде на Уилкинс снимките на трите мъртви проститутки.

— Виждал ли си тези момичета?

Уилкинс погледна снимките с привидно безучастно изражение.

— Не.

— Проститутки са. Излизал ли си с проститутка?

— Никога не съм плащал за секс.

Вейл изгледа небрежната му външност.

— Само с истински дами, а, Джонатан?

— Да.

Бърсоу вдигна снимките като ветрило.

— Сигурен ли си, че не познаваш някоя? — Уилкинс не вдигна очи, отказвайки да види отново фотографиите. — Джонатан, погледни ме! — Без да се отклоняват към снимките, очите на Уилкинс срещнаха тези на агента. — Много е важно. Никога ли не си виждал трите жени?

— Не.

— Значи е невъзможно да са открили твоя семенна течност в телата им?

Вейл усети как думите на Бърсоу улучват целта. Уилкинс се отмести отбранително назад. Беше необичайно психопат да лъже толкова неумело, но реакцията му не оставяше почти никакво съмнение, че е убил проститутките.

— Освен ако някой не ме е натопил.

Бърсоу се усмихна накриво.

— Имаш ли навик да подаряваш сперма на враговете си?

— Каза, че са уличници. Може да съм излизал на среща с тях или нещо такова...

— Значи все пак си плащал?

— Понякога. Знаеш как е... мъжете са си мъже. Само дето ни е неприятно да си го признаваме.

— Разбирам, Джонатан. — Бърсоу се приведе към него и сниши глас: — Понеже сега и двамата говорим истината, ще ти кажа нещо, което ще обещаеш да не споделяш с никого.

— Какво?

Бърсоу се приведе още по-наблизо.

— Не ми пука за тези уличници. Интересува ме само тази жена.

Показа на Уилкинс снимка на Сандра Бостън.

Този път Уилкинс огледа снимката, преди да отговори.

— Човече, *нея* не я познавам.

Бърсоу погледна към скритата камера и почти незабележимо поклати глава, показвайки на Вейл, че Уилкинс очевидно няма нищо

общо е изчезването на Сандра Бостън.

— Свали си ризата, приятелю.

— Защо? — попита Уилкинс.

— Още един урок по жиу-жицу ли искаш?

Уилкинс изпепели с поглед Бърсоу и неохотно изхлузи презглава ризата. Върху гърдите му личеше осемсантиметров белег — вероятно от удара с отвертката, който Дениз Уошингтън му беше нанесла.

— Виждаш ли, Джонатан, този белег е причинен от отвертка. Знаем кой го е направил. Ще свидетелства как си се опитал да я завържеш във вана си като останалите три. И ще открием нейното ДНК в колата ти и по възетата, които сигурно не си правиш труда да сменяш всеки път. Съжалявам, човече, това е краят. — Бърсоу го остави да поразмисли над думите му и продължи: — Но, както ти казах, не ми пука за трите, интересува ме само тази. — Извади отново снимката на Сандра. — Слушай какво ще направим. Разполагаме с ДНК на убиеца ѝ. Ако ми дадеш да взема проба от твоята, за да докажа, че не си замесен в смъртта ѝ, сметките ни са чисти.

— Ще ти дам ДНК, коса, кръв, каквото поискаш — отвърна Уилкинс и посочи снимката на Сандра. — Но няма да ги използваш за другите.

— Става. — Бърсоу си отвори куфарчето и извади комплект тампони за натривка. — Отвори уста.

Уилкинс се подчини и агентът поднесе тампона на около два сантиметра от бузата му, но внезапно го отдръпна, счупи го наполовина и го хвърли върху масата.

— Убеди ме, Джонатан. Нямах нищо общо с изчезването на Сандра.

— Значи мога да си вървя?

— Не още. — Бърсоу го изправи на крака и му закопча белезниците. — Градските полицаи искат да си поговорят с теб.

Малко след четири сутринта Вейл и Бърсоу предадоха Уилкинс в отдел „Убийства“ на Вашингтонската градска полиция. Четирийсет и пет минути по-късно Бърсоу спря колата пред бившата наблюдателница.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита го Вейл.

— Да поспя и да не мисля известно време. Имаш ли представа докога ще останеш тук?

— Струва ми се, че приближаваме развързката на другия случай. — Вейл му подаде ключ. — Вземи го да ти е подръка, ако изскочи нещо. Кодът за алармената система е 9111.

— Какво означава това? Че нещата се развиват добре или зле?

— Напредваме. За жалост под формата на лавина от бедствия.

— Не забравяй, че катастрофите в държавната машина не са непременно лошо явление. Ако не друго, поне показват, че някой върши нещо.

Вейл слезе от колата и тръгна към вратата, а Бърсоу натисна за кратко сирената.

Вейл тъкмо започна да се съблича и телефонът иззвъня. Беше почти шест сутринта. Шансовете да му се обаждат с добри новини бяха минимални.

Оказа се Кейт.

— Деласанти е мъртъв.

— Как така?

— В пакета имаше бомба. Експлодира, докато го обкръжавахме.

— Той ли я взриви?

— Не знаем. Избухна, когато ни видя. Или се е самоубил, за да не отиде в затвора, или Калкулус я е сложил вътре. Което изглежда безсмислено.

— Или са го направили руснаците, за да скъсат нишката между уликите веднъж завинаги. И да ни попречат да продължим.

— Не бях се замисляла — констатира Кейт. — Възможно е, след като убиха и другите си източници.

— Къде си сега?

— Още съм в парка. Лангстън извика три екипа криминолози да огледат мястото. Почти приключихме. Нареди аутопсията и лабораторните изследвания да са готови по обяд, за да поспим малко. По пладне свиква среща в кабинета си, за да обсъдим всичко. Иска да присъстваш.

— Добре.

— Нима? Смятах, че се възползваш от случая да препуснеш към залеза, подвиквайки през рамо: „Казах ви!“.

— Деласанти щеше да е мъртъв, дори да бях там. Оцеля ли нещо от уликите?

— Парите не. Не сме сигурни за документите. Нещо се заби в тялото на Деласанти. Решихме да оставим съдебния лекар да го извади.

— Ти добре ли си?

— Трупове ми идват в повечко, но иначе няма проблем.

— Ще се видим по обяд.

16.

Тримата началници на секции вече седяха в конферентната зала на директора. Кейт си сипваше кафе от съседната масичка. Вейл приближи до нея и също си наля чаша.

— Не изглеждаш много отпочинал — отбеляза тя.

— Празнувах, че съм невинен за убийството на Деласанти.

— Останаха още неколцина шпиони. Ако извадиш късмет, ще компенсираш пропуска.

Лангстън влезе забързано в стаята, следван по петите от Джон Каликс, понесъл купчина документи.

— Събрахме се в конферентната зала на директора, защото той искаше да присъства на срещата, но в последния момент го извикаха в конгресната надзорна комисия.

Вейл се приведе към Кейт.

— Надявам се, че не е за нас.

— Добрата новина е, че вероятно ще си уволнен и ще си се прибрал в Чикаго, преди Конгресът да успее да преброи жертвите.

— Винаги гледаш на нещата от ведрата страна, нали?

Лангстън се настани на челното място край масата.

— Не стига, че убиха шпионина ни, но и лаборантите не успяха да открият никаква улика, насочваща към самоличността на следващия.

Началникът на секция Тони Батли каза:

— Може би няма повече. Калкулус спомена, че последният е разузнавателен агент. Предполагам, че служителите на Държавния департамент минават за такива.

— Очевидно не си се мяркал често в Държавния департамент — обади се някой.

— Или е инструктирал роднината си в Чикаго да ни предостави името, след като платим за първите трима — обади се Марк Боргдън.

— Бил, ти ми нареди да превода парите за първите двама. Да изпратят ли четвърт милион за този, за да видим какво ще последва?

— Вече им дадохме половин милион долара — отвърна Лангстън. — Не искам да хвърлям повече пари на вятъра.

— Знам, но трябва да обмислим дали роднината няма да ни помогне. Парите вече са предвидени за целта.

— Ако им изпратите четвърт милион и Деласанти е бил разузнавателният агент, вероятно ще ни уведомят някак си, че им дължим още четвърт милион — вметна Вейл. — Така ще се уверим, че той е бил голямата риба и сме приключили.

— Прав си — каза Лангстън. — Освен това не вадя парите от собствения си джоб. Изпрати ги, Марк. — Помощник-директорът намести нервно вратовръзката си. — Нещо друго, Стив?

— Може ли да прегледам докладите?

— Разбира се. — Лангстън ги побутна към него. — Какво точно търсиш?

— Кажи им, Кейт — помоли Вейл и започна да прелиства страниците.

— Несъответствия — весело отвърна тя.

Вейл продължи да чете, прехвърляйки бързо пълните с излишна информация документи, а събеседниците му седяха мълчаливо и се питаха дали ще забележи нещо, пропуснато от всички. Лаборантите бяха открили малко парче от електрическа верига, използвана в устройства за дистанционно управление. Това означаваше, че Деласанти не се е самоубил и не го е убил Калкулус.

Оставаха руснаците, чакали до последната минута, преди да се освободят от потенциално опасния двоен агент, както бяха правили вече два пъти.

— Няма да открия нищо в лабораторните анализи — заключи Вейл. — Тези момчета са твърде педантични. Има ли останки от пакета?

Тонът му се стори твърде любезен на Кейт. Сигурно криеше нещо.

— В папката с тъмносини корици са снимките — отвърна Каликс.

Вейл ги прегледа.

— Какво е това? — обърна една към Каликс.

— Някакъв калъф. В него имаше пари. Непокътнати са. Преглеждат ги допълнително в лабораторията. Материалът е буквално

неразрушим. Най-вероятно е от времето на дипломатическата поща — да съхранява документи.

— На техните дипломати или на нашите?

— На този етап нямаме представа.

Вейл се върна към снимките.

— Дайте ми няколко минути.

В стаята влезе чиновник с поднос кафе. Другите станаха да си налят по чаша. Кейт донесе на Вейл и седна до него. Съсредоточен в снимките, той сякаш не я забеляза. Мъжете стояха наоколо и почти не разговаряха. Току поглеждаха Вейл, за да видят кои снимки привличат вниманието му.

В калъфа бяха открили две пачки с петдесетдоларови банкноти. Най-сетне Вейл затвори папката. Всички насядаха безмълвно.

— Може ли да видя парите, Бил?

Лангстън кимна на Каликс, който вдигна най-близкия телефон.

— Забеляза ли нещо?

— Не съвсем. Затова искам да ги видя на живо. — Той взе чашата с кафе и отпи глътка. — Благодаря, Кейт.

След десет минути жена в сива лабораторна престилка влезе в стаята. Лангстън ѝ нареди да даде на Вейл картонената кутия, която носеше. Двете пачки бяха опаковани в стерилни найлонови пликосе. Банкнотите бяха с морав оттенък след проверката за пръстови отпечатъци. Вейл вдигна внимателно пачките, огледа ги от двете страни и ги остави. После взе само едната и прелисти банкнотите. Отвори папката и прегледа снимките на всяка банкнота, взирайки се в серийните номера.

— Измъчва ме един въпрос. Дано някой успее да ми отговори. В първоначалния порядък ли са банкнотите? Както са били преди проверката за пръстови отпечатъци? — Погледна ги един по един, но всички мълчаха. — От това се опасявах.

— Чакай! — обади се накрая Каликс. — Изготвиха списък с банкнотите. — Взе друга папка и я прелисти. — Да, ето го. Предполагам, че са изброени подред.

Вейл погледна списъка.

— Много добре. Ако си прав.

— Какво има, Вейл? — попита Лангстън.

Вейл не отлепяше очи от банкнотите.

— Банкнотите не са с поредни серийни номера. Така се плаща на шпиони. Замисли ли се някой дали не са подредени по някакъв начин? Да ни подсказат например да вземем първата цифра от първите десет? Ако Калкулус е предвиждал нещо такова, не знам коя пачка ще е кодираната. Може да са последните десет банкноти в една от двете. Открийте кой е съставял списъка и го питайте дали някои банкноти не са били обърнати наопаки. Ако Калкулус е използвал такъв код, ще ни трябва повече време да го дешифрираме, което не е изненадващо, понеже методите му непрекъснато се усложняват. Само това ми хрумва. Но ако е имало улики, може би са били в документите.

Той огледа събеседниците си и удивено установи как сякаш никой не разбира, че руснаците са подготвили пакета и следователно е невъзможно той да съдържа доказателства. Вейл обаче се стремеше да им намери работа. Беше забелязал нещо на снимките.

— Доведи някого от криптографите — нареди Лангстън на Каликс, а на другите каза: — Медиите започнаха да се обаждат. Разпитват за вчерашния взрив в парка. Пак повтарям — препрацайте ги към „Връзки с обществеността“. Въпрос на време е да свържат другите убийства с това. Да се надяваме дотогава да сме приключили и да ги информираме за постигнатото. Ако няма друго, да свършваме засега.

Кейт каза на Вейл:

— Като стана дума за медии, чух интересно съобщение по радиото тази сутрин. Снощи двама агенти от ФБР заловили сериен убиец и го предали в местното полицейско управление. Да знаеш нещо за това?

— Не знам, нямам радио — усмихна се Вейл.

— *Ти* си бил.

— Всъщност беше Люк. За жалост обаче нямаше нищо общо с изчезналата аналитичка.

— И с какво ще се заловиш сега?

— Не знам. Ще си намеря работа. Обещах на Люк да прегледам разпечатките от компютъра на аналитичката.

— За втори път през последните десет секунди казваш „не знам“ — нехарактерен израз за Стив Вейл. Намислил си нещо, нали?

— Смяташ, че крия нещо от Люк?

Кейт сниши глас:

— Говоря за това.

Тя посочи материалите върху масата.

— Току-що разкрих пред теб и останалите от мозъчния тръст единственото, което ми хрумна. Тактиката ти да ме обвиняваш в потайност вече започва да се изтъква.

— Защото обикновено е правилна.

— Слушай, поднесох ви случая на тепсия и какво получих насреща? Изключихте ме.

— Поднесох *vi*! Не съм те изключила аз.

— Не чух да възразяваш. Разбирам, че според теб не сме родени един за друг, но нали трябваше да защитаваш интересите ни и да ми осигуриш достъп до уликите? А кога ги видях? След като хората, на които директорът уж не иска да повери разследването, са ги претърсвали из основи. Мислиш ли, че ще ми се обадят, ако открият нещо в банкнотите? Това са същите хора, които ме изгониха от Бюрото преди пет години — хората, които осакатяват организацията. — Вейл я погледна, сякаш вземаше решение. — Знаеш ли с какво ще се заема? Ще си събера багажа.

Кейт понечи да отговори, но разбираше, че е прав. Не само за ръководството на Бюрото, но и че тя не се е застъпила за него. Бяха постигнали всичко благодарение на Вейл. Той бе оцелял въпреки двата опита да го убият. Беше приел да разследва случая против волята си. И в замяна искаше само да работи по свой начин. Поради което го бяха и извикали. Той смяташе, че предизвикателството го засяга лично, докато не разбули всичко докрай.

Внезапно я обзе нелогично желание да не открият последния шпионин — стига да има такъв — ако Вейл си тръгне. Без него навярно нямаше да успеят да установят самоличността му. Прииска й се да се провалят, всички до един, включително и тя.

Вейл се насили да намали скоростта. Пътуваше към бившата наблюдателница. Не се чувстваше чак толкова обиден на Кейт, колкото се беше престорил. Разочарова се, разбира се, че не му позволиха да участва в ареста на Деласанти или да види пръв откритите улики, но знаеше, че хора като Лангстън не търпят други да обират лаврите.

Вейл ги беше предупредил, макар да го увериха, че този път ще е различно.

Съзнаваше, че Лангстън не е виновен за случилото се с Деласанти, но разследването бе достигнало мъртва точка. Нямаше друг избор, освен да продължи сам. Подхвърли пред Лангстън и помощниците му идеята за серийните номера, защото знаеше, че комбинациите са безкрайни и ще погълнат вниманието им, докато той провери това, което бе забелязал на снимките.

Паркира пред сградата и се качи горе. Искаше да прегледа отново движението на Калкулус през деня, когато бе оставил пакета за Деласанти в парка. След като беше скрил пакета под моста, той се бе поразходил наоколо няколко минути — нещо нехарактерно за шпионите. Колкото по-дълго се застояваш някъде, толкова по-голям е шансът да те свържат с онова, което си оставил. Пристигаш бързо, тръгваш си още по-бързо.

Вейл включи компютъра и застана пред стената с молив и хартия. Координатите се променяха леко през няколкото минути, прекарани от Калкулус в парка, след като се бе отдалечил от моста. Вейл се върна при компютъра и включи сателитната програма на Бюрото. Увеличи изображението на парка и внимателно проследи с мишката точния маршрут на Калкулус през въпросния ден. Дали беше скрил още нещо? Нещо, което въпреки изтезанията не бе разкрил на руснаците? За да им отмъсти пред прага на смъртта. Вейл проследи още веднъж пътя на Калкулус на монитора и запамети терена.

В ранния следобеден трафик стигна до парка в Мериленд за малко повече от час. Паркира на същото място, където вчера бяха убили Джеймс Деласанти. В началото на пътеката различи малки петна кръв, където тялото беше лежало върху земята. Огледа се и реши, че може да са задействали бомбата от няколко места.

Мостът, под който беше скрит пакетът с уликите, се намираше на около четвърт миля по-навътре — на пет минути път пеша по виещата се алея. Сред снимките, които разгледа тази сутрин, имаше кадър на точното място, откъдето шпионинът бе взел увитата в найлон „пратка“. Мостът беше метален, изобретателно монтиран почти изцяло от стоманени цилиндри с диаметър около пет сантиметра. Около шест метра дълъг, той се изправяше на по-малко от две стъпки над ручей, пресъхнал по това време на годината.

Вейл застана в коритото на потока и се опита да пресъздаде ъгъла, от който фотографът е направил снимката. Вниманието му беше привлякъл малък знак върху една от петте подпорни стоманени тръби под моста. Поне му заприлича на знак. На снимката не личеше ясно — изглеждаше като удължена отметка или копие с отчупен от едната страна връх, сочещ надолу. В чертежите използваша подобни символи, а понеже Калкулус беше инженер, нищо чудно знакът да бе негово дело. Всички улики, които руският агент оставяше на ФБР, се отличаваха с дискретност. А знакът под моста беше в същия син цвят, на който Вейл се бе натъквал вече два пъти върху предмети, оставени от Калкулус.

Забеляза го. Приблужи. Оказа се заострена стрелка, очертана тънко със син маркер и почти незабележима. Но накъде сочеше? Разстоянието между поддържащата стоманена тръба и коритото на поточето беше не повече от две педи. Вейл се пресегна и опипа с пръсти отдолу, но не усети нищо. Погледна отново стрелката и се почуди дали нещо не е заровено в земята точно под нея.

Почвата беше камениста и песъчлива, вкочанена от зимните температури. Трудно би било да се разкопае незабелязано, а и речното корито изглеждаше непокътнато. Взря се отблизо в стрелката. Тя беше очертана плътно до ръба на тръбата, но острият връх се извиваше леко надолу. Вейл легна по гръб и се пъкна под моста. Върху долната част на тръбата със същия син цвят бяха нарисувани два концентрични кръга, вписани в овал — схематична рисунка на око.

Вейл се изправи и си свали палтото. Заизтупва замислено гърба му. След няколко секунди реши, че няма никаква представа какво е възнамерявал Калкулус. Може би беше настъпил един от онези моменти, когато си твърде близо до нещо, за да го проумееш правилно.

Отдалечи се петдесетина крачки по коритото на поточето и огледа моста. Стоманените тръби, поддържащи конструкцията, бяха напълно кухи и от това разстояние той забеляза светлината, струяща от цилиндъра с изрисуваната стрелка.

Ето разковничето.

Върна се бързо до моста и приклепна, за да надникне през отбелязаната тръба. Право пред него, на трийсетина метра от другата страна, се виждаше знак, маркиращ пътеката в случай на снеговалеж. Поради сезонната му природа знакът беше забит в циментирана гума,

за да го отнесат и складират, когато времето се затопли. Очевидно Калкулус го беше разместил, за да се вижда през стоманения цилиндър.

Вейл отиде до знака и го наклони. Бръкна под него и усети малък, увит в найлон предмет, залепен отдолу. Извади го и го отвори. Оказа се компютърна флашка — устройство с размера на палец, способно да складира огромно количество информация. Върху пластмасата от опаката страна различи една-единствена ръкописна дума на кирилица. Доколкото помнеше колежанския си руски, думата означаваше „край“. Очевидно това беше последният шпионин, който Калкулус щеше да им разкрие.

Вейл прибра в джоба си устройството и найлоновия плик, в който беше увито, и тръгна към колата.

Когато пътеката го изведе на паркинга, стъписано забеляза Лангстън и Каликс, застанали пред своя автомобил. На паркинга имаше още четири коли, всяка със самотен шофьор — наблюдателен екип от Бюрото.

Вейл не можа да повярва, че са го проследили, без да усети. Огледа небето, търсейки хеликоптер на ФБР. Нямаше. Или беше отлетял. След трите години като агент в Детройт винаги беше нащрек. Дори завръщането към зидарската професия не бе притъпило бдителността му. По-съществен обаче беше въпросът какво ги е подтикнало да го проследят. Предостави им правдоподобно занимание за отвличане на вниманието, но явно не бе успял да ги заблуди. Подценил ли ги беше? После се сети за Кейт. Само тя навярно беше способна да предусети замисъла му. Дори го бе обвинила в притворство след срещата. Но му беше трудно да повярва, че го е издала.

Приблужи безмълвно до Лангстън и му подаде флашката.

— И опаковката — настоя помощник-директорът.

Вейл извади найлоновия плик от джоба си и протегна ръка.

— Май те подцених — заключи.

Привидно признавайки се за победен, Вейл всъщност целеше да проследи реакцията на Лангстън и да разбере дали идеята да го проследят, е негова или на някой друг.

— Арогантността винаги води дотам — обяви Лангстън, без да предостави никакво разковниче.

Вейл сви рамене и се усмихна.

— Явно работата ми тук приключи. — Извади глока и го подаде на Каликс заедно със значката от Бюрото. — Както винаги, сътрудничеството с ръководството ми достави несравнимо удоволствие.

— Истинският въпрос е не дали си ни подценил, а дали не надценяваш себе си — каза Лангстън. — Ще те помоля до утре на обяд да освободиш сградата на Шестнайсета улица.

Вейл проследи с поглед как двамата мъже влизат в колата си и бързо напускат паркинга. Четирите други коли на Бюрото потеглиха в колона след тях и изчезнаха за няколко секунди.

17.

Щом стигна магистралата, Вейл пое в дясната лента и подкара с минималната разрешена скорост, принуждавайки потока от коли да профучава край него, за да си събере мислите. Все още недоумяваше как е пропуснал да забележи преследвачите. Но не в това се състоеше проблемът. Използваше го като повод да не обмисля възможността Кейт да е предупредила Лангстън за заблудата. Някой беше разгадал плана му, а останалите в стаята не притежаваха способността да го разбират толкова лесно. Кейт знаеше как при сгоден случай обича да изпраща началството за зелен хайвер. Който и друг да беше, не би се поколебал да го подложи на кръстосан разпит, но сега съзнаваше, че се страхува от възможното разкритие.

Щом пристигна в бившата наблюдателница, Вейл се свърза с летището и резервира полет до Маями за следващата сутрин. Все пак го очакваше гмуркането сред корабокруширали кораби. Не че сега щеше да му се наслади. Но поне щеше да е топло и да се поразсее, за да не размишлява над финала на случая. Направи си сандвич и изяде само половината. Клепачите му горяха от изтощение, а умът му се зарейваше в безсмислени посоки, когато се опитваше да не мисли за нея. Ако поспеше, хаосът в главата му сигурно щеше да се уталожи.

Легна и се насили да затвори очи. След няколко минути разбра, че няма да успее да заспи. Стана и започна да си опакова багажа, за да се залови с някаква механична дейност. Трябваше да се обади на Люк да го уведоми, че заминава, но сега не му се говореше с никого. Щом се върнеше в Чикаго, щеше да му звънне и да се извини за неочакваното отпътуване. Неприятно му беше, че изоставя случая с изчезналата аналитичка, но Бърсоу беше усърден следовател и щеше да открие отговора и сам. Вейл си надяна палтото, взе ключовете за колата и излезе. На по-малко от четири пресечки имаше бар.

Минаваше два след полунощ, когато силно хлопане по вратата събуди Вейл. Още усещаше вкуса на ирландско уиски в устата си, който му припомняше защо тропането му се струва толкова нетърпимо. Когато най-сетне отвори вратата, с изненада видя застаналия пред прага Джон Каликс.

— Какво има? — попита Вейл.

— Арестуваха Кейт.

— Какво?

— Съжалявам, Стив, вярно е. Флашката, която откри, разобличаваше разузнавателния агент, както бе обещал Калкулус. Агентът е Кейт.

Вейл се засмя невесело.

— Това е нелепо!

— И аз реагирах така отначало, но уликите са неоспорими. Имаше списък с осем съвместни операции на ЦРУ и Бюрото, включително с имената на разследваните. Върху списъка има отпечатък от нейния палец.

— Истински отпечатък?

— Да.

— Чакай малко. Става дума за *копие* от списъка, нали?

— Е, да. Всъщност е дигитално копие на снимка на документа.

— Как е възможно да съществува отпечатък върху нещо, което представлява два пъти преработена действителна улика?

— Прав си, невъзможно е. Но си личеше, че всички страници са проверени за отпечатъци, преди да ги снимат. В долния десен ъгъл на едната се вижда петно от пръст. Следващата е увеличен кадър на отпечатъка. Съвпада по десет показателя с отпечатъка от левия палец на Кейт.

— Не бих сметнал това за *неоспоримо* доказателство.

— Стив, две години е работила като свръзка с ЦРУ. Само шепа хора биха могли да съставят подобен списък и тя е една от тях.

— Чакай малко! Личи ли отпечатъкът върху копирания документ? — попита Вейл.

— Не, опитаха се да увеличат размера и контраста, но дигиталното качество не позволява. Сигурно затова Калкулус е добавил страницата с ясният отпечатък.

— Ако наистина е на Кейт, защо не е предоставил действителните документи?

— Обсъдихме този въпрос. Решиха, че вероятно не е успял да ги вземе и затова се е задоволил да ги снима.

— Щом не е могъл да ги вземе, как са проверили листа за отпечатъци?

— Преди да започнат да записват на лента размяната, руснаците понякога са обработвали документите за пръстови отпечатъци на къртиците, за да ги използват за изнудване, ако се наложи.

— Но нали няма начин да се разбере със сигурност дали отпечатъкът наистина е взет от *същия* документ?

— Няма, предполагам. Но има и друга улика.

— Каква?

— Няколко нейни снимки с мъж на име Николай Гулин, който е известен шпионин на руската служба за външно разузнаване.

— Всяко хлапе с компютър може да сглоби такава снимка. Предполагам, че качеството на фотографиите — както на документите — не позволява категоричен лабораторен анализ.

— Да, но...

— Невъзможно е да си повярвал.

— Не познавам Кейт толкова добре, но ми е трудно да си го представя. Има обаче още една улика, която няма как да пренебрегнем. Знаеш ли какво е шпионски прах?

— Ултравioletов прах, разработен от руснаците през 60-те или 70-те години на миналия век?

— Тайна е, но и ние го използваме. Преди три месеца един от източниците ни съобщи, че имаме къртица в централата на Бюрото. Свързката му беше същият офицер от руското разузнаване — Гулин. Поставихме го под наблюдение, но се оказа много предпазлив. Почти винаги екипите го изпускаха. Снимахме го из цяла Вирджиния и Мериленд, но не успяхме да докажем, че шпионира. Той обаче харесваше един ресторант. Внедрихме агент като пиколо да паркира колите на клиентите. В крайна сметка Гулин се появи и остави колата си на агента ни, който посипа с прах седалките и пода. Както вероятно знаеш, целта на праха е да разкрие кой с кого се среща чрез идентифициране на миниатюрните частици, предавани от човек на човек, а в този случай — от колата върху дрехите. През следващия

месец всяка вечер проверявахме кабинетите в централата с ултравиолетова светлина, търсейки следи от праха, за да разкрием двойния агент. Нищо. Така и не ни хрумна, че може да е някой от друг отдел. Щом видяхме снимките на Кейт с Гулин, Лангстън поиска заповед за обиск. Явно дава често дрехите си на химическо чистене, но открихме праха върху чифт обувки.

— Може да е попаднал откъде ли не.

— Бюрото е усъвършенствало технологията. Използваме цветен код. При всяка операция прилагаме различен оттенък. Нейният съвпаднаше с праха от случая „Гулин“.

— Знаеш, че не е вярно. Нека поговоря с нея, за да уточним всичко.

— Помисли малко. Ако са ѝ устроили капан, това означава, че руснаците са пожертвали три къртици, за да zlepоставят жена, която няма нищо общо с контраразузнаването. Защо им е?

— Толкова е глупаво, че ме напушва смях.

— Стив, не се заблуждавай, че става дума за комедия от грешки, които в крайна сметка ще бъдат поправени. Прокуратурата ще ѝ повдигне обвинение в предателство. Смятат, че разполагат с достатъчно доказателства, за да я осъдят на доживотен затвор. И ще се постараят да го постигнат.

Думите на Каликс стегнаха сърцето на Вейл като в железен юмрук. Този път нямаше как просто да избяга и да поправи положението. За пръв път, откакто преди осем години закачи значката на Бюрото, усещаше страх от надвиснал провал.

Изчака няколко секунди да надмогне чувствата.

— Защо си дошъл? Ти си човек на Лангстън, а предполагам, че този арест го е направил герой, независимо за чия сметка.

Каликс се взря във Вейл, обмисляйки следващите си думи. След малко подхвана:

— Казват, че умееш да си държиш езика зад зъбите и очевидно не таиш професионални амбиции. Ще ти разкрия нещо, което ще съсипе кариерата ми, ако не си остане между нас.

Каликс погледна Вейл за съгласие и прочете разбиране по лицето му.

— Готов ли съм на всичко, за да стана помощник-директор някой ден? Да — започна Каликс. — Ако това изисква да се кланям на

Лангстън или другиму, няма проблем. Ще го преглътна. Но издигна ли се, смятам да поправа много грешки. Компромисите обаче не означават, че не различавам доброто от злото и въпреки току-що изложените улики, подозирам, че Кейт е невинна. Това не е малко зло. Ако ме чуеш да се съгласявам с Лангстън, че Кейт е шпионин, значи търся средство към целта. Вложил съм много време, понесъл съм твърде много обиди, за да се откажа сега. Но ти обещавам да направя всичко възможно зад кулисите и да ти помогна, стига да не ме издаваш.

Вейл не остана убеден, че Каликс осветлява съвсем искрено доводите за присъствието си тук.

— Знае ли директорът за Кейт?

— Да.

Кратката сричка прозвуча отривисто, като скрито послание.

— Той ли те изпрати тук?

— Ако трябва да гадая — отвърна Каликс, — струва ми се, че и той не повярва в обвиненията. Само предполагам, разбира се, понеже директорът не бива да се въвлича лично в случай с подмолни камъни като този. Особено предвид симпатиите му към Кейт. Съобщих ти обаче, че прокуратурата се е хванала с нокти и зъби за случая и той е с вързани ръце. Не ни позволяват дори да я разпитаме, защото е високопоставен служител на Бюрото. — Каликс отвори куфарчето си, извади оръжието и документите за самоличност на Вейл и му ги подаде. — Предполагам също така, че ако беше свободен да избира, директор Ласкър би искал точно ти да ни помогнеш.

Стана ясно, че директорът е изпратил Каликс неофициално да помоли Вейл за съдействие.

— Джон, започвам да мисля, че Лангстън не е единственият, когото съм подценил. Явно си подготвил доста резервни варианти.

Каликс се усмихна.

— Изградил съм кариера, подтиквайки околните да ме подценяват. — Обърна се да си върви. — Уведоми ме, ако ти трябва нещо.

Щом вратата се захлопна, Вейл приседна тежко върху мраморното стълбище. Мислите прехвърчаха из главата му като неясни, неразличими сенки. Чувстваше се като парализиран — затворник на това, което беше чул. След малко се отпусна назад и

оброни глава върху черния камък, търсейки утеха в твърдата му студена същност. Затвори очи и се опита да си представи лицето на Кейт. Усмивката ѝ поне. После осъзна, че повече от всичко иска да си спомни смеха ѝ. Леко дрезгавата му тоналност, искрената му дълбочина. Но споменът му се изплъзваше.

Помисли си колко объркана се чувства сега, как сигурно изобщо не ѝ е до смях. Затова ли не успяваше да я чуе? Защото не може да се смее?

Изправи се гневно. Някой трябваше да плати за това. Не, всички щяха да платят.

Обърна се и заизкачва стъпалата по две наведнъж. Влезе в работната стая и огледа стената, покрита със снимки и документи. Закрачи напред-назад. Понеже невинността ѝ не подлежеше на съмнение, оставаше само една възможност — да са я набедали. За да ѝ помогне, най-напред трябваше да отговори на два въпроса: кой и — по-съществения — защо.

„Кой“ сигурно бяха руснаците. Калкулус, който и да се криеше под псевдонима, не беше двоен агент, а главен участник в сценария да уловят в клопка Кейт. Изпълнил мисията си, той навярно бе изчезнал в лабиринта на родната си бюрокрация. Вероятно вече се намираше в Москва и не търпеше изтезания, а жънеше похвали. А Вейл беше налапал въдицата.

Знаели са как да подмамят егото му. Успя да разгадае кодовете им, защото така бяха предвидили. Ако наистина беше толкова умен, щеше да прозре заговора от самото начало. Беше пренебрегнал всички дребни несъответствия, за да обоснове откритията си. Нишката на Ариадна — нямаше как да не признае как майсторски го бяха впримчили с нея. Макар нищо да не оправдаваше наличието ѝ — самата Кейт се чудеше защо Калкулус ще оставя нишка от улики, ако иска пари за всеки изобличен шпионин. Вейл обаче беше измислил причина, за да подхрани собственото си его.

А сега тя плащаше за това.

За да ѝ помогне, първо трябваше да надмогне всички чувства, включително самообвиненията. Отиде до бюрото и откри папката с неясната снимка на Калкулус. Закачи я на стената, за да му напомня, че макар неуловим, врагът не е невидим. Огледа лицето му за издайнически признаци за лукавство, ала, естествено, не ги откри.

Най-последно свикна с лицето на руснака — едно от многото, чиято истинска самоличност няма значение. Единственото, което сега имаше смисъл, бе да намери начин да подкопае кроежите му.

Стана и отиде в кухнята да свари кафе. Напълни каната с вода и заотмерва кафето. Идеята го осени точно когато се канеше да сипе третата лъжичка. Захвърли всичко и тръгна да си вземе душ.

18.

Стюардесата попита Вейл дали желае нещо за пиене. Той се усмихна разсеяно и отказа. Погледна часовника си и надникна през прозореца. Прелитаха над езерото Мичигън и на хоризонта най-сетне изплуваха заледените чикагски брегове. Бяло-сива мъгла се ширна под тях и мислите му се върнаха към Кейт. Единственото предимство в задържането ѝ по обвинение в предателство беше, че нещо толкова катастрофално свеждаше всичко останало до състояние на абсолютна нищожност. Каквито и проблеми да съществуваха между тях — действителни или въображаеми — те трябваше да почакат. Свободата ѝ сега беше главната цел.

Парите изпълваха Вейл с възторг заради способността си да отвеждат към истината. Скалъпените истории и лъжи избледняваха и истината изплуваше на повърхността, когато те се включеха в уравнението.

Седемстотин и петдесетте хиляди долара, преведени вече от Бюрото по чикагската сметка, посочена от Калкулус, бяха капка в морето за руснаците, но си оставаха почти милион в американска валута и съществувахе възможност някоя предприемчива душа да предяви права над тях. Дори спечелените по нечестен път средства в крайна сметка довеждат до истината.

Понеже вече не беше необходимо да се тревожи дали чикагският „роднина“ на Калкулус няма да го предупреди, че ФБР проверява сметката, Вейл реши да отиде в банката и да задава открито въпроси. Щом самолетът се приземи, той си прибра багажа и взе такси до апартамента си. Остави куфарите и половин час разчиства снега от пикапа си. После пое към „Лейк Сайд Банк & Тръст“ в центъра на Чикаго — осеметажна сграда на Ласал Стрийт.

Легитимира се и помоли да разговаря с началника на охраната. Няколко минути по-късно сивокос мъж към шейсетте дойде при него. Макар да не го беше виждал преди, фамилиарната му усмивка го

накара да сведе поглед към ръцете му. Носеше пръстена за двайсет и пет годишна служба във ФБР. Вейл стана и се усмихна в отговор.

— Стив Вейл — представи се и протегна ръка.

— Лес Карсън. — Здрависаха се и началникът на охраната продължи: — Познавам повечето момчета в чикагския офис. Нов ли си тук?

В гласа му прозвуча едва доловимо подозрение.

— Може ли да се оттеглим някъде насаме?

— Разбира се. В кабинета ми.

Карсън го поведе към асансьора и после към кабинета си на третия етаж.

Щом затвори вратата, Вейл обясни:

— Всъщност съм от Централата. Изпълнявам специална задача за директора. И е изключително поверителна.

— Съжалявам, Стив, но искам да видя документите ти за самоличност.

Вейл ги извади и му ги подаде. Карсън ги разгледа и прокара палец по гравирания печат в ъгъла на снимката, за да провери дали не са фалшиви. Върна ги и попита:

— Защо ли името ти ми звучи познато? Къде другаде си работил?

— Три години бях в Детройт, но преди доста време.

— Ясно. Уволниха те година преди да се пенсионирам, когато разследвахме онзи убиец на ченгета.

— Май си прав — усмихна се Вейл.

— А сега си се върнал? При това в Централата?

— Директорът ме извика на борда само за този случай.

— И защо?

— Не ми е за пръв път. При предишния се представих добре. Но никой не биваше да узнава.

— С какво се занимаваш, когато не помагаш на Бюрото? — попита Карсън.

— Зидар съм. Всъщност живея тук. В Нортийст Сайд.

Вейл разбираше, че Карсън проверява правдоподобността на версията му.

— И какво точно ти трябва, Стив?

Вейл извади лист хартия и го подаде на Карсън.

— Миналата седмица са превеждали трикратно пари по тази сметка. По четвърт милион долара. Необходима ми е цялата информация за човека, на когото принадлежи.

Карсън се отпусна в стола.

— Хайде, Стив, знаеш, че банките не дават сведения без съдебна заповед. Рискувам да си изгубя работата.

— Ако това ще помогне, мога да те свържа по телефона с директора. Въпросът засяга националната сигурност.

— Не бих могъл да ти съдействам, дори да се обадиш на Исус Христос, а съм католик. Тук ми харесва, а се съмнявам дълбоко, че изгарям от желание да ме привикат в съда. Колкото до националната сигурност, знаеш ли колко пъти съм произнасял тази фраза през двайсет и петте години в Бюрото?

— Лес, наистина е важно. И не разполагам с време за съдебни заповеди. Освен това не бива да запознавам местния прокурорски офис с подробностите по случая.

Вейл съзнаваше, че истинският проблем е недоверието на Карсън — и към него, и към историята му. Беше съвсем разбираемо — някакъв непознат го моли да рискува работата си, уповавайки се на голи думи. Лудост би било да се съгласи да изгуби всичко заради някого, на когото не знае дали може да се довери.

— Сигурно има начин да ми помогнеш.

Умолителният му тон не трогна Карсън. Той изучаваше втренчено лицето на Вейл. След няколко секунди се пресегна назад и отвори чекмедже. Извади дебела папка и запрелиства документите вътре. Откри каквото търсеше и го вдигна нагоре, сякаш сравняваше една по една приликите с чертите на Вейл. След още няколко секунди погледна отново към Вейл и устата му се изви в откривателска усмивка.

— Това е съобщение, разпратено повсеместно от друга банка. Миналата година по време на обир двама крадци задържаха за заложенници над половин дузина клиенти и служители. Само че един клиент надвил и двамата и ги хвърлил през прозорците. Докато успеят да въдворят ред, мъжът се стопил сред тълпата. Бил облечен като строителен работник, а банката се намирала в Нортийст Сайд. Така и не го открили. Затова разпратили съобщението. Искат да го възнаградят. Защо според теб е изчезнал вдън земя?

— Сигурно за да не плаща прозорците — отвърна Вейл. — Или да отговаря на безсмислени въпроси.

Карсън обърна съобщението към Вейл да му покаже снимката от охранителните видеокамери на мъжа, предотвратил кражбата.

— Дали нямаш някаква представа? Все пак живееш в Нортийст Сайд и си в строителния бизнес.

Вейл не погледна към листа.

— Пенсиониран или не, Лес, все още имаш набито око.

— Чухме, че са те уволнили, защото си постъпил правилно, но така и не научихме никакви подробности. И този банков обир... е, казва ми повече за теб от цяла пачка документи за самоличност. Предполагам, че ще отвърнеш с доверие на доверието ми.

— Само ми покажи кого искаш да хвърля през прозореца.

Карсън въведе номера на сметката в компютъра върху бюрото.

— Балансът по сметката е нула.

— Не е лошо. На кого принадлежи?

— Доналд Браун. С адрес в Еванстън.

Започна да записва информацията.

— Има ли телефонен номер?

— Да — отговори Карсън.

— Да проверим дали има нещо вярно. Може ли да използвам твоя телефон?

Карсън го побутна към него и му записа номера.

— Ще ми обясниш ли какъв е случаят?

— Трябва да си остане между нас. Мога да ти кажа само, че е контраразузнавателна материя на много високо ниво. — Вейл набра номера. Послуша няколко секунди и затвори. — Ресторант е. Този Браун лично ли изтегли парите?

Карсън се допита отново до компютъра.

— Не, всички преводи са прехвърлени телеграфически в деня, когато са получени.

— Къде?

Карсън натисна друг клавиш.

— Странно, няма информация. А би трябвало да е вписана.

— Упълномощава ли някой преводите?

— Да. Но данните не могат просто да изчезнат. Ще се свържа с компютърния ни специалист.

Докато Карсън се обаждаше, Вейл се запита дали не е стигнал до поредната задънена улица.

Обзе го непривично чувство — паника. Ами ако не успее да разреши случая? Ако Кейт отиде в затвора? Как е възможно всичко това? Запита се какво ли преживява тя, как приема срива от високия държавен пост до ареста. И дори ако я оневиняха, нямаше ли кариерата ѝ да приключи? Така или иначе, нелепите слухове за самоубийството бяха поставили под въпрос способностите ѝ. Дали ще се възстанови? Силите ѝ сигурно вече се изчерпват. Той поне вършеше нещо, за да опази здравомислието си.

Надяваше се Кейт да се досети, че работи по въпроса. Де да можеше да ѝ го съобщи! Това обаче вероятно щеше да го затрудни не по-малко от проследяването на седемстотин и петдесетте хиляди долара, потънали сякаш вдън земя.

— Ще провери всичко в компютрите — каза Карсън.

— Помолих го да се заеме веднага, но ще му отнеме поне час. Хайде, ще те почерпя един обяд.

Когато се върнаха, Карсън се обади отново на компютърния специалист. Почти незабавно започна да си води бележки.

— Добре... добре... Нима? Странно! Можеш ли да го проследиш?... Добре, благодаря, Томи. — Затвори слушалката. — И трите превода от банката са упълномощени от служебен код „13уокър13“. Явно същият човек е изтрил информацията от компютрите.

— Как се казва? — попита Вейл.

— Няма значение.

— Защо?

— Това е потребителското име на един от бившите ни президенти. Пенсионира се преди шест месеца и се премести в Аризона. Не са прекратили достъпа му до системата и някой се е възползвал от това.

— Значи Бюрото е изпратило почти милион долара до тази банка и няма начин да проследим къде са отишли?

— Компютърният спец се съмнява, но ще държи под око сметката. Поднасям извинения, Стив. Аз отговарям за сигурността на банката, но очевидно ми предстои доста работа.

— Не се подценявай. Хората, замесени в случая, са много умни, обмислили са добре плана и притежават неограничени средства. Ако това е някаква утеха, аз излязох по-голям глупак от всички. Трябва просто да си размърдаме мозъците.

— Как?

— Независимо дали си по петите на най-окаяния крадец или на президента на Съединените щати, коя е най-изпитаната тактика? — попита Вейл.

— Не знам. Коя?

— *Следвай парите.* Искам да проведя поверителен разговор. Откъде да се обадя?

— От моя телефон. Аз ще изляза да проверя как се е стигнало дотук.

— Всъщност, ако е възможно, не блокирайте кода за достъп. Досещам се как ще го използваме.

Карсън излезе от кабинета, а Вейл вдигна телефонната слушалка и набра номера на Джон Каликс.

19.

Няколко минути преди осем сутринта Вейл влезе в кабинета на Карсън и попита:

— Готови ли са хората ти?

— Тъкмо разговарях с Томи. Следят сметката. Всъщност парите ще излязат от нея само ако той разпореди лично превода.

— И ако „13уокър13“ се опита да я провери, ще проследим кой използва паролата?

— По-точно от кой компютър в тази сграда я въвеждат — отвърна Карсън. — *Явно* е важен случай. Едно телефонно обаждане и се съгласяват да изпратят половин милион долара с риск да изчезнат кой знае къде.

Вейл се беше свързал с Каликс предишния ден, за да му каже още сутринта да преведат обещания на Калкулус половин милион за двойния агент в същата чикагска банка. Каликс бе възразил. Според него така излизало, че възнаграждават руснаците с още половин милион долара, задето са натопили Кейт. Напомнил беше на Вейл в колко неловко положение ще се окаже контраразузнавателният отдел на ФБР, когато информацията излезе на светло, за което руснаците несъмнено щели рано или късно да се погрижат.

— Няма друг начин да проследим кой е поставил капана на Кейт — обясни му тогава Вейл.

— Колкото и да ми се иска да ѝ помогна, не мога да наредя да изпратят такава сума с пълното съзнание, че вероятно ще попадне в ръцете на руснаците. Вече им дадохме седемстотин и петдесет хиляди долара.

— Всъщност няма да им дадем нищо. Надяваме се, когато ги получи, техният човек тук да ги препрати при другите. Ще помоля банката да задържи трансфера за двацет и четири часа. Ще открием банката и сметката, към която ги препращат, и веднага ще анулираме прехвърлянето, а парите ще се върнат в сметката, от която са пристигнали. Никаква загуба.

— Стив, струва ми се, че много неща може да се объркат и да се простим с половин милион.

— Помисли малко, Джон. Консултирай се и с „висшестоящите“.

— Хмм... да, добре.

Каликс бе разбрал, че Вейл наемква да поиска одобрение от директора.

— Добре. Обади ми се, щом го обмислиш.

Час по-късно Каликс му бе съобщил, че парите ще са готови за превод рано сутринта на другия ден.

Сега Вейл каза на Карсън:

— Ще се обадя във Вашингтон, Лес, и ще действаме.

Докато Вейл разговаряше по телефона, Карсън се свърза с компютърния мениджър на банката. След няколко минути обяви:

— Парите са пристигнали.

— Кой е упълномощен да проверява баланса по сметката? — попита Вейл.

— Десетки служители имат достъп до информация за сметките в зависимост от задълженията си.

— И колко могат да наредят прехвърляне на суми от въпросната сметка?

— За такава операция се изисква съвсем друго професионално ниво — обикновено вицепрезиденти и нагоре. Спомена, че тези хора са много умни. Не се ли опасяваш, че няма да се хванат на уловката?

— Възможно е, но имаме предимство — *петстотин хиляди долара*. На половин крачка от седемцифрено число. А най-добрата страна на алчността е способността ѝ да стопява коефициента на интелигентност дори на най-умния човек.

— Всяка година разследвам десетки злоупотреби със служебно положение. Май ще си окача в рамка тази мъдра мисъл. — Карсън си погледна часовника. — Предполагам, че няма начин да предвидим колко време ще чакаме.

— Не, дори не съм сигурен, че човекът още работи тук.

Вейл разбираше, че след задържането на Кейт руснаците може би са изтеглили подставеното си лице от банката. Ако обаче то продължаваше да проверява сметката, независимо от получените заповеди, преведената току-що сума щеше да е неустойимо изкушение.

— Ако все още е тук — добави Вейл, — смятам, че не би проверявал сметката по-често от веднъж дневно, за да не привлече внимание. Та ако те чака работа, Лес, не искам да те задържам.

Карсън извади купчина документи от входящата си кореспонденция и започна да ги подписва. Вейл взе вестника от масичката до бюрото му и се зачете.

Малко преди пладне Карсън нареди да им донесат обяд и двамата — очевидно убедени в правотата на поговорката, че тенджерата не завира, ако надигаш твърде често капака — се заговориха за друго. След като се нахраниха, Карсън се зае отново със задачите си, обаждайки се първо на Томи да се увери, че сметката е под наблюдение. Вейл се залови с кръстословица.

Няколко минути преди пет следобед Карсън забеляза, че Вейл е заспал. Възможно най-тихо заразчиства бюрото си. Внезапно телефонът извънтя и Вейл отвори рязко очи. Спогледаха се. Карсън поизопна рамене и вдигна слушалката.

— Ало? — Заслуша се за кратко и прекъсна връзката. — Прехвърлят парите. — Набра четирицифрен вътрешен номер. — Искам всички да слязат в сутерена. Някой работи на компютърния терминал там. Задръжете го, докато дойда. — Карсън остави слушалката. — Използвал е същата парола. — И двамата тръгнаха към вратата. — В сутерена има само един компютър, главно за складов инвентар.

— Няма ли да е по-бързо по стълбите? — попита Вейл, когато излязоха в коридора.

— Не, единственият достъп е с асансьора. Иначе трябва изрично да се изиска ключ.

Втурнаха се към асансьора и Карсън занатиска трескаво бутона. Най-сетне асансьорът пристигна.

Точно когато вратите към сутерена се отвориха, проехтя бърза стрелба.

Вейл извади автоматичния си пистолет и хукна към виковете за помощ. В просторна стая с купчини кашони мъж в костюм бе коленичил и разкъсваше ризата на друг, ранен в корема.

— Мои хора са — обади се Карсън на крачка зад Вейл.

Вейл насочи дулото на оръжието си към тавана.

— Кой беше?

— Сакис от счетоводството. Йонас Сакис. Тръгна натам — посочи коридора отвъд компютърния терминал.

Раната на охранителя вече се виждаше и Вейл я огледа отблизо. Взря се в лицето на мъжа за признаци за шок. Карсън звънеше на спешния телефон. Вейл извади кърпичка, закри раната и постави дланта на коленичилия върху нея.

— Не натискай по-силно. Наблюдавай го да не изпадне в шок. Лес, накъде води изходът? — кимна към коридора, където беше изчезнал стрелецът.

— Няма излаз.

— Ако не броим железопътния тунел — обади се коленичилият мъж.

Вейл си спомни новинарските истории от началото на 90-те, когато заради инженерна грешка река Чикаго бе нахлула в дългите шейсет мили тунели на петнайсет метра под централната част на града. Построили ги в началото на деветнайсети век за превоз на товари. С типичната чикагска арогантност наследниците на възродилите града след Големия пожар бяха нарекли инцидента Големия чикагски теч.

— Старите товарни тунели? — попита Вейл. — Не са ли запечатани?

— Нашата врата е заключена, но друг изход откъм коридора няма.

Вейл се запъти към дъното на коридора.

— Най-добре изчакай полицията, Стив — предупреди го Карсън.

— Някой да има фенерче? — попита Вейл.

Коленичилият мъж извади фенер от калъфа върху колана си и му го подаде.

— Предусещам, че вратата вече не е заключена — каза Вейл.

Без да включва фенера, тръгна по коридора, който сви надясно. Надникна зад ъгъла и видя вратата — стоманена и три пъти по-широка от домашните. И отворена.

Преди да влезе, Вейл спря и се послуша. Не чу нищо и подаде глава. Само бледата светлина откъм склада на банката разпръскваше мрака. Подът, стените и таванът на тунела — шест стъпки широк и навярно седем висок — бяха циментови. Той включи фенера и бързо го изключи, за да не предоставя постоянна мишена. На трийсетина метра

отпред различни циментова преграда с порта. Катинарът и веригата лежаха върху пода до нея. Без да включва фенера, Вейл тръгна натам, вдигнал глока на нивото на очите си. „Тунелите ме преследват като кошмар — рече си той при спомена за тунела на метрото, където остана погребан по време на Лосанджелиския случай. — Дали да не почакам полицията?“.

В съзнанието му обаче изплува образът на Кейт. Когато работеше като агент, възприемаше случаите като игра. Рядко изискваха бързина и не носеха сериозни последствия. Провалеше ли се в един, десетки заемаха мястото му, а той се прибираще спокойно у дома за поредния мач по телевизията. Но сега имаше само един-единствен шанс и този шанс беше пред него в тунела. Не биваше да рискува да изгуби последната нишка към свободата на Кейт. Опасностите, които го дебнеха, бяха маловажни.

Стигна портата и включи отново фенера. Увери се, че стрелецът не е от другата страна, и вдигна катинара. Изглежда беше прерязан с флекс и съдейки по ръждата по повърхността му, преди доста време. Тоест — тунелът беше планиран маршрут за бягство и не биваше да се тревожи, че му устройват засада, защото целта на стрелеца бе да изпревари глупците, дръзнали да го гонят. Ако не друго, теорията звучеше достатъчно правдоподобно да го убеди да загърби предпазливостта. Светна фенера и затича.

След още стотина метра откри втора преграда с прерязан катинар. Установи, че миризмата в тунела се изостря и му се стори, че надушва метан. Застоялият въздух го задушаваше. Опита се да установи дали дишането му се учестява поради недостиг на кислород, но не му се виеше свят и реши, че ще се справи. Освен това стрелецът също бе минал оттук, без да му призлее.

След още няколко минути Вейл се озова пред тройно разклонение. Спря, изключи фенера и се послуша. Нито звук. Включи го пак и забеляза, че е стъпил в малка локва, образувала се във вдлъбнатината, помествала навремето някогашните железопътни стрелки. Подът в лявото отклонение беше сух. Както и в централното. По пода на дясното личаха неясни дири от мокрите обувки на стрелеца. Вейл тръгна по него и след десет крачки се извърна назад и сравни своите стъпки със следите на Сакис. Нямахме как да определи с точност скоростта на изсъхване, но старите следи не изглеждаха много

по-различно от неговите. Сакис явно бе достъпно близо, за да успее да го догони.

Осемдесетина метра по-нататък тунелът свиваше надясно. Невъзможно бе да прецени посоката, но предполагаше, че отначало Сакис се е движил на юг, а сега е поел вероятно на запад. Понечи да тръгне по отклонението, но чу стържене на метал в метал. Надникна зад ъгъла и видя нова преградна стена със стоманена порта. Мъжът, когото преследваше, осветен от собствения си малък фенер, прикрепяше нещо към тавана на тунела. Вейл извади пистолета и предпазливо се запромъква напред.

Стигна до портата и забеляза, че е заключена с верига и катинар от другата страна. Промуши внимателно глока през решетките и го насочи към Сакис. Не беше сигурен, но му се стори, че три продълговати заряда са прикрепени към тавана под формата на триъгълник. От всеки излизаха жици, свързани с електрически детонатор. Вейл включи фенера и каза:

— Май съм подранил.

Сакис го погледна спокойно, без да отлепя ръка от детонатора.

— Да. Реших, че си се изгубил след разклонението. Или поне си се забавил.

Вейл долови лек акцент в произношението на мъжа, но не успя да определи произхода му.

— Предлагам ти да оставиш кутията внимателно на земята и да дойдеш да отключиш портата.

— Явно не си запознат с Теорията на играта. Предлагаш нулева партия — предимството е изцяло на твоя страна, а аз непременно ще изгубя.

— Сигурен съм, че производителите на оръжия предвиждат именно нулеви игри. Според мен лозунгът им гласи: „Печели този, у когото е оръжието“.

— Но детонаторът променя положението.

— Всъщност ми прилича повече на политика на ръба на войната. И двамата заплашваме да убием другия, за да спечелим предимство. Аз мога да те застрелям с един куршум, а ако понеча, ти ще натиснеш бутона и бомбите на тавана ще избухнат.

— Да — усмихна се Сакис. Вдигна кутията пред лицето си, за да попречи на Вейл да го улучи по главата и да го убие, преди да е успял

да натисне бутона. — Знаеш ли къде се намираме? — Вейл не отговори и той продължи: — Точно под река Чикаго. Ако взривът не те убие, тунелът ще се наводни мигновено и ще се удавиш. Твърде далеч сме от банката, за да надбягаш водата. За жалост портата между мен и теб е заключена, защото моят изход е на двайсетина метра напред. Ти, разбира се, няма как да излезеш оттам. Освен ако не възнамеряваш да разбиеш катинара с куршуми, но аз съм се погрижил да сложа от най-здравите. Гарантирам ти, че пистолетът е безпомощен пред него.

— Но не и пред теб. Трепнеш ли, ще изпразня целия пълнител в тялото ти.

Сакис се усмихна спокойно.

— Има разрешение. Всеки да тръгне по своя път — ти към банката, аз към изхода. Реми.

— И какво ще ти попречи да се върнеш и да взривиш зарядите, щом ми видиш гърба? — попита Вейл.

Сакис се засмя.

— Нищо. Знаеш обаче, че ако останем в това патово положение, полицията ще ни открие и аз ще изгубя. Или всички ще изгубим. Следователно трябва да поема риска с надеждата, че не си добър стрелец.

— На десет крачки съм от теб — каза Вейл. — Имам няколко заредени пълнителя. Мислиш ли, че бих пропуснал? Може би аз трябва да поема риска с надеждата бомбите ти да не избухнат.

Сакис се усмихна.

— С тройна връзка са. Ще избухнат.

Вейл се засмя и произнесе театрално:

— Значи компромисът е невъзможен.

Мъжът го изгледа въпросително.

— „Непокорният Люк“^[1]? — Сакис все още недоумяваше. — Май американските затворнически филми са забранени в Москва — продължи Вейл. — Дори най-строгийт тъмничен режим е за предпочитане пред някой ГУЛаг.

Най-после Сакис се подсмихна, сякаш знаеше нещо неизвестно на Вейл.

— Какъв компромис имаш предвид?

— Ще отстъпя на пет крачки от портата. Ти ще приближиш и ще оставиш кутията от едната страна. От такова разстояние няма да

рискувам да стрелям през решетките. Ти ще застанеш възможно най-далеч от детонатора, ще извадиш ключа за катинара и ще го хвърлиш в моята част на тунела. Докато го взема и се върна до преградната стена, ти ще си се скрил от полезрението ми. Докато успея да отключа, вече ще си изчезнал с пет минути преднина. Така взривяването на бомбите се обезсмисля.

Сакис обмисли предложението. Очевидно агентът от ФБР беше забравил за оръжието, простреляло охранителя, което сега бе пъхнато в колана зад гърба му.

— Трябва да свалиш пистолета.

— Добре — каза Вейл и отпусна ръка.

Отстъпи на договореното разстояние, без да отлепя очи от Сакис.

Сакис реши, че щом хвърли ключовете зад Вейл, той ще отклони лъча на фенера от вратата и ще го насочи в обратната посока към вътрешността на тунела. Обърнеше ли се назад, щеше да погледне кутията, да не би Сакис да се придвижва към нея. Тръгнеше ли да търси ключа, светлината от фенера щеше да очертае силуета му и Сакис да го застреля в гръб. После щеше да нагласи часовниковия механизъм на детонатора и да избяга.

Остави кутията до стената, но на крачка от портата, за да не успее Вейл да се пресегне и да я обезвреди. Застана до отсрещната стена и извади ключа от джоба си. Вдигна го, за да покаже на Вейл, че е ключ за катинар.

— Готов ли си?

— Хвърли го.

Сакис метна ключа възможно най-далеч и той падна поне на десетина крачки от агента, облегат нехайно на стената. Вейл го погледна изпитателно още веднъж и рязко насочи фенера назад. Ключът върху циментовия под проблесна в снопа лъчи. Вейл го насочи обратно към Сакис и детонатора.

— Имам чувството, че скоро ще се срещнем отново.

Обърна се и тръгна към ключа.

Сакис се пресегна назад и предпазливо извади оръжието си. Вдигна го, но Вейл приклепна, извъртя се и стреля. Куршумът се заби в гърлото на Сакис.

Вейл не беше забравил за оръжието. Знаеше, че Сакис ще се опита да го убие, ако измисли сценарий, при който да се обърне с гръб

към него. Само тази уловка можеше да го накара да се раздели с кутията. Вейл се надяваше да го простреля в гърлото и да прекъсне мозъчния ствол — не само за да го убие мигновено, но и да го парализира, за да не задейства детонатора. Шансът да успее беше нищожен, но нямаше друг избор. Куршумът пропусна с над пет сантиметра.

Макар и смъртоносно ранен, Сакис не беше парализиран. Той се свлече на колене и падна ничком, пресягайки се към кутията. Вейл понечи да натисне спусъка, но забеляза как показалецът на Сакис натиска предпазителя и осъзна, че е закъснял.

Втурна се към портата, когато тялото на Сакис се отпусна безжизнено до детонатора. Вейл различи в мрака как цифрите пробягват върху червения екран — 2:58... 2:57...

Изтича назад и взе ключа. Върна се до вратата, но катинарът се намираше от страната на Сакис, а веригата беше дебела и трудно подвижна. Решетките от двете страни на портата бяха по-тесни от нея. Едва успя да промуши ръка. С дясната стисна веригата откъм своята страна и я задърпа, за да приближи катинара до лявата. 2:43... 2:42...

Опита се да пъхне внимателно ключа в ключалката, но катинарът беше голям и защитен с метален обков с пружинен механизъм. Отмести обкова с ключа, но на милиметри от отвора той се изплъзна от ръката му и падна върху пода. 2:07... 2:06...

Вейл коленичи и провря ръка през решетките, но ключът се оказа твърде далеч. 1:59... 1:58...

Той си свали колана, ризата и тениската. Под портата имаше локвичка; намокри тениската и закопча колана около нея. 1:42... 1:41...

Промуши го през решетките и метна ризата върху ключа, стискайки с една ръка края на колана. Успя да улучи ключа и бавно го запридърпа към себе си. Тежестта на водата пречеше на ключа да се изплъзне изпод ризата и той се приближаваше към него. 1:30... 1:29... 1:28...

Най-после съумя да го сграбчи с върховете на пръстите си. Пъхна го внимателно в ключалката — този път ключът пасна докрай. Опита се да го превърти, но той не помръдна. Осъзна, че Сакис му е хвърлил ключ за друга ключалка — сигурно за катинара на някоя от предишните врати.

Смехът му отекна в тунела.

— Шапка ти свалям за този ход.

Погледна таймера: 1:14... 1:13...

Най-близо до него се намираще кракът на Сакис. Вейл се протегна през решетките. Едва улови с два пръста ръба на панталоните му. Придърпа го към преградната стена. Местейки длан все по-нагоре по крака на Сакис, най-сетне успя да довлече цялото тяло до портата. Провря част от палтото на мъжа през решетките и потупа джобовете, надявайки се да открие друг ключ. Не усети нищо през плата. 1:01... 1:00... 0:59...

Пресегна се към левите джобове на панталоните му и опипа и предния, и задния. Пак нищо. 0:47... 0:46...

С върховете на пръстите си Вейл хвана колана на Сакис и го издърпа към себе си, за да обърне донякъде тялото. Най-сетне се добра до десния преден джоб. В него имаше ключове. Не можеше обаче да превърти тялото повече, защото решетките му пречеха, а джобът — макар да достигаше отвора му — беше обърнат на другата страна. Извади сгъваемото си ножче и разпори плата, разкривайки пръстеновиден ключодържател.

Откъм тунела зад него долетяха гласове и стъпки. Полицайте. Съдейки по шума, сигурно бяха повече от половин дузина. Погледна таймера: 0:31...

Извади ключодържателя и с облекчение видя ключ, подобен на мнимия, с който го беше залъгал Сакис. Стана, стисна го с две ръце и го пъкна в ключалката. Превъртя се. Отвори портата. 0:24... Забрани си да поглежда към таймера.

Устройството изглеждаше елементарно. Таймер, електрозахранване, електрически взривни капсули, свързани с жици за трите заряда, прикрепени към циментовия таван. Запита се дали таймерът е застрахован срещу саботаж, но си напомни, че Сакис не е предвиждал врагът да се добере до него. Улови първата жичка, прегъна я, пъкна ножчето си в клупа и го срязва. Бързо повтори същото и с другите две. В този момент забеляза светлината от фенера на първия полицаи. Погледна таймера и проследи как отброява: 0:11... 0:10...

— Много време — заключи гласно.

Секундите продължаваха да се нижат върху екрана — обичайно явление дори когато бомбата е обезвредена. Преди таймерът да отчете

0:00, Вейл затвори едното си око и присви другото, вторачен в него. Екранът почерня.

— Вдигнете ръце! — нареди първият полицаи.

Вейл се подчини, но чу Карсън да казва:

— Няма проблем, това е агентът.

Вейл отстъпи зад портата и я притвори.

— Съжалявам, момчета, но тук има експлозиви. Мисля, че са обезвредени, но най-добре извикайте някой, който знае какво прави.

Един сержант тръгна напред и надникна през портата.

— Това ли е стрелецът?

— Беше.

— Защо се е опитвал да пробие дупка в тавана? За да избяга?

— Намираме се под река Чикаго. Всъщност беше решил да ни избие — отвърна Вейл.

Лес Карсън приближи и погледна тялото.

— Да, Сакис е. Поне така се представяше.

Вейл възседна тялото. Спомнил си фалшивите паспорти и планове за бягство, с които беше снабден Пъотровски, той запретърсва джобовете на Сакис. Нямаше портмоне, но в сакото откри позамъглена снимка. Огледа фона и позна, че е правена във Вашингтон. Но въпреки всичко се изненада.

Беше негова снимка.

---

[1] Герой от американския анимационен сериал „Малките титани“. — Б.ред. ↑

20.

Джон Каликс видя Вейл да преминава през изхода за пристигащи след полета от Чикаго. Огледа лицето му за признаци, че току-що е убил човек, но не откри нищо.

— Как си, Стив?

— Добре. Проверихте ли отпечатъците на Сакис?

— Няма досие. Началникът на охраната в банката — Карсън — изпрати биографията му. Започнал да я преглежда и се оказало, че професионалната му история е напълно фалшива.

— Изглеждаше доста образован за обикновен счетоводител — констатира Вейл. — Обсъждахме Теорията на играта. Страшно е да си представиш, че руснаците са внедрили толкова отдавна свой човек в чикагска банка, за да маневрира с преведени суми. Чудя се колко ли още има.

— Може би не са го внедрили само заради Калкулус. Вероятно са прали пари през банката или нещо подобно. Ще заведе разследване по случая и ще помоля Бюрото в Чикаго да го провери. Някои руски операции продължават над двайсет години, други датират от трийсетте, но още не сме ги разкрили. Те не са като нас — разсъждават перспективно.

— Защо не им припомните, че Студената война приключи?

— Сега на преден план са технологиите. Стремят се да откраднат възможно най-много и ги приспособяват към родната си икономика.

— Взе ли съдебната заповед за местната банка? Коя е тя?

Каликс потупа вътрешния джоб на самото си.

— Тук е. „Нодърн Вирджиния Тръст“ в Анандейл. Кога искаш да отидем?

— Кейт още е в ареста. Как мислиш?

Вейл ускори крачка и Каликс забърза да го настигне.

Щом влязоха в колата, Каликс каза:

— След точната ти стрелба нямах избор и съобщих на помощник-директора, че си възстановен на длъжност.

Вейл се разсмя.

— Съжалявам, че не присъствах.

— А аз — че присъствах. Ако не бях намекнал, че идеята е на директора, вече щях да работя в емиграционните служби в Бронкс.

— Защо не ми дадеш съдебната заповед? Аз ще поема случая, а ти върви да умилоствивяваш началството.

— Ще поостана още малко.

— Щях да се възхитя от смелостта ти, ако не държеше коза с директора.

Каликс се усмихна.

— Директорът си е направо роял флаш, така че идвам с теб. Освен ако, разбира се, не го разочароваш. Тогава и аз ще поискам главата ти — каза той. — Предполагам, че и тази банкова сметка ще се окаже фалшива?

— Ще се изненадам, ако е законна, но засега не разполагаме с друга следа.

* * *

Докато прекосяваха фойето на банката, Вейл изучаваше лицата на служителите, питайки се дали някой от тях не е подставено лице на руснаците, придвижващо пари насам-натам. Каликс го поведе към кабинета на управителя и се легитимира, представяйки и Вейл. После подаде съдебната заповед и обясни, че са длъжни да им представят посочените извлечения и да запазят в тайна посещението на ФБР, защото иначе ще нарушат федерален закон.

— Естествено, разбирам — отвърна управителят, прочете документа и занатиска клавишите на компютъра върху бюрото си.

Извади химикалка и записа женско име, телефонен номер и адрес в Александрия.

— Не разполагаме с друга информация за притежателя на сметката. Вчера са превели към нея петстотин хиляди долара, но тази сутрин отмениха трансфера. Балансът е нула. — Той плъзна бележката към Каликс, който я погледна мимоходом и я подаде на Вейл. Управителят взе отново съдебната заповед. — Какво означават другите три дати, които ви интересуват?

— Става дума за други преводи от същата чикагска сметка. Не сме сигурни, че са пристигнали във вашата банка, но ще ви бъдем признателни, ако проверите — обясни Вейл. — И трите са по четвърт милион долара.

След още няколко минути справка с компютъра управителят каза:

— Не са изпратени при нас.

— Ако някой разпитва, не забравяйте, че не сме били тук — напомни му Вейл.

— Разбирам — отвърна банкерът.

— Аз ще карам — каза Вейл, когато излязоха и седна зад волана.

— Отиваме в Александрия, нали?

Вейл му показа с поглед, че е излишно да отговаря.

— Ще провериш ли името? — попита.

Каликс доближи радиомикрофона до устните си, но Вейл го закри с длан.

— Не пускай името в ефира! Нищо, че заглушават канала.

— Прав си, не се досетих.

Каликс извади мобилния си телефон, даде някакви указания, почака минута-две и благодари.

— Няма нищо за името, но адресът изглежда действителен.

— Да проверим. — Вейл го изгледа така, сякаш се опитваше да го прецени. — Носиш ли оръжие?

Каликс се поизчерви.

— За пръв път от години.

— Нима? Защо точно сега?

— По същата причина, предполагам, заради която ти помагам, вместо да си пазя тила.

— Която е?

— Помниш ли как ни обучаваха за агенти? Какви приключения предвкусвахме? Какво фантастично ежедневие си представяхме? Така поне си мислех аз. После започнах работа. Първите две години във Вашингтонския полеви офис подслушвах разговори. За да се отърва от слушалките, не ми оставаше друго, освен да премина в ръководството. От седемнайсет години съм в Бюрото и не съм преживял нито един от онези мечтани дни. — Погледна към Вейл да провери дали го разбира.

— Сигурно това е единственият ми шанс да изляза от ролята на човека в сивия костюм.

Вейл се засмя.

— Звучиш, сякаш си готов да сглупиш.

— Толкова ли е зле?

— Мислиш ли, че трябва да питаш *мен*?

През следващите двацет минути се възцари мълчание. Най-после Вейл спря и посочи къща в далечината.

— Тази е.

Каликс изопна рамене.

— Не изглежда кой знае какво.

— Едно от малкото неща, на които ме научи престоят във Вашингтон, е, че руснаците предпочитат да организират капани на затънтени места.

— Мислиш, че е клопка?

— Клопка или задънена улица. За жалост задънената улица няма да ни помогне.

Вейл отвори мобилния си телефон и набра номера, който банковият управител му беше дал. Отдръпна телефона от ухото си, за да чува и Каликс. След три позвънявания женски глас със силен източноевропейски акцент отговори:

— Ало?

— Вкъщи ли си е Кларънс? — попита Вейл.

— Тук няма такъв човек — каза тя и затвори.

Вейл включи колата.

— Колкото, толкова.

— Няма да влизаш в къщата, нали?

— Мислех, че ти се върши нещо глупаво.

— Не трябва ли да извикаме подкрепление?

— Имам си — усмихна му се Вейл. — На мен се пада предната врата, на теб — задната. — Каликс отпусна ръка върху пистолета си, несигурен дали да го вземе или не. — Няма проблем, Джон! Извади го!

Каликс му се усмихна смутено и извади оръжието от кобура.

Паркираха на алеята, слязоха от колата и Каликс забърза към задното крило. Вейл изкачи трите стъпала към предната веранда и почука силно по прозорчето на входната врата. Без да дочака отговор,

захлопа още по-шумно. И след третия път не последва реакция. Подвикна на Каликс:

— Влизам!

Къщата беше малка едноетажна постройка и по външната архитектура личеше, че няма мазе. Вратата не беше заключена и Вейл я отвори, изваждайки автоматичния си пистолет.

Някой се беше опитал да обнови с оскъдни средства окаения интериор. Подовете бяха покрити с недовършена дървена настилка, а стените — с разнородна ламперия. Като повечето стари къщи и тази представляваше обикновен правоъгълник с ниски тавани, обвити в паяжини. Надясно през откритата врата се виждаше кухнята. Две недоядени порции от заведение за бързо хранене лежаха върху талашитена маса с два сгъваеми стола. По дъното на едната чаша плуваха малки мехурчета, което означаваше, че някой е отпивал от нея преди не повече от пет минути. Понеже Вейл и Каликс бяха чакали отвън горе-долу толкова, поне един човек трябваше да е все още в къщата. Вейл не успя да си спомни как е „добър ден“ на руски и извика:

— Доброе утро! — После поздрави на английски, още по-силно: — Добро утро!

Никакъв отговор.

Върна се в антрето. Стаята отпред приличаше на дневна, но точното ѝ предназначение оставаше загадка, защото не беше мебелирана. Вейл влезе предпазливо в помещението. По лицето му се заплетоха паяжини. Зърна как Каликс наднича вътре през задния прозорец. Пробва вратата от дясната страна на стаята, но тя се оказа заключена. Отдръпна се встрани и почука.

— Доброе утро!

Отново никакъв отклик. Солидната кръгла брава със заключалка беше чисто нова и изглеждаше абсурдно върху вътрешната врата. Точно срещу нея имаше друга врата, отвеждаща към лявото крило на къщата. Тя зееше отворена и на пръв поглед не се заключваше. Вейл приближи внимателно до нея и я отвори докрай. По горния ѝ ръб забеляза сплъстени паяжини, висели доскоро от тавана. Значи я бяха затваряли скоро. Надникна вътре и реши, че стаята навярно е била спалня с изненадващо просторен килер, грубо пристроен в единия край.

Отдръпна глава и се облегна на стената. В къщата имаше някого и доколкото можеше да определи, укритията бяха само две — заключената стая отсреща и килерът в спалнята. По-логичен изглеждаше вариантът с единствената заключваща се врата от кух ламинат, който лесно щеше да разбие. Реши обаче първо да провери килера. Окажеше ли се празен, щеше да извика Каликс, за да си пазят гърбовете, докато проучват по-вероятното скривалище. В тандем щяха по-лесно да проникнат в заключеното помещение.

Вейл вдигна пистолета, влезе в спалнята и приближи тихо до килера. Застана встрани от вратата му, сграбчи кръглата ѝ дървена дръжка и я отвори. Не последва нищо и той надникна вътре. Помещението беше празно, с изключение на високо огледало, опасващо цялата стена. Странно място за огледало, помисли си Вейл.

Понечи да излезе, но осъзна нещо, което не беше забелязал веднага. По горния ръб на огледалото, както и по вратата на стаята, висяха разкъсани паяжини. В същия миг долови тихо металическо изщракване, каквото бе чувал хиляди пъти преди. Извърна се на 180 градуса и изстреля четири куршума в огледалото. То експлодира, а през него се строполи тяло на мъж. От ръката му падна сребрист пистолет.

Паяжините по ръба на огледалото бяха образували триъгълник, подсказвайки, че то се отваря с панти също като вратата на стаята. Сега се виждаше скритото помещение зад него. Наведе се да вдигне парче от огледалото, но иззад гърба му долетяха половин дузина изстрели. Той отскочи встрани и се претърколи, оглеждайки се за мишена.

На прага видя втори мъж, превит одве. Каликс надзърташе през прозореца, откъдето току-що беше стрелял.

— Добре ли си, Стив? — извика той, очевидно още под влиянието на адреналина.

— Да. Мини отпред.

Вейл приближи до мъжа, по когото Каликс бе стрелял, и се увери, че е мъртъв. Прибра пистолета си в кобура, върна се до килера, взе парче от огледалото и го огледа.

Каликс се втурна тичешком в стаята.

— Наистина ли си добре?

— А ти?

— Чух стрелба, погледнах през прозореца и го видях да се промъква към теб с насочено към гърба ти оръжие. Затова стрелях. Той е от лошите, нали?

— Вече не — усмихна се Вейл и вдигна парчето от огледалото. — Двупосочно стъкло. Трябваше да се досетя, че килерът е по-дълбок, но огледалото изопачаваше перспективата.

— Имаш ли представа кои са?

— Предполагам, че получават заплатите си в рубли. — Вейл погледна към Каликс, който не отлепяше очи от мъжа, когото беше застрелял. — Искаш ли да се върнеш и да ме почакаш в колата? Аз ще ги претърся.

— Не, не, нищо ми няма — каза Каликс. — Трябваше ли първо да му извикам да се предаде или нещо такова?

— Тези не свалят охотно оръжието. Ако беше извикал, щях да съм мъртъв.

Вейл претърколи тялото на мъжа, когото беше застрелял, и прерови джобовете му.

— Нас ли причакваха? — попита Каликс.

— По-скоро мен. Но след днешната ти намеса следващия път ще предвидят и теб в уравнението. Понеже Кейт е в ареста, сигурно са сметнали, че ще съм сам.

— Защо са те нарочили?

— Очевидно са решили, че им създавам неприятности. Сакис носеше моя снимка в Чикаго.

Каликс изгледа изпитателно Вейл, търсейки признаци за страх по лицето му.

— Не те ли притеснява това?

— На харизан кон зъбите не се броят.

— Харизан кон?

— Явно съм налучкал правилната посока, иначе защо ще искат да ме убиват? Трябва да разбере с какво точно съм ги разтревожил.

— По-добре да вземат на мушка теб, отколкото мен — изкикоти се Каликс.

— И на теб няма да ти се размине.

— Нима?

— Някой трябва да се обади на шефа ти и да му съобщи новините.

Усмивката по лицето на Каликс се стопи.

— Кой би помислил, че да те опазя жив е простъпка?

Вейл се засмя.

— Реторичен въпрос ли задаваш, или искаш списък по азбучен ред?

Каликс приклепна до втория мъж и започна да го претърсва. Извади мобилен телефон от джоба му и го включи. Взря се в екрана и възкликна:

— Уха!

— Какво?

Каликс обърна телефона, за да го види и Вейл. Върху екрана светеше същата снимка като в джоба на Сакис. Вейл взе телефона и занатиска бутоните.

— Изпратена е снощи около единайсет и половина.

— Сигурно са се досетили, че ще се отбиеш тук. И са решили, че двама ще свършат по-добре работата от един.

Вейл прегледа опциите на телефона и го подаде на Каликс.

— Номерът, от който е изпратена снимката, е запазен. Хрумва ли ти някой, който да го проследи?

Каликс започна да набира номер по своя телефон.

— Какво смяташ, че ще излезе?

— Диря към човека, който стои зад всичко това, надявам се. Но не бих заложил повече от един долар. Някой се старае ужасно усърдно да задържи Кейт зад решетките.

21.

След като полицаите от анандейлската полиция и агенти от ФБР ги разпитваха повече от три часа, Вейл и Каликс се върнаха в бившата наблюдателница във Вашингтон.

— Ела. Ще те почерпя една бира — каза Вейл.

Влязоха в работната стая и Каликс махна към стената.

— С Кейт сте събрали много информация.

Вейл се върна от кухнята и му подаде бира. Отвори своята и обясни:

— Предимно схеми на маршрута на Калкулус от проследяващия телефон, който сте му дали.

— Изглежда доста повече. — Каликс отвори бирата си и отпи малка глътка. Телефонът му иззвъня. — Джон Каликс.

Застана до бюрото и се приготви да пише. После остави химикалката и се изправи рязко.

— Няма начин да го проследим?... Сигурен ли си?... Добре тогава. Някакво предположение?... Ясно, благодаря. — Прекъсна връзката. — Беше един от техниците ни. Телефонната компания няма извадка за този телефон.

— Как е възможно?

— Казали му, че номерът не съществува, той го набрал и чул сигнал „заето“. Понеже номерът се оказал действаш, той се обадил на познат, който отговаря за тайни държавни „структури“, както ги нарича. Предполага, че е на ЦРУ. Става дума за пренасочващ телефон. Ако източникът иска да остави съобщение, записва кодовото си име, за да го прехвърлят към свръзката му. Използват го обаче предимно за заличаване на следи — глуха улица по пътя. Да речем, че се обаждаш за проверка, както направи, преди да влезем в онази къща, но не искаш някой да проследи обаждането. Набираш тайния телефон плюс код и после номера, на който ще звъниш. Свързват те като от редовен апарат. Можеш да изпращаш снимки, текстови съобщения и прочее. Като от обикновен телефон. Но ако някой се опита да го проследи, получава

отговора, който чухме току-що. Не съществува. Набереш ли го, дава заето, докато не набереш кода.

— Как руснаците са се добрали до този инструмент на ЦРУ? — попита Вейл.

— Може някоя от къртиците да им го е продала. Платиш ли на източника, смяташ го за свой до гроб. Лошото е, че не можем да определим дали тайната е излязла от ЦРУ. И други агенции използват тази технология. Ние също. Дори да уточним, че е ЦРУ, вероятно стотици служители притежават достъп — легален или не — до този телефон.

— Вместо да се прояснява, положението сякаш все повече се заплита — заключи Вейл.

Каликс не отговори. Застанал до стената, оглеждаше схемите. Вейл забеляза, че нещо е привлякло вниманието му, и седна върху канапето, заотпива от бирата и зачака.

Най-сетне Каликс се обърна към него.

— Не съм го споменавал пред никого, но откакто те посетихме с Лангстън и видях чертежите, разбрах как си открил тримата шпиони и си направих копие на схемите от работните папки. Изучавах ги дълго, особено докато беше в Чикаго. Връзката ми убягваше, докато не открихме този номер на ЦРУ. Чуй дали ще ти прозвучи смислено — знаем, че някой е натопил Кейт, най-вероятно руснаците. Но защо нея? Тя не работи в контраразузнаването, поне не сега. И само два пъти се е занимавала с такава дейност. Веднъж в Детройт, когато и ти си бил там — отговаряла е за екип, покриващ Близкия изток, нали?

— Да.

— Единственият ѝ друг досег с контраразузнаването е бил, когато са я назначили за свързка на централата с ЦРУ. Поради вероятността този телефонен номер да е на управлението, ЦРУ се появява за втори път. Големият въпрос е как руснаците и ЦРУ се вписват в капана, устроен на Кейт.

— Не знам — отвърна Вейл.

— Хрумва ми една възможност. Да речем, че руснаците имат високопоставен източник в ЦРУ. Ала изниква затруднение. Някъде пътищата му са се пресекли с Кейт Банън в неподходящия момент. Вършел е нещо нередно, нещо, което би могло да го компрометира и комбинирано с предстоящо събитие, да ѝ помогне да свърже точките.

Агентът от ЦРУ и руснаците се изправят пред проблем. Размислят дали да не я убият, но няма начин просто да я елиминират, защото разследването ще продължи докрай и щом разнищят случая, руснаците ще излязат по-зловещи, отколкото по време на Студената война. Затова решават да го инсценират като инцидент. Знаеш, предполагам, за „опита за самоубийство“.

— Директорът ми каза. И той споделяше мнението ми, че подозрението е нелепо. Ако теорията ти е вярна, може би руснаците са се опитвали да инсценират самоубийство. Кейт споменала на директора как някакъв мъж ѝ донесъл чаша с питие. Планът не сработил и тогава скроили „смъртоносен инцидент“. Когато трябваше да слезем по въжето бомба от онзи покрив например, за да изглежда, че сме бягали от пожара. Сигурни сме, че руснаците са в дъното на замисъла. Но пък после се опитаха да убият само мен, когато тръгнах по петите на Пьотровски.

— Вероятно са смятали, че Кейт ще е с теб — каза Каликс. — До този момент винаги действахте заедно.

— И после руснаците са предприели план „Б“ — да изфабрикуват доказателство, че е предателка, и да се освободят веднъж завинаги от нея. Кое то през цялото време е било последният им, краен вариант. Трудно е за вярване, че цялата уловка с Калкулус е замислена да защити шпионин на руснаците в ЦРУ — каза Вейл. — Но само това обяснява всичко.

Отиде до стената и заоглежда графиките.

— Мислиш ли, че маршрутът на Калкулус може да ни подсказе нещо? — попита Каликс.

— Не знам. Но Калкулус е разковничето и благодарение на проследявания телефон са ни известни всички места, които е посещавал, преди да изчезне. Може би в тях се крие отговорът.

Каликс застана до него и се взря в лабиринта от снимки, схеми и бележки, осяял стената.

— Да остана ли да помагам?

— Не, поспи малко и ще започнем на свежа глава утре сутринта. И аз ще си легна. Обади ми се рано сутринта. — Вейл се усмихна криво и додаде: — Ако посмееш.

Каликс си тръгна, а той се излегна върху канапето и се вторачи в стената. Тя беше твърде далеч и не различаваше буквите, но това беше

добре, понеже вече се съмняваше, че пропуска по-мащабната картина. Започна да проследява наум теорията на Каликс през различните сектори по стената, но горящите му клепки се затвориха.

Усети как някой го потупва по крака.

— Стив! — Отвори очи и с изненада видя застаналия до него Лукас Бърсоу. — Знам, че е късно, но забелязах колата ти отвън и светнатите лампи.

Вейл си погледна часовника.

— Късно? Наближава пет призори.

— Компютърните спецове най-сетне успяха да проследят скритата информация от лаптопа на Сандра. Открили са четиринайсет файла, изтрита през трийсетте дни, преди да изчезне.

Вейл стана и Бърсоу му подаде дебела купчина листове със съдържанието на документите. Вейл ги прелисти с палец.

— Като планина са.

— Почти цяла нощ ги преглеждах. По пет случая е работила много усърдно.

— А останалите девет?

— Не е открила нищо незаконно и ги е закрила съвсем обосновано.

Вейл се замисли.

— Щом още е работела върху другите пет, защо ги е изтрила?

— Затова съм тук. Всичките са изтрита в деня на изчезването ѝ.

— Звучи обещаващо. Прочете ли ги?

— Да, но нищо не ми хрумва. Искаш ли да ги проверим на място и да посплашим този-онзи?

— Люк, трябва да ти кажа нещо. Арестуваха Кейт.

— Какво!

Вейл му разказа всичко — от момента, когато ги посрещнаха пред болницата в новогодишната нощ, до посещението в чикагската банка и престрелката предишния ден.

— Кейт? Шпионка? Дори в Бюрото няма такива глупци!

— Прав си. Прокуратурата се е заинатила. И действа тихомълком. Не са ѝ повдигнали официално обвинение. Надяват се, предполагам, да проговори, ако прекара достатъчно време в ареста.

— Не трябва ли да се срещне със съдия?

— Използват по-специални клаузи. Могат да я задържат до десет дни, преди да я изправят пред съда.

— Каквато и погрешна стратегия да си замислил, аз съм с теб.

— Признателен съм ти, Люк, но...

Вейл скочи ненадейно и се отдалечи, сякаш Бърсоу го няма. Застана пред стената в работната стая и взе син маркер. Прокара линия по една от графиките, огледа ги пак няколко секунди и очерта още една, после трета. Взе телефона и набра домашния номер на Каликс.

— Идвай тук.

Затвори и възкликна:

— Как не съм го забелязал досега?

Каликс почука на предната врата и Вейл слезе да му отвори.

— Какво има? — попита той.

— Мисля, че открих нещо. Ела.

Качиха се и Каликс видя Бърсоу.

— Кой е той?

Вейл ги представи.

— Люк работи в полевия офис, познаваме се още от Детройт. Посветен е в задачата и е заплашен със смърт, ако проговори.

Каликс се здрависа с Бърсоу.

— Това ми стига...

Гласът му замря, давайки израз на известно колебание.

Вейл посочи отбелязаните схеми върху стената.

— Калкулус е посещавал едни и същи координати три пъти.

Място, където изглежда нелогично да се отбива дори веднъж.

Каликс огледа графиките.

— Къде?

Вейл приближи до компютъра и побутна мишката, за да задейства монитора със сателитната програма на Бюрото.

— Брън Мор Парк. На пет минути път с кола от...

Вейл придвижи курсора по картата през Шосе 123 и Чейн Бридж Роуд.

Каликс пристъпи по-близо до екрана.

— Централата на ЦРУ в Лангли.

— И това означава какво? — попита Бърсоу.

Вейл погледна към Каликс и после към него.

— Нямам представа.

— Означава, че сме една крачка по-близо до... По кое време са осъществени контактите?

Вейл взе една папка и започна да си записва. Накрая подаде листа на Каликс.

— В 10:03, в 13:42 и в 10:48.

Каликс им се усмихна.

— Какво? — попита Вейл.

— И трите са в работно време. Бил ли си някога в Лангли?

— Не.

— Няма начин да влезеш или да излезеш, без да представиш документ за самоличност.

— Значи ще имат списък на хората, напускали централата на тези дати и по същото време. Чудесно, но се съмнявам, че ще ни предоставят охотно информацията.

— Имам добър приятел там. Учихме заедно в правния колеж. Работи в „Личен състав“.

Вейл побутна телефона към Каликс. Той вдигна слушалката и набра номера.

Когато разговорът приключи, Каликс обяви:

— Вероятно до днес следобед ще имаме резултат. Трябва да позаобиколи този-онзи. Ще ми се обади в кабинета. Както сигурно чухте, обещах му незабавно да го уведомя, ако изскочи нещо за някой от служителите им.

Той стана и се накани да си върви.

— Къде отиваш? — попита го Вейл.

— В Централата. За съвещание, което не бива да пропускам. Ще ви се обадя веднага щом разбере нещо.

Сбогуваха се и Вейл се върна при стената и я заоглежда. Накрая каза на Бърсоу:

— Да поизлезем малко. Искаш ли да проверим случаите на Сандра?

— Сигурен ли си, че ти се занимава с това сега?

— Трябва да върша нещо. Хайде да поизнервим някого.

Следващите три часа Вейл и Бърсоу прекараха в стария ритъм, усъвършенстван през трите години приятелство и съвместна работа в Детройт. Допълваха се добре в разобличаването на познатите нюанси

на престъпно поведение — едно и също навсякъде, независимо дали се намираха в Мичигън или във Вашингтон.

Първо се отбиха в пътническа агенция, предлагаща екскурзии до Близкия изток. Във файла на Сандра не беше отбелязано защо ги разследва, но когато разпитаха собственика, откриха, че отглежда марихуана в сутерена на сградата. Решиха, че някой се е усъмнил заради необяснимата консумация на електроенергия в постройката, дължаща се на сложната осветителна система в „плантацията“.

Следващият случай се оказа фабрика за документи за самоличност в частно жилище. Човекът, оглавяващ операцията, издаваше фалшиви шофьорски книжки и талони за коли по сто долара бройката. Арестували го преди години и го пуснали условно на свобода. Обясни на агентите, че според адвоката му вероятно само ще удължат условната му присъда, ако го заловят. Вейл и Бърсоу решиха, че няма нищо общо с изчезването на Сандра.

— Двама отпаднаха, остават още трима — заключи Вейл, когато се върнаха в колата. — Лукас Бърсоу, кажете кой е следващият кандидат?

Преди Бърсоу да успее да отговори, телефонът на Вейл иззвъня. Беше Каликс. Вейл послуша няколко секунди и каза:

— Добре, ще бъдем там.

— Какво има? — попита Бърсоу.

— Ще трябва да отложим проучването. Джон е получил списъка със служителите на ЦРУ.

22.

Когато пристигнаха пред бившия наблюдателен пост, Джон Каликс вече беше паркирал и ги чакаше. Качиха се горе и той подаде на Вейл списъка с имената, придружени от снимки.

— Имена плюс снимки — този приятел явно ти дължи услуга.

— Точно така. Както споменах, познаваме се от юридическия колеж. Бяхме много близки. Една нощ излязохме да пийнем по няколко коктейла и той забеляза един от източниците си в бара. Източникът се ужаси, че някой ще ни види, и понечи да си тръгне. Приятелят ми обаче го догони отвън и му се нахвърли с юмруци. Източникът се оплака, а аз излъгах неколцина от вътрешните им следователи. Оневиниха приятеля ми и сега си плаща сметката.

Вейл преброи бързо имената.

— Деветима. Не е зле. Провери ли ги в базите с данни?

— Лично. Нищо.

— Разполагаме с едно предимство — изненадата. Ако подходим открито, ще го изгубим. Освен това, още щом започнат да шпионират, такива хора репетират отговори на всякакви въпроси, засягащи лоялността им. Някакви идеи?

Каликс и Бърсоу поклатиха глави.

— Съжалявам, момчета, очевидно ни остава само едно — каза Вейл. — Да покажем снимките на Кейт.

— Как ще стане? — попита Каликс. — Няма да позволят на никого от Бюрото да припари до нея.

— Джон, достигнахме предела между временната помощ и истинското саморазрушение.

Каликс се засмя.

— Умееш да отправяш неустойими предложения.

— Хайде, колцина агенти от ФБР могат да се похвалят, че са организирали бягство на федерален затворник?

— Ако условието включва те самите да не са се озовали зад решетките, предполагам, че отговорът е „нула“.

Алфред Бевсън, прокурор в окръг Колумбия, седеше пред бюрото си и препрочиташе вестникарската статия за стрелбата в Анандейл. Фактите изглеждаха преднамерено завоалирани, а участниците — двама безименни агенти от ФБР и двама вероятно нелегални източноевропейски емигранти. Прокурорът се запита дали случая не е свързан някак си с Кейт Банън. Секретарката му позвъни.

— Да?

— Обажда се адвокат на име Карл Брикман. Настоява да разговаря с вас.

— Кажу ми, че съм на съвещание и ще му се обадя по-късно.

— Обясни, че представлява Кейт Банън.

— Какво? — Бевсън изруга под нос. ФБР явно бяха пуснали слух за ареста. — Добре, Клер, свържи ме.

Той знаеше, че Бюрото негодува заради отрязания достъп до Банън, но самият директор призна, че е твърде близък с нея и е най-добре Бюрото да не се ангажира активно със случая. Последното, от което се нуждаеше Бевсън, бе поредно очерняне в пресата. И без това напоследък го критикуваха яростно заради увеличаващата се престъпност във Вашингтон и се носеха слухове, че сегашната администрация възнамерява да го смени. Случаят „Банън“ трябваше да смълчи противниците му и навярно щеше да успее, щом излезеше наяве в цялата си дълбочина.

Важно бе да си осигури меко приземяване, ако така или иначе го отстранят. Съумее ли да изтъкне ролята си в дело за предателство срещу висш функционер във ФБР, големите фирми щяха да разтворят обятия. Вашингтон обичаше добрите шпионски истории, а немало кантори щяха охотно да го назначат, дори само за да чуят задкулисните клюки от първа ръка. Но всичко щеше да пропадне, ако от ФБР разпространяха подробностите по случая, както постъпваха винаги, когато е в тяхна изгода. Този път обаче *той* щеше да нанесе крошето. Първо обаче трябваше да парира поредния им подривен похват.

— Ал Бевсън на телефона, с какво да ви помогна?

— Обажда се Карл Брикман. От онлайн биографията ви научих, че сте възпитаник на Джорджтаунския юридически университет и

следователно сте запознат с концепцията за справедлив процес. Явно сте решили, че агентите на ФБР са изключение от правилото.

— Съжалявам, но кого представлявате?

— Искате да знаете кой е клиентът ми? Включете си новините в шест довечера и ще разберете. Независимо по кой канал — всички ще го излъчат.

— Съобщили сте на секретарката ми, че става дума за Кейт Банън.

— Която държите в ареста вече трети ден, без да се е срещнала със съдия. В цивилизованите държави го наричат отвличане.

— Господин Брикман, ако разтръбите пред медиите кого сме задържали, смятайте се за предупреден, че заплашвате националната сигурност.

— Ако според вас отношението ви към Кейт Банън обслужва интересите на националната сигурност, значи тя заслужава да я заплашат.

— Не знаете всички подробности по случая.

— Очевидно вие не познавате отблизо законите за злоупотреба с правата на обвиняемите. Вече се свързах с помощник-директора на ФБР Уилям Лангстън, който отговаря за случая, и му предоставих същата възможност. Слушайте внимателно — ако не се срещна с клиентката си до три часа, в три часа и една минута ще започна да се обаждам в медиите.

Вратата се отвори и секретарката на Бевсън влезе и му подаде бележка: „Помощник-директор Лангстън, трета линия. Спешно!“.

— Господин Брикман, може ли да ви се обадя по-късно?

— Не, не може. Точно след три часа ще съм в сградата на ФБР. Ако не се срещна незабавно с клиентката си, знаете кого ще посетя след това.

Телефонът заглъхна.

Бевсън натисна бутона на трета линия.

— Ал Бевсън.

— Бил Лангстън. Помощник-директор, началник на отдела по контрагероризъм. Обади ли ви се адвокат на име Брикман?

— Тъкмо разговарях с него. Кой е той?

— Проучих го, понеже се опита да ме заплаши. Занимава се предимно с криминални дела. Еднолична кантора, не търси медийна

слава. Сигурно затова не бях чувал за него. Твърдят обаче, че е костелив орех.

— Как, по дяволите, е разбрал за Банън?

— Това се канех да ви питам. *Вие* не ни пускате да припарим до нея, нали?

— Може би някой от вас е решил да си разчисти сметките с мен с едно обаждане в адвокатска кантора.

— Също толкова възможно е да го е направил някой от вашия лагер. *Вие* общувате с адвокати. Защо не поразпитате дали някой от вашите хора не го познава лично?

Бевсън разбираше колко е прав. Напоследък „изтичането“ на информация се превръщаше в проява на себедоказване.

— Фактът си е факт, независимо кой стои в дъното. Как смятате, че трябва да постъпим?

— Случаят не бива да стига до медиите. Докато Банън не реши да ни сътрудничи или не се уверим, че няма други замесени, ще действаме под сурдинка. При най-малкия намек, че сме разкрили някого, го убиват и всеки път организират убийството така, сякаш Бюрото има пръст в него. Какво ще кажете за това — нека няколко съдебни пристави я доведат с един от помощник-прокурорите ви и ние ще я притиснем за последно, преди Брикман да се появи. Каза ми, че ще дойде в три часа. Кога всъщност ще успеете да я изпратите?

— До час, предполагам.

— Добре, аз ще се погрижа да я разпитат най-добрите ни експерти.

— Може ли присъства моят човек?

— Обикновено проговарят на четири очи, но ако се пречупи, вашият човек ще формулира официалните самопризнания и ще ги използвате, както намерите за добре.

— Не се тревожа кой ще пожъне лаврите, просто...

— Моля те, Ал, спести си речите за пресконференцията. Само им предай да се обадят на вътрешния ми номер, когато я доведат — 2117.

Кейт седеше в килията си в изправителния арест в югоизточен Вашингтон. Там откарваха всички жени, задържани в окръг Колумбия. Килията имаше прозорец, но той беше покрит с фолио и циментовият

куб изглеждаше още по-тесен. Никога не беше изпитвала клаустрофобия, но щом затвориха вратата, я обзе усещане за бавно задушаване, сякаш тайничко изтеглят въздуха от помещението или най-малкото поддържат кислородно ниво, възпрепятстващо умствената дейност.

Циментовото легло с тънък дюшек, тоалетната без седалка и четирите бледозелени стени бяха единствената ѝ компания през последните три дни, ако не броим достолепната надзирателка с безизразно лице, която ѝ носеше храна два пъти дневно.

Кейт знаеше добре, че тази сетивна и социална изолация е преднамерена — за да я пречупи. Но не пуританската обстановка ѝ въздействаше. А трите дни. Трите дни, през които никой не се втурна в килията ѝ, не разтвори вратата и не ѝ каза, че са допуснали ужасна грешка, както очакваше всяка минута.

При задържането ѝ представиха доказателствата — снимките, отпечатъците и праха по обувките ѝ. Признаваше, че ако се намираше от другата страна на масата, не би желала да изслуша голословното отричане, с което се опита да се оправдае.

Внезапно осъзна, че плаче. Не сърцераздирателно, ала усещаше как сълзите се стичат тежко по лицето ѝ. Не помнеше откога не е плакала; навярно откакто бе починала майка ѝ. Ненадейно осъзна колко е уплашена.

Дори по някакво чудо да я оневиняха, с кариерата ѝ беше свършено. Тя и без това висеше на косъм след „опита за самоубийство“. Съдът можеше да я обяви за невинна, но ограничените и непроникливи социални кръгове в Бюрото никога нямаше да я оправдаят.

Изолирана и без никаква обозрима перспектива, тя се боеше, че някак си ще докажат вината ѝ в съда. Уликите не бяха необорими, но от друга страна, тя не разполагаше с никакво опровержение. Единствено представата, че Вейл е някъде там, съхраняваше здравомислието ѝ. Само той бе способен да разнищи случая. Но съществуваше реална възможност Вейл да не знае, че са я арестували. Изсмя се рязко и истерично. Професионалната им тактика изискваше да не огласяват подобни арести. А последния път, когато се видяха, тя се беше съюзила с Бюрото срещу него. Казаха ѝ, че са му отнели документите за принадлежност към организацията. И понеже му бе

заявила, че връзката им няма бъдеще, той несъмнено беше отпътувал за Флорида, където никой не можеше да го открие. Люк навярно би могъл да го намери, но Люк, разбира се, също не знаеше, че са я арестували.

Някой превъртя ключалката на вратата и прекъсна мислите ѝ. Тя стана, предвкушвайки спасение, но посетителката се оказа същата надзирателка с каменно, както винаги, лице, която остави металния поднос и излезе.

Помощник-прокурор Фред Бисет бе назначен за отговорник по делото на Кейт Банън в деня, когато я задържаха. Случаят изглеждаше неопровержим, с едно-единствено изключение — тя бе помагала лично за събирането на доказателства срещу другите шпиони, довело до разкриването ѝ. Ала по всяка вероятност, разсъждаваше Бисет, Банън се е стремяла да открие и да унищожи изобличителни улики, преди да привлекат нечие внимание. Въпреки усилията им тя настояваше упорито, че е невинна. Преди час главният прокурор му се обади лично и му нареди да я отведе незабавно в централата на ФБР.

Затова сега той влизаше с нея в сградата, носеща името на Дж. Едгар Хувър. От двете ѝ страни крачеха двама съдебни пристави — мъж и жена. Бисет беше решил, че ако я доведе в белезници на работното ѝ място, ще разсее и последното съмнение относно положението ѝ. И със сигурност ще подпомогне евентуалните ѝ самопризнания.

Бисет показа служебната си карта на жената зад рецепцията и ѝ съобщи, че го очакват на вътрешен номер 2117. Тя го набра и каза:

— Идват веднага.

След минута Лукас Бърсоу слезе от товарния асансьор встрани от централния вход и задържа вратата отворена. Внимаваше да не покаже, че познава Кейт, надявайки се да я предупреди да последва примера му.

— Господин Бисет! — подвикна той на групата. — Ще използваме този!

Влязоха в асансьора и докато се изкачваха, Бърсоу застана в дъното на кабинката.

— Отиваме в стая 349. — Приведе се леко напред и посочи бутоните. — Ще натиснете ли третия етаж, моля?

Докато придружителката на Кейт натискаше бутона, Бърсоу пъкна малък сгънат лист под колана на Кейт.

Когато вратата се отвори на третия етаж, Бърсоу ги упъти:

— Надясно е. Номер 349.

Щом четиримата влязоха в стаята и седнаха, агентът попита:

— Да ви донеса ли нещо? — Отказаха му и той продължи: — Ще чакам до кабинета на директора, ако ви потрябвам. Вътрешният номер е 1207.

Записа го и го подаде на помощник-прокурора. После излезе и затвори вратата.

— Трябва да отида до тоалетната, преди да започнем — обади се тутакси Кейт.

Бисет погледна приставите и посочи жената.

— Добре, но тя ще влезе с теб.

— Разбира се.

Кейт тръгна първа и щом стигнаха, жената влезе вътре да провери за пътища за бягство, а мъжът остана отвън със затворничката. Жената излезе и обяви:

— Няма други врати, нито прозорци.

Мъжът кимна. Двете жени влязоха вътре, Кейт се оттегли в кабинката и затвори вратата. Извади бележката и я прочете: „Кажи им, че ще говориш, но само след като се извиниш *лично* на директора“. Разпозна почерка на Вейл.

— Тъкмо навреме, зидарю — прошепна.

— Какво? — попита жената.

— Съжалявам, нищо.

Кейт хвърли бележката в тоалетната, пусна водата и излезе.

Щом се върнаха в стаята за разпити, тя за пръв път огледа Бисет — тъкмо подминал трийсетте и макар да оплешивяваше силно, подстригваше спретнато останалите по темето му туфички коса. По пътя към Централата не бе обърнала особено внимание на превзетото му бърборене, но си спомняше думите: „Не съм глупак, завърших Станфордския юридически университет“.

— Колко е часът, Фред? — попита тя.

Макар да не беше я забелязал преди, сега прокурорът различи известна топлота по красивото ѝ лице. Погледна си бързо часовника и отговори:

— Наближава два.

Кейт го огледа още по-проницателно и заключи, че човек, който си подстригва толкова късо косата, привличайки вниманието на околните към олиялото си теме, навярно е неспособен да тълкува обичайните социални жестове, особено неодобрителните. Определи го като книжен плъх с оскъдни умения в общуването и реши да се възползва от предимството.

— Съжалявам, но би ли повторил къде си учил право?

Постара се да зададе въпроса с недоловим нюанс на сарказъм.

— Станфорд. Споменах го, мисля.

— Сигурно. Просто съм малко изморена. Обзалагам се, че си бил първенец на курса.

Този път сарказмът прозвуча възможно най-очевидно. Тя стрелна с поглед приставите и видя, че им е дошло до гуша да разведат затворници и възприемат разговорите само като паразитен шум.

— Списвах юридическия вестник — отговори той, стараейки се — безуспешно — да прозвучи скромно.

— Явно си умен човек. Аз само си въобразявах, че съм умна. Изморена съм. Искам да направя самопризнания.

Бисет изопна рамене с изражение на човек, недочул добре и несигурен какво му казват.

— Искаш да направиш самопризнания?

— Нищо не убягва на станфордските възпитаници. Да, бих искала да направя самопризнания.

— Това вече е умно. — Той затършува трескаво из куфарчето си и извади папка с официални съдебни бланки. — Откъде ще започнем?

— Първо бих желала да се извиня на директора си, господин Ласкър.

— Веднага щом запиша показанията.

— Ако не го видя, няма да говоря.

— *Ти* си затворничката, госпожице Банън.

— Предложението ми изтича след пет секунди, четири... три...

Бисет грабна телефона върху бюрото.

— Добре, ще те свържа с него.

— Не. Искам да поднеса извиненията лично. Очи в очи. Той беше много добър с мен и му дължа поне това.

Бисет застина и едва след минута успя да съобрази как да действа по-нататък. Набра номера, оставен му от чернокожия агент.

— Кабинетът на директора — отговори Бърсоу.

— Обажда се помощник-прокурор Бисет. Госпожица Банън си промени решението и иска да направи самопризнания, но първо настоява да разговаря с директора.

— За какво? — попита Бърсоу възможно най-скептично.

— За да му се извини.

— Не знам дали ще поиска да я види.

— Тя заяви, че иначе ще откаже да направи самопризнания.

— Почакайте. — Бърсоу задържа линията и след по-малко от минута се обади отново: — Каза, че ще я приеме. Ще намеря още един агент и ще слезем да я вземем.

След десет минути на вратата се похлопа и когато приставът отвори, Люк Бърсоу стоеше на прага, а зад него — Стив Вейл.

— Доведете я обратно веднага щом приключи с директора — нареди властно Бисет.

— Директорът каза, че ще ѝ отдели пет минути и нито секунда повече — отвърна Бърсоу. — Ще я върнем след не повече от двайсет минути.

В асансьора, където влязоха Кейт, Вейл и Бърсоу, имаше половин дузина други служители и те не размениха нито дума, докато не излязоха през главния вход.

— Доста се забави. Почти забравих как изглеждаш, Стан.

Докато вървяха към колата, Вейл наблюдаваше профила ѝ на фона на ясното зимно слънце. През устните ѝ ритмично излитаха облачета в студения въздух. Тя пое дълбоко дъх, очевидно едва сега усетила свободата.

— Всъщност се казвам Стив.

— Предполагам, че щом ме преобрази в избягал затворник, още не си разбрал кой ме е натопил.

— Доказателствата поставят под съмнение невинността ти.

— Защо тогава ме освободи, Стан?

— Реших, че вече ти е време за съпругеска визита.

— Внезапно затворът започна да ми харесва.

Стигнаха колата и Бърсоу влезе вътре. Кейт сграбчи Вейл, притисна го и го целуна.

— Благодаря, зидарю.

Седна в колата.

— Да видим дали ще ми благодариш, когато се извие истинската буря.

Усмивката ѝ се стопи ненадейно и в очите ѝ се надигнаха сълзи.

— Съжалявам, Стив, страх ме е.

— Само глупак не би се страхувал.

Той я прегърна. После ѝ показа служебната си значка.

— Нали трябваше да ги върнеш на Лангстън?

— И кой е единственият човек в Бюрото, способен да отмени уволнението ми?

— Директорът?

— Значи имаш приятели по върховете. Освен това си невинна. Или поне така говорят. Обещавам кракът ти да не стъпи повече в затвора.

Вейл ѝ разказа за пътуването до Чикаго и за престрелката, в която бяха участвали с Каликс. Описа ѝ как се е обадил на главния прокурор, представяйки се за адвокат, и как Каликс бе изиграл по телефона ролята на шефа си Уилям Лангстън.

— Каликс е направил всичко това за мен? — възкликна тя.

— Ами аз?

— Колко пъти да ти благодаря? Станал си много алчен, докато бях зад решетките.

— За разлика от Джон аз не се опитвам да се подмажа на директора — каза Вейл.

— Колко мили думи за човека, който ти е спасил живота!

— Е, сигурен съм, че ще намериш начин да му отмъстиш.

Помощник-прокурор Бисет погледна отново ръчния си часовник. Бяха изтекли точно двайсет минути, откакто двамата агенти отведоха Кейт Банън, и вече губеше търпение. Набра отново вътрешния номер за директорския кабинет, който чернокожият агент му беше дал. След шест-седем извънпявания вдигна жена:

— Ало?

— Ало? Обажда се помощник-прокурор Фред Бисет. Свържете ме с директора, моля.

— С директора? Това е стаята за отдих. Пробвайте пак с оператора.

Когато операторът се обади, Бисет се представи отново и помоли да го свържат с кабинета на директора. След няколко секунди му отговориха:

— Кабинетът на директор Ласкър.

— Обажда се помощник-прокурор Бисет. Искам да говоря с директора?

— Съжалявам, той е на регионална конференция в Ню Йорк.

— Тогава ме свържете с помощник-директор Лангстън.

— Съжалявам, той придружава директора.

23.

Когато Бърсоу потегли предпазливо по градските улици, Вейл попита Кейт:

— Някакви догадки за причините?

— Мисля, откакто ме задържаха. Нямам никаква представа.

— Дали не е свързано с ЦРУ?

— С ЦРУ? Защо с тях?

— Първо отговори на моя въпрос.

— Добре. Да видим... ЦРУ... Контактувала съм с ЦРУ само когато посредничех между Бюрото и Управлението. Ходех там почти всеки ден. Застоявах се всъщност повече в Лангли, отколкото в централата на ФБР. Но това съм ти го казвала.

— Някой да ти е създавал неприятности там? Нещо подозрително?

— Не, доколкото си спомням.

Вейл извади деветте снимки на служители в ЦРУ, които Каликс му беше донесъл, и ѝ ги подаде.

— Познаваш ли някого?

Кейт ги прегледа бавно, изучавайки внимателно лицата. Знаеше, че служебните снимки — заради регламентираната поза и обичайното лошо качество — затрудняват разпознаването. Накрая отметна глава и извади едната.

— Само този. Майлс Релик. Беше един от хората, с които контактувах.

— Да си усетила нещо странно?

— Не. Мислиш, че е замесен в това?

Вейл ѝ обясни как бяха открили защитения номер на ЦРУ, разказа ѝ за трите посещения на Калкулус в Брин Мор Парк и как благодарение на точното време от графиките с Каликс бяха свели заподозрените до въпросните девет снимки.

— Трябва да си забелязала нещо или поне те смятат така.

— Не знам. Реликс не се набива в очи. Нищо особено.

— Няма смисъл да се задълбочаваш. Остави го да се повърти в подсъзнанието ти. Може да изплува нещо.

— Къде отиваме?

— Люк ни осигури убежище.

— Това не беше ли реплика на Бони и Клайд? — каза Кейт.

— Сестра ми е професор по история в Джорджтаунския университет, но сега е в творчески отпуск в Португалия — обясни Бърсоу. — Проучва региона. Апартаментът ѝ се намира до колежа. Има кола. Аз отговарям и за апартамента, и за автомобила ѝ. Връща се чак през май, когато ще води летен курс. Жилището има само една спалня, но е добре заредено с храна. А и тя е горе-долу с твоя размер, ако ти потрябват дрехи.

— Ами папките и информацията, която сме складирали в бившата наблюдателница? Няма ли да ни потрябват? — попита тя Вейл.

— В багажника са. Снимахме всичко по стените. Не знам дали ще те обявят за публично издирване — както и мен, предполагам, понеже бързо ще разберат кой ти е помогнал. Според мен обаче няма да разтръбят, че си избягала, след като така упорито отказвах да съобщят за ареста ти. Ласкър изведе Лангстън от града за няколко дни и остави Каликс да отговаря за контраразузнавателните операции в отдела. Тоест Бюрото няма да пусне много хрътки по петите ни. Люк също ще минава между капките известно време, защото ще започнат от Централата, ако решат да идентифицират тайнствения чернокож агент. Никой не знае, че сме приятели. Разполагаме с няколко дни, преди да ни погнат с пълни сили.

Бърсоу сви от Рок Крик Паркуей към Пенсилвания Авеню, а после пое по Двайсет и осма улица. След три пресечки спря пред малък жилищен блок.

— Пристигнахме — обяви, слезе от колата и отвори багажника.

Щом влязоха в апартамента на сестра му, той остави кашона с документите върху масата в дневната и подаде ключовете на Вейл.

— Сега ти отговаряш за тях.

Посочи големия аквариум с няколко дузини тропически рибки, носещи се безразлично по водата, и продължи:

— Колата е пастелносин „фолксваген“ костенурка. Паркирана е в гаража. Пропускът е зад козирката.

— Къде отиваш?

— Първо вкъщи, а после в службата. Надявам се да си прав, че няма да ме търсят. Ще се повъртя там да видя дали са вдигнали тревога за вас двамата и ще се върна да ви помагам.

— Благодаря, Люк — каза Кейт и го целуна по бузата.

Вейл го изпрати до вратата.

— С код за достъп ли е телефонният секретар на сестра ти?

— Добра идея. Ще си оставяме съобщения, ако решите да излезете. Кодът е 777.

— Ще позвъня на Каликс и ще му докладвам какво каза Кейт за снимките. Изглежда Майлс Релик е най-добрият ни залог, но нямам представа откъде да започнем. Не можем да го поставим под наблюдение, нито да го подслушваме или да проверим финансовото му състояние. Никак не е лесно да си беглец.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо. Особено щом е за Кейт. Толкова добри *приятели* сте и прочее.

— Казах ти, че е сложно.

— Хубавите неща винаги са сложни.

Когато се върна, свари Кейт в гардероба до спалнята.

— Съжалявам, че не ни остана време да ти вземем дрехи.

— Предпочитам непрани панталони пред колосана затворническа униформа.

— Намери ли си нещо?

— Ще открия... Съжалявам, че се разчувствах в колата.

— Да те е осенило нещо за ЦРУ?

— Още не, но съм твърде изморена да тършувам в спомени. Ще си взема душ и ще поспя малко. Сигурно и ти се нуждаеш от почивка. Изглеждаш изтощен.

Той ѝ се усмихна палаво.

— Защо да не те придружа в банята? Струва ми се, че топлата вода в апартамента не достига.

— Няма проблем — отвърна шеговито тя. — И студена ще ти свърши работа.

След няколко секунди Вейл се обади:

— Кейт, съжалявам. Вината е изцяло моя. От самото начало ни бяха поставили капан и ти плащаш цената. Толкова самонадеяно

разрешавах загадките. „Нишката на Ариадна“, как не! Трябваше да се досетя.

— Как? Всичко се наместваше свършено.

— Убиваха къртиците си точно когато се доберяхме до тях например. Знаеха кога да ги елиминират, защото ни изпращаха при тях. Трябваше да ми хрумне.

Тя го улови нежно за ръката.

— Логично е да съм ужасена, но... Да, наистина съм ужасена. Ала щом си тук, знам, че всичко ще приключи добре. Затова, моля те, не се променяй.

— Най-умният ти ход сега е да се притесняваш.

— Е, зидарю, толкова съм притеснена, че очите ми залепват. Ще поспя. Последвай примера ми.

Вейл взе една възглавница от леглото.

— Сигурно си права. Ще се опъна на канапето и ще се постарая да подремна, след като се обадя на Джон.

След няколко часа Кейт влезе в дневната със сънено лице.

— Кажи ми, че е сутринта след новогодишната нощ и съм сънувала кошмар.

Вейл се изправи на канапето.

— А сънува ли кой движи конците?

— Не. За хората в Лангли бях нещо като призрак. Появявах се, свършвах някаква писмена работа, поздравявах неколцина и изчезвах.

— Руснаците са те нарочили. Явно си заплаха за някого. Знам, че отговаряше за звеното по сигурността в Детройт, но то работеше с Близкия изток, нали?

— Да.

— Кога за последно си разработвала руснаците?

— Никога. След Детройт ме назначиха за една година в Отдела за професионална отговорност, после бях началник на екип в Отдела по контраразузнаване, но постът беше административен — свързка с ЦРУ. Имах бюро в Лангли, но не се задържах там по шейсет часа седмично.

— Къде другаде си работила?

— След ангажимента с ЦРУ, който продължи около година и половина, решиха да ме изпратят в Ню Йорк като помощник специален агент. Но точно преди да замина, директорът ме повика и ми съобщи,

че иска да стана помощник-директор в отдела по обща криминалистика. Тоест от две години не съм в контраразузнаването. А дори тогава нямах нищо общо с руснаците.

Вейл мълчеше и се взираше в нея, без да я вижда. Не проговори по-дълго от обичайното.

— Разработваше ли източници по онова време?

— Не, не съм зървала информатор, откакто бях полеви агент.

Вейл само поклати глава.

Някой почука по вратата, после чуха да се превърта ключ. Бърсоу влезе, понесъл голяма кутия с пица.

— Как върви хайката? — попита Вейл.

— Нито дума във Вашингтонския полеви офис и нищо по новините. Минах край наблюдателницата. Неколцина дебнеха отпред. Приличат на пристави.

— Значи наблюдават и апартамента ти — каза Вейл на Кейт.

Бърсоу отвори кутията и извади парче пица.

— Какво планираме оттук нататък?

Вейл извади парче и го подаде със салфетка на Кейт.

— Де да знаех!

След няколко минути по вратата отново се похлопа. Всички замлъкнаха. Вейл надникна през шпионката. Беше Джон Каликс. Влезе, понесъл обемисто куфарче.

— Мисля, че открих нещо — каза той.

Кейт стана и го прегърна.

— Благодаря за всичко, Джон, освен може би задето си спасил живота на този нехранимайко.

— Новак съм все още, но ще си взема бележка.

— Какво става в Централата? — попита Вейл.

— Да беше видял как помощник-прокурорът влетя в кабинета ми! Засипа ме със заплахи, докато не го попитах защо шефът му си уговаря срещи с непознати адвокати по телефона. Той отвърна, че цялата измама е организирана от агенти на ФБР и е извършена в сградата на Бюрото. Заяви, че на всяка цена ще стигне до дъното на заговора. Естествено, не помоли да му съдействаме при издирването на коварната Катрин Банън. Според източниците ми е разпоредил на два екипа от по двама пристави да те търсят. Това е всичко.

— Докато не разкрият съучастието на Люк, тук сме в безопасност — заключи Вейл. — Спомена, че си открил нещо.

Каликс извади портативно дивиди устройство от куфарчето си.

— Докато си стоях и се стараех да си придавам нехаен вид, след като изчезнахте с Кейт, ми хрумна идея. Замислих се за шпионския прах, който е част от уликите срещу Кейт. Понеже знаем, че е невинна, руснаците трябва да са го събрали по време на операцията ни срещу разузнавателния им агент Николай Гулин. И навярно не е съвпадение, че същият е на снимката с Кейт. Проверих го във всичките ни бази с данни. Разказах ти колко неуловим се оказа, но все пак успяхме да го снимаме, когато го следяхме преди две години. Прегледах всичко и открих това. Заснето е в Антикварния център във Фредериксбърг — достатъчно далеч от Вашингтон и следователно подходящо място за срещи и размяна. Ходили ли сте там?

— Аз съм била веднъж... не знам... преди няколко години. Срещнах се с приятелка, която току-що се беше преместила от Колорадо във Фредериксбърг. Забавно място. Предлагат интересни стоки.

— Значи знаеш, че го посещават само хора, които се интересуват от антикварни вещи. Според доклада на наблюдателния екип Гулин не е влязъл в нито един магазин, не е погледнал към витрините дори. В центъра обаче е трудно да проследиш човек и вероятно затова го е избрал. Както споменах преди, разполагахме с информация, че вербува агент от ФБР. На видеоматериала изглежда, сякаш се среща с някого, но не сме сигурни, понеже е изчезнал само след няколко минути. Така и не са се постарали да идентифицират другия човек.

— Защо? — попита Кейт.

— Между нас да си остане. — Той ги изгледа един по един, за да се увери, че са разбрали. — Лангстън проучи материалите, изгледа видеозаписа и реши — почти еднолично — че другият човек няма нищо общо с Гулин.

Каликс постави устройството пред Кейт и пусна диска.

Всички се скупчиха зад нея и загледаха. Тайната камера подскачаше, следвайки руснака. Най-сетне обектът спря и се обърна. Каликс натисна „пауза“.

— Това е Гулин — каза. — Виждала ли си го, Кейт?

Тя се взря в екрана.

— Не, доколкото си спомням.

— А сега обърни внимание, когато застане пред пейката.

Каликс пусна записа и пак натисна „пауза“. Гулин стоеше с гръб към камерата, а до него приближи мъж, също гърбом към обектива. После мъжът се обърна и го видяха в профил. Каликс се пресегна над рамото на Кейт и спря записа.

— Как ти се струва, Кейт? Познаваш ли го?

Тя се наведе напред.

— Прилича на Релик. Може би ако се извърне още малко...

Каликс пусна отново записа. Човекът застана с гръб към камерата и сякаш прошепна нещо на Гулин. Озърна се нехайно надясно и после се обърна рязко наляво. Приведе глава и каза нещо кратко. За миг камерата се насочи нестабилно надясно, опитвайки се да запечата какво е привлякло вниманието му.

— Мисля, че е той — каза Кейт.

Двамата мъже на екрана се разделиха и тръгнаха в различни посоки.

Каликс спря записа.

— Цял час го гледах и го сравнявах със снимката. Трудно е да се определи, ако не го познаваш, но според мен си прилича.

Кейт пусна записа още няколко пъти.

— Почти сигурна съм, че е той — заяви. — Означава ли това, че съм оневинена?

— Трябва да сме напълно сигурни. Как ти се струва, Стив?

Вместо да отговори, Вейл се пресегна и върна записа назад. После натисна бутона за забавен кадър. Когато камерата се отклони към обекта, привлякъл вниманието на Релик, Вейл натисна „пауза“. Кейт ахна.

— Това е Дженифър. И аз!

Приятелката, с която спомена, че са посетили търговския център, се намираше в края на кадъра, а Кейт се виждаше наполовина до нея. Оставаха невидими, когато записът се въртеше с нормална скорост.

— Явно ме е забелязал и се е уплашил.

— Значи са искали да защитят Релик — заключи Каликс. — Смятал е, че можеш да го свържеш с руския агент. — Той се засмя. — Колко усилия да се отърват от теб, а ти дори не си го видяла! Очевидно е ценен източник, щом са готови на всичко да го защитят.

— Но защо сега? — попита Кейт. — Това се е случило преди две години.

— Може би заради временното ти назначение в отдела по контраразузнаване — обади се Вейл. — Преместила си се, но вероятно смятат, че е възможно да се върнеш по всяко време.

— Мразя да припомням мрачната действителност — каза Бърсоу, — но още не сме доказали, че Кейт е невинна. Няма как да се явим пред прокурор, понеже Кейт се води беглец, Стив го издирват, а ако аз си покажа лицето, ще разберат кой е цветнокожият съучастник. Дори да отнесеш това в Бюрото и да подновиш операцията с всички ресурси, наблюдението и подслушването ще отнеме месеци, нали, Джон?

— Люк е прав — съгласи се Вейл. — Ти си единственият, който може да се придвижва свободно, Джон. Не е ли по-добре да се обърнеш пак към своя човек в ЦРУ, да му обясниш какво сме разкрили досега и да ги оставиш да поемат случая?

— Бих могъл, но те ще действат по същата процедура с подслушването и следенето като Бюрото. И не забравяй, че става дума за техен служител и едва ли ще се разбързат да докажат как в редиците им има предател. В крайна сметка е възможно и да го потулят поради липса на съществени доказателства. Междувременно ще продължават да издирват Кейт.

— Пренебрегваме едно оръжие, с което разполагаме — прекъсна го Вейл. — Дребнавата завист между Бюрото и ЦРУ. Кога се връща Лангстън?

— Утре следобед пристигнат с директора.

— Кажу на приятеля си в ЦРУ, че му се отблагодаряваш за информацията и за снимките. Предостави му всичко. Но му съобщи, че директорът и твоят шеф се връщат *вдругиден* и тогава си длъжен да ги уведомиш. Предупреди го, че има два дни да разреши случая с Релик, ако не иска ФБР да извърши ареста.

— Вероятно ще проработи. Ще се постараят да предотвратят неловката ситуация — одобри Каликс. Изключи дивиди плеъра и го прибра в куфарчето. — Ще ви се обадя веднага щом поговоря с него.

— Аз ще те изпратя, Джон — каза Бърсоу. — Искам да пообиколя квартала, за да се уверя, че приятелите ни от прокуратурата не ни следят.

Когато излязоха, Кейт попита Вейл:

— Как ни позна с Дженифър на видеозаписа?

— Невъзможно е да не забележиш такава красавица като приятелката ти. Честно казано, теб изобщо не бях те видял.

Кейт се засмя.

— Как тогава разбра, че е Дженифър? Не я познаваш.

— Както споменах, забелязах симпатично момиче и ми се прииска да я поразгледам.

— Тя ми е добра приятелка, но те предупреждавам, че е много придирчива към мъжете. Излиза само с интелектуалци, така че се откажи, зидарю.

— Обзалагам се, че и ти си била като нея.

— Добре, но да речем, че вече не съм.

24.

Телефонът извънтя. Бърсоу вдигна слушалката и натисна бутона за конферентна връзка.

— Казвай, Джон! Всички сме тук.

— Моят човек запретна ръкави. Предвиждали са да изпратят Релик в чужбина след два месеца. Не спомена точно къде, но явно е на жизненоважно място. Ще подновят проучването, включително с детектор на лъжата, който е задължителен при критични назначения. Може би затова го притеснява Кейт. Както и да е... ще му устроят засада с полиграфа още утре сутринта. Ще се оправдаят с недостиг на кадри, който налага да извършат теста незабавно. Щом го включат към детектора, ще му пуснат записа с Гулин. Ще му зададат и обичайните въпроси за контакти с чужденци, дали е приемал пари и прочее и ще пробият бронята му.

— Ще присъстваш ли?

— Да. Казах му, че искам да гледам просто от любопитство. Приятелят ми обаче заподозря, че държа да проверя дали наистина вземат спешни мерки. Иначе ще се намесим ние.

— Ще чакаме да ни се обадиш.

Вейл остави слушалката.

— Да се надяваме, че ще се пречупи.

— В противен случай? — попита Кейт.

— Ще те предам на властите срещу скромно възнаграждение.

— Тогава днес ще ме заведеш на вечеря. Знаеш какво се полага на обречените — вкусна храна, задушевен разговор и прочее...

— Има няколко прилични ресторанта наоколо — обади се Бърсоу. И двамата го изгледаха, сякаш бяха забравили, че е там. — Не, не, няма да се натрапвам.

— Ела, Люк, моля те — каза Вейл с престорена неискреност.

Бърсоу се засмя.

— Заслужаваш да приема. Но предпочитам да обърквам конците на собствения си живот. — Той стана и си надяна палтото. — Ще се

върна рано сутринта, освен ако не открия вратата запечатана от съдебния пристав.

Въпреки хапещия студ Кейт и Вейл крачеха пеша в закрилническия здрач по Ем Стрийт. Кейт го държеше под ръка и се притискаше силно към него при всеки остър повей на вятъра.

— Не е ли твърде мразовито за разходка? — попита той.

— След три дни в килията ми се струва приятно.

Подраняваха за резервацията и свиха в тухлен безистен, приютил няколко магазинчета и художествени галерии. Спряха да разгледат витрините.

— Харесва ли ти нещо? — попита нехайно тя.

Носеше тъмносиньото палто от камилска вълна на сестрата на Люк. Нещо в цвета придаваше блясък на косата и кожата ѝ. Дългите ѝ тъмни мигли контрастираха съвършено със сините ѝ очи. Той отстъпи половин крачка назад и я огледа.

— Като се замисля... да, харесва ми.

Не отлепи очи от нея, докато тя не го сръга с хълбок в знак на шеговито възмущение.

— Имам предвид изложеното от другата страна на витрината.

Зад стъклото бяха подредени няколко скулптури — метални, бронзови и глинени. Имаше и една възедра восъчна фигура, полегнала настрани в сгърчена поза. Няколко несиметрични керамични кутии привлякоха вниманието му. Те се накланяха под различни ъгли и макар с почти еднаква форма, бяха с различни размери. Вейл ги огледа една по една.

— Тези хора са истински творци.

— Не разбирам. Защо харесваш техните скулптури, а своите — не? Знам, че съм виждала само две, но не бяха по-лоши от тези тук.

Той махна замислено с ръка към витрината.

— Не става дума за техническо майсторство. За да създадеш нещо такова, трябва инстинкт, инстинкт, който и те самите не разбират. Те са истински творци, защото изпитват необходимост да покажат пред света творенията си. Притежават вяра в себе си да кажат: „Това е моето изкуство и ако не ви харесва, все ми е едно. Аз все пак ви го показвам. Предпочитам дори да не го купите. Това ме отличава от хора като вас“.

— Хора като вас? Имаш предвид себе си?

— Точно така. Хора като мен, защото аз не съм способен да изложя творбите си на показ.

— Защото може да не ги харесат?

— Винаги внимавам да не предоставям възможност на хората да ме тълкуват. Затова избягах след онзи банков обир и затова никой, освен теб не е виждал скулптурите ми.

— Значи не става дума само за изкуството ти. Не искаш да излагаш на показ нито една частица от живота си?

— Да, това е личният ми избор.

— Защо създаваш скулптури, щом не искаш никой да ги вижда?

— Искам да шлифовам това умение.

— И как ще разбереш кога си успял?

— Ще разбере някак си, предполагам.

Кейт се взря отново във витрината, внимателно претегляйки следващите си думи.

— Сега знам защо ти харесва да си зидар.

— Заинтригуван съм.

— Тухлените стени са еднакви. Стига да са равни и прави, всички си приличат като две капки вода. Никакво въображение, никаква индивидуалност и — очевидно най-същественото — никаква критика.

Вейл огледа още веднъж творбите зад витрината, сякаш не усещаше ледения вятър. Кейт се сгуши до него. Изражението му ѝ подсказа, че е събудила нещо дълбоко погребано. Подготви се за поредния спор.

— На четиринайсетия ми рожден ден татко обяви, че ще ме учи да зидам. През летата и почивните дни му бях помагал и преди, сигурно откакто навърших десет-единайсет. Въодушевях се, естествено, че най-сетне ще науча занаята. Наблюдавах го от години и завиждах на сръчността му. Като всяко момче, независимо какъв е баща му. Този ден строяхме комин и той ми позволи да издигна последния един метър. Когато приключих, ми се стори доста добре като за пръв опит. Той ме изпрати долу да разчиствам. След петнайсет минути слезе при мен. Не обели нито дума. На другия ден се изненадах, че се връщаме на същото място. Той вдигна стълбата и ми каза да се кача на покрива. Послушах го и открих, че цялата горна част

на комина, която бяха построил, е съборена, а тухлите се валят наоколо. Каза ми, че съм работил мърляво и само така ще се науча. После ме накара да сляза долу да забъркам хоросана, да го кача и да гледам как ще го построи наново.

— Ужасно! Но поне се научи, нали?

В смеха на Вейл прозвуча едва доловим гняв — не срещу нея, а заради спомена.

— Не ставаше дума за чирашки тормоз или за погрешни възпитателни методи. Той ми откъщаваше.

— За какво?

— Кой знае? Заради принудата да ме отглежда сам. Не знам. Сякаш целият му живот беше съсредоточен около отмъщението. Такъв човек беше.

— Изминало е много време оттогава.

Вейл се засмя отново и този път гласът му прозвуча остро, предупреждавайки я, че проявява наивност.

— Ако се беше случило веднъж, сигурно щеше да се получи история, над която да се посмеем, докато вечеряме в Деня на благодарността, но всеки път, щом построях нещо, татко ме пращаше да разчиствам, а той оставаше. Чак до следващото утро се питах дали го е разбил или не. Понякога не успявах да заспя, чудех се дали съм оправдал очакванията на татко. За четиринайсетгодишен това е изключително важно, особено ако си няма друго. Цяло лято се повтаряше същото. Отбиехме ли се някъде за обяд и той започнеше да пие, на другия ден винаги сварвах труда си превърнат в отломки.

Сега Кейт разбра защо Вейл влага толкова упорство в работата и защо тя засенчва всичко останало. Спомни си как преди шест месеца на онзи чикагски покрив го бе помолила за съдействие по случая „Пентад“ и как след това той се залови със задачата почти яростно. Тогава го отдаде на собствените си думи, но сега се запита дали не е досегнала съкровени кървета на душата му в момент, когато се опитва да овладее демоните, завещани от баща му — невъзможно начинание, когато някой друг е способен да забележи и най-малкия недостатък. Сигурно затова Вейл никога не спираше да работи по случаите дори след като бяха разрешени.

— Мислил ли си да се видиш с него и да му покажеш колко си постигнал?

— Постигнал? Аз съм зидар!

— Всъщност ти избираш да си зидар. Навярно се инатиш, защото само така можеш покажеш на баща си колко е сгрешил. Трябва да говориш с него и да му разкажеш какво си учил, как работиш за ФБР...

— Не мога.

— Защо?

— Просто не мога.

— Защо?

— Добре де, не искам.

— Той ти е баща. Не бива да загърбваш целия си живот заради едно лято.

— Права си, че е само едно лято. Когато навърших петнайсет, вече зидах не по-зле от него. И — по-важното — много по-бързо, което означаваше повече пари. Не че ги виждах. Но щом станах на шестнайсет, той откри нов начин да ме „възпитава“. Цяло лято строихме болница — огромна работа. Участваха много работници — бояджии, шпакловчици, дърводелци, какви ли не. Аз изглеждах едър за възрастта си и татко започна да ми урежда боеве. В петък ме караше да се бия с мъжете за седмичната им надница. Първия път изгубих. Счупиха ми три ребра. Но той ме успокои. Каза ми, че няма страшно, следващия път ще се погрижи да ми намери по-лесен съперник. Сигурно затова никога не очаквам с нетърпение дните за заплата. Когато навърших шестнайсет, отказах да се бия. Следващите две години бяха, меко казано, бурни.

— Кога си го виждал за последно?

— На осемнайсетия си рожден ден. Събудих се сутринта и си събрах багажа. Той закусваше. Спрях и го погледнах. Надявах се, предполагам, да покаже разкаяние, дори да се опита да ме спре, но по лицето му се четеше по-скоро облекчение.

Тя го дръпна за ръката да вървят. Той погледна за последно витрината. След няколко пресечки мълчание Кейт попита:

— Наистина ли съм единствената, виждала скулптурите ти?

— Макар да ти казах, че не искам да ги гледаш. Да.

— Значи се радвам, че не изпълнявам заповеди. Онази... моята...

— Унищожих я.

— Какво?

— Няколко ноци след като си тръгна, седнах пред нея и започнах да пия. Най-после се напих достатъчно да видя истината и я раздробих на парчета.

— Каква истина? Изглеждаше досущ като мен.

Той спря и се обърна към нея. Обгърна с длан лицето ѝ.

— Едно от нещата, които харесвам най-много у теб, е, че не съзнаваш красотата си. Аз я разбирам по-добре от теб и същевременно изобщо не я разбирам. Нещо ме подтикваше да те извая, за да осмисля какво точно у теб не ми дава мира. Когато унищожих скулптурата, унищожих страстта си да постигам съвършенство. Ти си права — зидар съм, за да не позволявам никому да ме съди. Но това, че унищожих тази скулптура, е най-здравословната постъпка в живота ми.

По страните на Кейт се стекоха сълзи. Тя зарови лице в гърдите му.

— Що за човек си ти?

— Не чу ли? За добро или за зло, аз съм зидар. — Вейл извади кърпичка и ѝ я подаде. — Ако това е някаква утеха, оттогава пазя всичките си скулптури. Мисля, че започвам да ги харесвам.

Кейт му върна кърпичката и го улови отново за ръка.

— А ще ги видя ли аз!

— Ще се наложи да дойдеш в Чикаго.

— Ох...

— Да, Кейт, галерията изисква входна такса.

Тръгнаха отново.

— Гладна съм.

— В библейския смисъл, надявам се.

— Не, Вейл, имам предвид морска храна. Колкото можеш да си позволиш.

— Е, не си ли малко претенциозна за бегълка?

— Ако бях претенциозна, нямаше да излизам със зидар, преструващ се на агент на ФБР, преструващ се на скулптор.

— Доколкото си спомням, всички във ФБР се преструват на агенти.

— Проблемът е, че вече престанаха.

Кейт пхна ключа в ключалката и се обърна с лице към него, притискайки гръб към вратата.

— Много приятно прекарах, Стив — каза тя с насмешлив тон, внушаващ „това е първата и последната ни среща“.

По време на вечерята тя бе сравнително мълчалива. Закачките му обикновено я поощряваха да бърбори игриво, но сега изглеждаше разсеяна, вгълбена в собствените си мисли. Той подхвърли няколко остроумия, които иначе щяха да я предизвикат да го скастри, но този път тя сякаш не ги чу. Вейл си го обясни с ареста и повдигнатите ѝ обвинения. Знаеше, че тя е достатъчно опитна и разбира колко спорни са настоящите „доказателства“ за истински процес срещу нея и следователно свободата не е далеч. Ала несигурното положение и зависимостта от Вейл навярно най-сетне ѝ осветляваха причините за презрението му към Бюрото. Организацията, на която бе посветила толкова усилия, не желаше да рискува да ѝ помогне.

Сега обаче сякаш се опитваше да му покаже, че е стигнала до някакво решение. Или поне той се надяваше да е така.

— Искам да те видя пак — каза Вейл.

— Истината, Стив, е, че през последните дни общувах само с жени. Ако схващаш накъде бия.

— Ако целта е да ме отблъснеш, трябва да измислиш друг похват.

— Ще се изразя по-ясно — не, не бива да се виждаме пак.

— Не ми ли се полага поне ръкостискане за „лека нощ“?

— Спести си напразните очаквания.

— Хайде, Катрин. Няма ли да ме поканиш на чаша кафе?

— Не знам, съквартирантът ми си пада малко психопат — прошепна тя. — Работи в строителството.

Вейл облегна ръце на вратата от двете ѝ страни.

— Да не би да се мъти нещо между вас?

Той се приведе и опря буза до нейната.

Тя отърка лице в топлия му врат.

— Сложно е.

— Звучи като „да“. Тук ли е той?

— Много близо.

Целуна я нежно по устата.

— Колко близо?

— Много, много близо.

— Да рискуваме все пак.

— Е, заведе ме в скъп ресторант...

— Няма да остана повече от четири-пет часа.

— Обещаваш ли?

— Определено не по-късно от пролетта.

Тя се обърна и отвори вратата.

— Само чаша кафе, нали?

Влязоха и припряно си съблякоха палтата. Тя се хвърли в прегръдките му и го целуна почти яростно.

— Незнайно защо, ми се приядоха и бойскаутски бисквитки.

Вейл свали ципа на роклята ѝ, а тя пристъпи към него и му разкопча ризата.

— Сигурна ли си, че ръкостискането е изключено?

Тя дръпна края на колана му.

— Абсолютно.

25.

Първата сивкава дневна светлина се процеди в стаята, но Вейл будуваше вече цял час — седеше в леглото и наблюдаваше Кейт. Дори мракът не успяваше да потули забележителната хармония на чертите ѝ, пулсираща сякаш в приглушената светлина. Косата ѝ, макар в безпорядък — заради Вейл и съня — излъчваше предизвикателство: няколко кичура се спускаха покрай ухото ѝ, един сноп се виеше като ореол около лицето ѝ, очертавайки го като с контур. Повечето се диплеше по възглавницата като фон на съвършено изваяните ѝ скули. За миг въображението му обрисова следващата му скулптура — полегнала фигура със смътни очертания, с едва различим пол, докато очите не стигнат до косата, разпиляна точно като косите на Кейт сега.

Възможно най-тихо той стана и си взе възглавницата. Когато стигна вратата на спалнята, я чу да вдига телефонната слушалка. Престори се, че набира, и каза:

— Полицейското управление ли е? Искам да докладвам за нахлуване с взлом.

— Люк ще дойде всеки момент — усмихна се Вейл.

Тя стана и го дръпна обратно в леглото.

— Пет пари не давам дали ще узнае. Дали всички ще узнаят.

Той я замери с възглавницата.

— Всъщност се тревожех за *своята* репутация.

Вейл чу вратата да се отваря тихо и се изправи върху канапето. Беше се преместил едва преди минути. Звънтящите върху ключодържателя ключове му бяха подсказали, че е Бърсоу.

Агентът влезе в дневната и изгледа възглавницата на Вейл и чаршафа, застлан върху канапето. Поклати усмихнатото глава.

— Не съм виновен. Този ресторант винаги ми е помагал да постигна своето. Вероятно Кейт се нуждае от известно време за

приспособяване. Довчера е била обкръжена от красавици, а ти не си олицетворение на мъжката прелест.

— Нищо чудно, че ресторантът винаги работи в твоя полза, щом смяташ жените в затвора за красавици.

Бърсоу вдигна книжния плик, който носеше.

— Затова ти донесох пресни гевречета. Знам колко капризен ставаш, ако не си ял от трийсетина минути.

Кейт излезе от спалнята, завързвайки колана на халата си.

— Здравсти, Люк.

— Хмм... хмм... Сега разбирам защо си най-издирваната жена във Вашингтон. Дори преди да разлепят снимката ти по всички стени.

Кейт се засмя звънливо.

— Някой се нуждае спешно от кафе.

Тя протегна ръка към книжния плик.

— Чу ли нещо, Люк? — попита Вейл.

— Нито дума. Минах покрай бившата наблюдателница и приставите още дебнат там.

— Да се надяваме, че Каликс напредва. Иначе сестра ти ще трябва да се премести другаде — заяви Вейл. — Ще се изкъпя.

Когато излезе изпод душа, усети аромат на кафе. И чу как Кейт и Бърсоу разговарят. От време на време смехът ѝ долиташе в спалнята. Неспособен да долови думите им, Вейл седна върху леглото да я послуша как се смее.

После се върна в кухнята и си сипа чаша кафе.

— Искаш ли да ти препека геврече, Стив? — попита го Кейт.

Той разчупи едно наполовина и отвърна:

— Благодаря, няма нужда.

— Как преценяваш шансовете на Джон за успех?

— Мисля, че са добри, но не разчитай на мен. Често греша заради прекалено оптимистичната си природа.

— Всъщност грешиш много рядко заради цинизма си — вметна Бърсоу. — Но имам чувството, че везните наистина се накланят в наша полза.

— Трябва ли да правим нещо? За да помогнем на Джон? — попита Кейт.

— Предполагам, че няма да е зле да прегледам всичко наново — каза Вейл.

Тя го изгледа изпитателно.

— Няма смисъл да стоите тук, за да ми вдъхвате кураж. Ако искаш да провериш нещо, аз ще те заместя. Вие с Люк най-добре вървете да търсите Сандра. Освен това ще ме подлудиш, ако се навърташ тук цял ден.

— Съгласен ли си, Люк? — попита Вейл.

— Благодаря, Кейт. Сега аз ще трябва да го търпя цял ден.

Вейл допи кафето и се обърна към нея:

— Не отваряй на никого. Ако телефонът звъни, не вдигай. Потрябва ли ти нещо, обади се на мобилния на Люк.

— Нещо специално ли искаш да потърся в папките?

— Проучи всички къртици, които руснаците жертваха, за да се доберат до теб. Подсъзнанието ме човърка, че сме пропуснали нещо. Допуснали сме поне една грешка. Навярно факт, изобличаващ Релик.

Тя ги изпрати до вратата.

— Не забравяйте да казвате „благодаря“ и „моля“, момчета, и никаква стрелба!

Избута ги през прага и заключи вратата.

Щом влязоха в колата на Бърсоу, Вейл попита:

— Кой е следващият в изтрития файл?

— Кейт изглеждаше много по-спокойна тази сутрин. Нямах обяснение, нали?

— Ако ще впрягаш вулканичния си разум в разплитане на загадката, сигурно ще осъмнем тук.

— Добре, да сменим темата, но знай, че според мен не са ти отказали. — Бърсоу се протегна назад и си взе куфарчето. — Да видим... — Прелисти няколко страници. — Автосервиз „Ел Мехор“, да речем?

— Испанско име?

— Нищо чудно да е правописна грешка. Във Вашингтон сме все пак.

Адресът беше в индустриален квартал. Двуетажната сграда се простираше далеч навътре в парцела. По цялото протежение на задния двор имаше паркинг и няколко от колите бяха по-стари лимузини.

— Да пообиколим наоколо и да се ориентираме какво да търсим.

Бърсоу подкара колата край сградата, чиято задна половина, съдейки по високите плъзгащи се врати, служеше предимно за гараж.

Вейл огледа автомобилите, които не бяха на клиенти на „Ел Мехор“, а по-скоро на служителите в сервиза. Посочи стикерите с колумбийското знаме върху броните на два от тях.

— Искаш ли да се откажем? — попита Бърсоу. — Да дойдем с подкрепление, когато прокуратурата те свали от списъка с десетте най-издирвани лица. Май в наръчника имаше правило, че издирвани агенти от ФБР не бива да се замесват в престрелки с наркодильри.

— Няма проблем, днес се чувствам много кротък.

Бърсоу изсумтя насмешливо.

— Кротък? Ти? Май трябва по-често да спиш „на канапето“.

Паркира до задната стена близо до входа за клиенти.

Влязоха и преброиха седмина души и пет коли. Горещата миризма на масло и метал тегнеше в жежкия въздух. Никой не продумваше. Вейл заразкопчава бавно палтото си и двамата с Бърсоу отстъпиха встрани един от друг, за да не предоставят обща мишена.

— Кой е шефът? — попита Вейл. Никой не отговори и той повтори по-нетърпеливо: — Кой е шефът?

Отново мълчание. Той пристъпи към по-близкия мъж, който беше сложил табло на „Кадилак“ върху пейката и работеше върху единия му край.

Внезапно иззад Вейл някой проговори с лек испански акцент:

— Аз съм собственикът.

Вейл се извърна, но Бърсоу не отлепяше поглед от мъжете. Показа значката си.

— Искаме да ти зададем няколко въпроса.

— За какво?

— Не е това, за което си мислиш. Става дума за изчезнало лице. Отпратиш ли ни, ще се върнат други, но няма да им е до разговори.

Собственикът претегли вариантите.

— Ще ви отделя няколко минути.

Тримата влязоха в пищен кабинет.

— Как се казваш? — попита Вейл.

— Алберто Кларк.

— Американизирана фамилия?

— От родителите ми. Пристигнали тук, когато съм бил на три. Не знаех, че ФБР се интересува толкова от генеалогия.

— Всъщност ни интересуват истинските имена.

Бърсоу подаде снимка на Кларк и каза:

— Истинското ѝ име е Сандра Бостън.

— И? — попита Кларк.

— Познаваш ли я, виждал ли си я, чувал ли си нещо за нея?

Кларк му върна снимката.

— Не я познавам. Защо сте решили, че знам нещо за нея?

— Тя е служител на ФБР. Изчезнала е. Разследвала е твоя бизнес.

— Бизнесът ми е законен. Плащам данъци. Гражданин съм на САЩ.

— Прозвуча като рекламна притурка — с монотонно саркастичен тон го прекъсна Бърсоу. — А работниците ти?

— Не съм глупак. Всички пребивават легално в страната с работни визи.

— А онези коли там — вметна Вейл, — които ремонтират? Част от бизнеса ли са?

— Това са личните им коли. Когато настане затишие, им позволявам да ги поправят.

Бърсоу отметна глава назад и се засмя.

— Ще кандидатствам за работа при теб заради високите заплати. Тези момчета не знаят и две думи на английски, но карат луксозни автомобили? Онзи с таблото сменяше идентификационните номера. Очаквах да ме излъжеш, но се постарай да не е чак толкова нагло. От Колумбия си. Полага се да търгуваш с кокаин, не с крадени коли. Нямах ли етническа гордост?

— Алберто, работим за ФБР — додаде Вейл. — Лъжите носят по пет години зад решетките. Контактувал ли си с някого от Бюрото?

— Не, кълна се — отговори Кларк, без да крие тревогата в гласа си.

— Убеди ни.

Кларк се замисли.

— От три години работим преспокойно. Не се притесняваме от полицията. Мислиш ли, че ако бяхме сторили нещо на федерален агент, щяхме да действаме по старому с гостоприемно разтворени за Бюрото врати?

Бърсоу и Вейл се спогледаха и свиха рамене, признавайки силата на довода.

— Засега ще те преместим временно в края на много късия ни списък. Не открием ли по-добър вариант, ще се върнем отново — каза Вейл.

— Не знам как бих могъл да помогна, но ми се обадете, ако измислите начин — отвърна Кларк.

Вейл пое към вратата.

— Ей сега идвам — подвикна му Бърсоу.

Пет минути по-късно той излезе от сградата и седна зад волана.

— Какво си наумил? — попита Вейл. — Няма да те видя с нов „Кадилак“, нали?

— Всъщност вербувах нов информатор. Не разработваме бизнеса с крадени коли, а Алберто очевидно е талантлив и общителен. Реших да му дам шанс с тримесечен изпитателен срок. Убеден съм, че познава колумбийци, останали верни на главния национален износ. Имаме хора, които се занимават с наркотици.

Мобилният телефон на Бърсоу иззвъня. Видя, че е Каликс, и го подаде на Вейл.

— Никой не знае къде е Релик — припряно съобщи Каликс.

— Какво е станало? — попита Вейл.

— Очевидно ЦРУ са непохватни като Бюрото. Държали да се уверят, че полиграфистът им ще е на разположение на сутринта, за да провери Релик. Уведомили го, но не го предупредили за вероятността Релик да е двоен агент. Е, знаеш какви са психолозите. Инструктират обекта от А до Я още от предния ден — да не прекалява с пиенето, да не взема транквиланти, да внимава вятърът да духа от югоизток не по-силно от осем възела. Предполагат, че Релик се е стреснал и си е плюл на петите.

— Опитват ли се да го издирят? — попита Вейл.

— Обадили се на домашния му телефон. Никой не вдигнал. Поискали заповед за обиск на дома му и за достъп до информация за банковите му сметки. Още държат да не се намесваме официално и действат пъргаво, за да изпреварят директора и Лангстън.

— Добре, ще уведомя Кейт.

— Ще поддържам връзка с тях, докато получим някаква вест. Стискайте палци.

26.

Бърсоу паркира колата на ФБР на паркинга за гости пред блока на сестра си. Качиха се в апартамента, Вейл отключи вратата и извика:

— Кейт, ние сме!

Тя се появи в коридора, надянала престилка. Изглежда ги любопитно.

— Мислех, че ще се забавите повече. — После прочете нещо обнадяващо по лицето на Вейл. — Открили сте Сандра?

— Не, още не. — Разказа ѝ за изчезването на Релик.

— Джон ми каза, че ЦРУ са поискали заповед за обиск на дома му и за достъп до банковите му сметки. Нищо чудно да не беше признал пред детектора на лъжата, така че този вариант може да ни свърши по-добра работа.

— Освен ако не е успял да унищожи всички улики.

— Не очаквах да се досетиш, поне не толкова бързо. Мисли положително — събитията се развиват в наша полза.

— Напълно си прав — съгласи се Кейт. — Обядът ще е готов след малко. Искате ли да пийнете нещо? — попита ги тя с изненадващо безгрижие.

— Не, благодаря — отговори Бърсоу.

— Впечатлен съм — констатира Вейл. — Приемаш положението много добре.

— Не казвай никому — с престорен шепот отвърна тя, — но две добри момчета се грижат за мен.

— Намерила си други охранители? — попита Бърсоу.

След обяда Вейл взе една от папките на Калкулус и започна да я препрочита. Десет минути по-късно я захвърли върху масата.

— Не мога да чета повече. Толкова пъти съм ги преглеждал, че няма да забележа отговора, дори да е дебело подчертан.

Телефонът на Бърсоу иззвъня. Пак беше Каликс и той включи високоговорителя.

— Придружавам екипа, който отива в дома на Релик със заповедта за обиск. Засякоха мобилния му телефон. Оказа се, че е вкъщи. Ще ви се обадя. Влизаме след малко.

Всички се постараха да си придадат небрежен вид, сякаш прекаленият оптимизъм ще им подлее вода. Кейт се върна в кухнята, а Бърсоу пусна новините. Половин час слуша местния канал. Вейл потъна в размисли, преоценявайки ситуацията и търсейки друг начин да оневини Кейт, ако Релик откаже да съдейства. Нищо не му хрумна, стана и отиде в кухнята. Застана зад Кейт и бавно дръпна една от връзките на престилката.

— Мисля, че знам от какво се нуждаем.

Тя го остави да доразвърже престилката и се обърна. Пресегна се назад и я завърза отново.

— Да, Стив, точно от това не се нуждаем изобщо сега.

— Така и не получих дори истинска новогодишна целувка.

Той я обгърна през кръста.

— Целунах те. Което, между другото, наруши един от новогодишните ми обети — да целувам само мъже в смокинги.

— Обмислям да се откажа от водолазната екскурзия и да запиша курсове за салонни управители.

— *Ти* да посрещаш хора за бакшиш? Звучи като по-кратка кариера от тази във ФБР.

Телефонът на Бърсоу извънтя отново. Той подвикна на Вейл, че е Каликс. Вейл се отдалечи на крачка от Кейт.

— Толкова е лесно да вземаш на подбив чуждите мечти. — Влезе в дневната и взе телефона. — Да, Джон.

— Всички ли са при теб?

Вейл извика Кейт да дойде и натисна бутона на високоговорителя.

— Да.

— Релик е изчезнал. Оставил е телефона си тук включен, за да ни заблуди. Това е лошата новина. Но на тавана му открихме поне петдесет банкерски кутии — от онези за съхраняване на документи. Не само негови, но и семейни архиви, събирани сигурно от десетилетия. Всичко — съдебното решение за развода му, акции, продадени преди двайсет години... Досега са намерили пет-шест със секретни досиета.

Копия, които явно е направил лично. Тоест ЦРУ ще разберат каква информация е предал на руснаците. Много са ни признателни.

— Достатъчни ли са доказателствата да оневинят Кейт?

— Сигурно. Помниш ли онази флашка със списъка с осемте съвместни операции на ЦРУ и ФБР и разработваните обекти? Онази, върху която уж имаше пръстов отпечатък на Кейт?

Вейл погледна към нея.

— Открихте списъка там?

— Ще го проверят за отпечатъци на Релик. Не е изследван преди. Руснаците вероятно са го копирали и обработили за отпечатъци, за да натопят Кейт.

— Изглежда логично Релик да е унищожил всичко, особено списъка.

— Сигурно се е паникьосал и възнамерява да избяга. Защо да си прави труда? Кутията беше най-отдолу. Възможно е да я е забравил, но така или иначе е щял да изгуби много време, докато я намери сред тази бъркотия. Съдейки по другите документи, кутията вероятно е отпреди няколко години. Преценил е навярно, че ще се забави твърде дълго, докато се отърве от нея.

— Всички новини ми звучат добре — заключи Вейл.

— За нас — да, но за тях възниква проблем. Щом разбрали, че го няма, пуснали техниците да проверят служебния му компютър. Намерили изтрит файл, съставен от различни документи, до които той не би трябвало да има достъп. Смятат, че руснаците може да са му помогнали да „пробие“ някои мерки за сигурност на ЦРУ.

— Какво съдържа файлът? — попита Вейл.

— Десетки европейски източници на агенцията. Информира ли руснаците, вероятно ще подпише смъртните им присъди. Ще върне ЦРУ десет години назад.

— Каза „ако информира руснаците“...

— Последният записан е отпреди два дни. А файлът е изтрит снощи, след като полиграфистът му съобщил за предстоящия тест. Смятат, че още не е довършил списъка. Но някак си са успели да разберат, че го е презаписал, преди да го изтрие.

— Проверили ли са имейла му? — попита Вейл.

— И двата — в кабинета и тук. Не го е изпращал. Не знам, може да е прехвърлил файла на друга флашка. Както навярно си представяш,

наоколо цари голям смут. Сега се мъчат да го намерят чрез свръхсекретните си шпионски източници. Проблемът е, че той знае как да ги отбягва — обясни Каликс. — Откриха още нещо на домашния му компютър, Стив. Онази снимка, изпратена до двамата мъже в къщата, които се опитаха да те убият. Сигурно руснаците са го накарали да използва кодираната телефонна линия на агенцията, за да не оставят следи.

— Е, отговорихме на въпроса „кой“ — констатира Вейл.

— Както и да е... Смятам да посетя главния прокурор, преди неизбежната катастрофа да измести въпроса за невинността на Кейт. Обеща да ме приеме веднага щом пристигна. Междувременно може да открием още нещо тук, което да елиминира всякакви съмнения за съучастие на Кейт.

— Не знам как да ти благодаря, Джон — каза тя.

— Още не си чиста, Кейт. Докато Релик е на свобода, ще им трябва изкупителна жертва. Има доказателства срещу теб и макар да са изфабрикувани, главният прокурор едва ли ти е почитател. Стана за посмешище след бягството ти. Но ще ти се обадя, след като поговоря с него.

Вейл се сбогува с Каликс и каза, по-скоро на себе си, отколкото на другите:

— Прав е.

— Мислиш ли? — попита Бърсоу.

Осъзнал, че го е изрекъл гласно, Вейл погледна към Кейт.

— Съжалявам. За теб ще е по-добре, ако открият Релик. Много по-добре.

Тя се позамисли за секунда и отвърна:

— Виж дали ти звучи логично: Релик е оставил мобилния си телефон вкъщи, най-вече като уловка. Дали няма друг? Делови, да речем?

— Изглежда ми правдоподобно — заяви Вейл.

— Имаш онзи секретен номер на ЦРУ, нали?

— Да.

— Откакто напусна Бюрото, въведохме усъвършенствани методи за проследяване, особено за мобилни телефони, понеже всяко обаждане се регистрира за фактурите. Стига да знаем датата и времето,

с помощта на елементарна компютърна програма можем да определим телефона, от който е набран номерът.

— Ако Релик има друг телефон и успеем да го идентифицираме чрез обратно проследяване — довърши мисълта ѝ Вейл, — ще определим местонахождението му, стига телефонът му да е включен.

— И ще разберем къде се намира — заключи Бърсоу.

Вейл извади джобния си бележник и го запрелиства.

— Ето го. — Понечи да го запише, но спря. — Но как ще го направим? Технически погледнато, ти си издирвано лице.

— Сигурно малцина в централата знаят. Най-лошото, което може да се случи, е някой да открие, че съм тук. Нямаме избор. — И двамата кимнаха. — Вие излезте, а аз ще се обадя. За да успеете все пак да намерите Релик, ако нещата се развият неблагоприятно.

— Помни обаче, че ако те затворят отново, ще се оправяш сама.

— А някои казват, че не си падат по мимолетните свалки...

Вейл стрелна с очи Бърсоу, по чието лице се беше изписала широка възторжена усмивка.

— Благодаря, Кейт. Сега маркиз Дьо Сад цял ден ще ме засипва с въпроси.

След като похапнаха отново бургери в колата, Бърсоу я паркира на половин миля от апартамента.

— Стив, мислиш ли, че ще открием какво се е случило със Сандра?

— Моля? О, не знам. Възможно е. Сега бих казал, че шансовете ни са петдесет на петдесет.

— Тревожиш се за Кейт, нали?

Вейл го изгледа изпитателно, за да се увери, че не подхваща циничен кръстосан разпит.

— Днешните новини би трябвало да ме успокояват, но ме гложди съмнение, че положението ще се усложни. Такива мисли ме налягат винаги, когато се налага да бездействам и да чакам. — Взе телефона на Бърсоу и набра Кейт. След няколко позвънявания прекъсна връзката. — Има ли функция „изчакване“ телефонът на сестра ти?

— Да, мисля.

— Не се включи телефонният секретар. Надявам се, че Кейт е разговаряла в момента.

Почти веднага телефонът иззвъня. Беше тя.

— Наред ли е всичко? — попита я Вейл.

— Включи ме на високоговорител... Изглежда имаме втория мобилен на Релик. Проверили са секретната линия на ЦРУ за датата и часа, които ми даде. Открили телефон на името на Уилям Джаксън с адрес за изпращане на фактурата в руската защитена къща в Дентън, която се опита да изпепелиш. Няколко пъти са регистрирани обаждания от някой си Владимир Деметриев със същия пощенски адрес. Сигурна съм, че и двете имена са псевдоними — единият на Релик, а другият вероятно на Калкулус, понеже са се срещали редовно горе-долу по това време.

— Накара ли ги да проследят телефона на Релик? — попита Вейл.

— Вече започнаха, но в момента не е включен. Ще го проверяват през десет минути със сателита на Бюрото. Къде сте вие?

— На половин миля от теб.

Чуха как превключва на другата линия.

— Не затваряй.

— Обмислял ли си да се преместиш тук? — попита Бърсоу.

— Заради Кейт ли имаш предвид?

— И тук строим тухлени сгради.

— Мисля, че животът на Кейт е твърде добре устроен, та да ме вмъква в програмата.

— Хей, белите врани също се нуждаят от любов.

— Правилно, но никога една от друга.

— Във философията това се нарича парадокс. Но не забравяй, че парадоксът, макар на пръв поглед нелогичен, всъщност е верен.

— Един момент, моля, свързвам ви с експерта по любовните въпроси...

— Отклоняването на темата е сигурен знак, че събеседникът е улучил чувствителна струна.

— Да, слуховата.

Чуха Кейт да прищраква линията.

— Открили са го. Не е далеч. Мемориалът на Джордж Вашингтон. Движи се на запад точно под Арлингтън Мемориъл

Бридж.

Бърсоу запали колата.

— Потегляме.

Здрачаваше се и вечерният трафик се сгъстяваше. Точно когато стигнаха отбивката към мемориалния комплекс на Джордж Вашингтон, телефонът на Бърсоу иззвъня отново.

— Отклонил се е към Рузвелт Бридж. Единственото място там е паркингът на Рузвелт Парк — обясни Кейт.

— Казах ти, че руснаците обичат парковете — каза Вейл. — Сигурно си е уговорил среща с агента си там. Вероятно ще се опитат да го измъкнат.

— Ще ги помоля да следят, да не би да тръгне нанякъде. Ще ви се обадя след пет минути.

Бърсоу спря на паркинга. Имаше само един автомобил — „Шевролет“ със среден размер, прясно измит, със стикер на компания за коли под наем. И двамата извадиха оръжията си и оставяйки вратите отворени, ако им потрябва укритие, приближиха към шевролета от противоположните страни. Беше празен.

— Сигурно е минал по пешеходния мост към парка — каза Бърсоу. — Няма къде другаде да е отишъл.

— Има ли втори излаз?

— Остров е. Пешеходният мост е единственият вход и изход, освен ако не ти се плува през замръзналата Потомак.

— Колко фенера имаш?

— Само един.

— Добре, заключи колата, а аз ще се погрижа да не успее да потегли със своята.

Бърсоу отвори багажника да вземе фенера, а Вейл извади джобното си ножче и срязва всички гуми на шевролета. После включи телефона си.

— Сложи твоя на вибрация — каза на Бърсоу. — Ще се разделим. Щом прекосим моста, ти тръгваш на север, а аз — на юг. Забележиш ли го, обади ми се и ще го заловим.

Вейл набра номера на Кейт.

— Включил съм моя телефон. Релик явно е в парка. С Люк ще се разделим. Продължавай да следиш мобилния на Релик. — Прекъсна връзката и се обърна към Бърсоу: — Готов ли си?

— Не бива да прекосяваме моста едновременно. Ако ни очаква, ще ни застреля и двамата. Няма къде да се прикрием, освен ако не скочим във водата.

— Прав си. Ти поемаш пръв.

— Хей! Спасяваме *твоята* приятелка!

Вейл стъпи върху моста.

— Добре, но следващата новогодишна нощ задължително ще празнувам с проститутка. В Чикаго.

27.

Щом стигна другия край, Вейл приклепна да прикрива Бърсоу, докато пресича моста. Погледна си часовника — приближаваше осем. Беше тъмно, но от кръстосващите острова шосета струеше достатъчно светлина, за да виждат алеите. Двата се спогледаха мълчаливо и Вейл тръгна на север, а Бърсоу — на юг.

След стотина крачки Вейл спря и се послуша. Понеже на паркинга нямаше друга кола, освен шевролета под наем, Вейл усещаше, че Релик е някъде наоколо и очаква човека, с когото си е уредил среща. Навярно руски агент, на когото да предаде списъка с източници на ЦРУ срещу път за бягство от страната и вероятно последно, щедро заплащане. Телефонът на Релик беше включен и следователно или се обаждаше, или очакваше обаждане. Откъм река Потомак долетя студен повей. Вейл го изчака да стихне и продължи.

С изненада установи колко див изглежда паркът. С изключение на пешеходните алеи — някои от които покрити с дървени дъски — земята беше обрасла плътно с дървета и храсталаци и напомняше по-скоро гора, отколкото градски парк. Само тук-там се мяркаха вечнозелени дървета, а останалите възправяха към небето оголелите си през зимата клони. Ходеше по черен път, все още осеян с есенна шума. Светлините от градовете наоколо му помагаша да следва Южната посока.

Наляво различи замръзнало езерце. Извади си телефона да провери, че е включен. Наближи южния край на острова и пред погледа му се издигнаха високите арлингтънски сгради отвъд Потомак. Надясно се отклоняваше алея, която очевидно отвеждаше към внушителната тъмна сянка на Теодор Рузвелт Мемориъл Бридж, свързващ Вашингтон с Арлингтън.

Стори му се, че долавя шум, и спря. След половин минута вятърът духна от посоката на звука и този път различи тих глас. Освободи предпазителя на глока и тръгна безшумно към гласа, който долиташе откъм пътя под моста — коридор от високи сивкави бетонни

стени, извити като дъги. В отсрещния му край блещукаха светлините в сърцето на Арлингтън, отразени във водите на Потомак. Вейл спря отново и се послуша. Сега — заради бучащите по моста автомобили — му се стори, че е попаднал в акустична черна дупка, понеже гласът внезапно секна. Съвършено място за шпионска среща в зимна нощ. Особено с руснаци, които обичат паркове, студ и водка.

По средата на всяка стена имаше врати, отвеждащи навярно към складове. Вейл се почуди дали Релик не е влязъл да чака там. Тръгна към по-близката, насочил пистолета си към другата. Стигна и пробва да завърти топката. Беше заключено.

Ненадейно откъм отсрещния край на бетонната стена долетя мъжки глас.

— Обади ми се след пет минути, Танер... Търпението ми се изчерпа... Къде другаде да съм?

Когато приключи с разговора, Релик се появи иззад ъгъла на стената. Вейл насочи пистолета си към него.

— Играта приключи, Релик. ФБР!

Агентът от ЦРУ вдигна ръце, без да изпуска телефона. Погледна към осветения екран, натисна няколко бутона и опря показалец в друг, готов да натисне и него.

— Хвърли оръжието. Иначе ще изпратя списъка с европейски информатори на имейла на руското посолство.

Релик свали ръце бавно, но уверено.

— Откъде да знам, че наистина е в телефона ти? — попита Вейл.

— Вече знаеш, че съм свалил списъка от компютъра. И че ми трябва светкавичен начин да го препратя отвсякъде, дори отгук, ако попадна натясно. Подготвих го за бързо набиране. Реших, че ще ми послужи по-добре от оръжие. Сгрешил ли съм?

Самонадеяността му подсказа на Вейл, че списъкът наистина е в телефона. Той пусна пистолета на земята. Релик извади малък револвер.

— Ела по-близо.

Телефонът на Вейл завибрира. Сигурно беше Кейт, за да му каже, че Релик е под моста. Той продължи бавно напред, надявайки се да приближи достатъчно, за да опита някаква маневра. Ала щом стигна на пет крачки от Релик, той му нареди:

— Достатъчно! На колене! И прибери ръцете си в джобовете.

Вейл го послуша и склучи пръсти около джобното си ножче. Знаеше обаче, че дори да успее да го измъкне и да го отвори навреме, Релик е твърде далеч. Агентът от ЦРУ почисти внимателно екрана на телефона си и го прибра в джоба на палтото.

— Имаш среща с руснаците? — попита Вейл.

— С руснаците? — засмя се Релик. — Предложиха да ме отведат в Москва, където ще бъда герой. По-скоро бих живял във федерален затвор, отколкото в Москва. Поисках един милион долара за списъка. С тези пари ще живея прилично в Южна Америка.

— Значи ще ти донесат един милион долара? Тук?

— Не ти ли се вярва?

— Банките са затворени, а сериозно се съмнявам, че държат толкова пари в брой в посолството. Надявам се, че не си им казал къде е списъкът. — Релик не отговори. — Казал си им. Майлс, смятам, че Москва и федералният затвор не са единствените ти варианти. На твое място бих включил и смъртта. И не в този ред.

— Млъкни! Трябва да се измъкна оттук. Тоест и пред теб се открива само една възможност и тя не е нито Москва, нито федералният затвор. — Релик вдигна револвера. — Да, наричат я смърт.

Вейл полуизмъкна ръцете си от джобовете, готов да се хвърли към него. Нямахше какво да губи.

Проехтя изстрел и едва след миг Вейл осъзна, че гърмежът е долетял иззад него. По лицето на агента от ЦРУ се изписа изненада, дори презрение, че куршумът е пронизал не Вейл, а неговите гърди. Ръката, с която стискаше револвера, внезапно се отпусна и оръжието падна на земята. Той погледна зад Вейл и наклони объркано глава при вида на чернокожия мъж, крачещ бързо към него, готов да стреля отново. После се озърна наоколо, сякаш недоумяваше къде се намира, и тежко се строполи ничком. Бърсоу включи фенера и бързо мина край Вейл, без да сваля пистолета, да не би да потрябва втори куршум.

В този момент Вейл осъзна, че обаждането на Кейт за местонахождението на Релик е стигнало първо до Бърсоу.

— Не почака ли твърде дълго, Люк?

Бърсоу се усмихна широко.

— Помниш ли как ме остави на студа и колко зле се разболях?

Той преобърна тялото на Релик и прибра оръжието си в кобура.

— Пак ли това? Нали знаеш, че настъпва момент, когато отмъстителността започва да втръсва.

— Не и когато *ти* си на колене.

— Надявам се, че най-сетне сме квит. — Вейл извади телефона на Релик и се увери, че е включен. После го пхна в джоба си. — Никой не бива да узнава, че е у мен.

— Защото...?

— Ако го върнем днес на ЦРУ, ще заслужим много мило „благодаря“. Изчакаме ли седмица, ще е...

— Безценен — довърши Бърсоу.

— Май Бръшляновата лига все пак си е струвала парите. — Вейл се обади на Кейт. — Релик е мъртъв.

— Добре ли сте вие?

— Да.

— Трябва ли да питам?

— Всъщност Люк го застреля. Ще позвъниш ли в градската или в парковата полиция?

— Разбира се. После ще дойда и аз.

— Много мило, но вероятно няма да се забавим. А ти все още си персона нон грата, така че не прибързвай. Ще те уведомя, щом разберем накъде ще продължим.

— Сигурен ли си?

— Обади се на Каликс и му разкажи докъде сме стигнали.

Вейл прекъсна връзката.

Бърсоу претърсваше тялото. Извади пачка стодоларови банкноти, показа ги на Вейл и ги напъха обратно в джоба на мъртвия агент.

— Не носи документи за самоличност.

Телефонът на Релик иззвъня. Вейл го извади.

— Извини ме, трябва да поговоря с този руснак.

Натисна бутона и каза:

— Да?

В гласа от другата страна тутакси прозвуча подозрение.

— Как се казваш?

Вейл разбра, че питат за кодовото име на Релик.

— Ръмпелстилтскин.

Линията заглъхна. Вейл върна телефона в джоба си.

— Не си въобразяваше, че ще го заблудиш, нали?

— Исках две неща — да чуя дали говори с руски акцент, което се оказа така, и да приема обаждането, за да влезе номерът му в компютрите на телефонната компания.

Той си погледна часовника, за да запомни времето на обаждането.

Вейл и Бърсоу разказаха на парковата полиция какво се е случило на остров Рузвелт, за да започне огледът на местопрестъплението. Последваха няколко детективи до кабинетите им в югоизточен Вашингтон. Там ги отведоха в отделни стаи за разпит. Минаваше четири сутринта, когато най-сетне приключиха с Вейл. Откри Кейт да го чака във фоайето.

— Всичко наред ли е? — прегърна го тя.

— Мисля, че разследват убийства по-рядко от градската полиция и затова са по-мудни.

— Какво им каза?

— Истината — че го е извършил другият.

После, без да споменава телефона на Релик, Вейл ѝ обясни как бившият агент от ЦРУ се е канел да го убие, а Лукас го е прострелял и му е спасил живота.

Точно тогава се появи Бърсоу. Кейт прегърна и него.

— Няма ли да те задържат? — усмихна се дяволито тя.

Бърсоу се засмя.

— Внимавай да не им кажа коя си всъщност.

Излязоха от сградата и тръгнаха към колата.

— Ами ти? Виждам, че се разхождаш свободно без маскировка.

— Свързах се с парковата полиция и после позвъних веднага на Джон. Тъкмо се беше срещнал с главния прокурор. Взе ме от апартамента на сестра ти и ме доведе тук.

— Надявам се да ми съобщиш, че всички сме отървали кожата — каза Бърсоу.

— Доколкото знам, така и не са установили кой си.

— Слава Богу!

— Защо ли всички чернокожи момчета се оплакват, че не ги различаваме, докато не застанат в строй?

— Кейт, разказвал ли съм ти за мъртвия мъж, когото открийхме по халат в кучешката колиба, и какво се наложи да направи Вейл, за да изтръгне самопризнания от жена му?

Вейл размаха ръка.

— Не мисля, че темата е уместна преди закуска.

— Моля те, Люк, разкажи ми! — настоя Кейт. — Какво...

— Мислех, че се каниш да ни съобщиш — прекъсна я Вейл, — че вече не се водим бегълци.

— Добре де, добре... Вече не ни издирват, Люк. Джон каза, че малко се притеснявал от срещата с главния прокурор. Нали помните, че изигра ролята на помощник-директор Уилям А. Лангстън по телефона, когато ме освободихте? Е, предполагам, че е успял да си преправи гласа и прокурорът не го е познал. Както и да е... Джон му обяснил какво сме разкрили за Релик и за последвалото му бягство и опит да убие агент. Джон каза, че прокурорът сумтял и пуфтял известно време, но накрая решил, че събраните от ЦРУ доказателства са достатъчно убедителни да свали обвиненията срещу мен.

— А ние с Люк?

— Както споменах, не са разбрали кой е Люк, но теб са те идентифицирали и са те нарочили за тартор на заговора. Прокурорът отказал да ти даде зелена светлина, но Джон му припомнил, че пресата сигурно ще сметне задържането ми за сериозно нарушение на човешките права. И дори да се опита да смекчи простъпката си с удобни тълкувания на протокола за Национална сигурност, никой няма да погледне снизходително на тактиката му, понеже основанието за цялата потайност е било да уловят „едрата риба“ — тоест мен. Накрая му обещал, че аз няма да потърся отговорност от кабинета му, ако свали всички обвинения срещу всички. Прокурорът претеглил набързо вариантите и се съгласил. По пътя Джон се обадил на директора да му докладва как се развиват събитията. Ласкър иска всички да се явим в кабинета му утре в девет сутринта.

Кейт погледна очаквателно Вейл, който несъмнено обмисляше извинение да не присъства.

— Знаеш, че сигурно ще ти благодари — каза му.

Той само сви рамене, принуждавайки я да се запита какво ли е намислил.

След закуската в ранни зори Бърсоу остави Кейт и Вейл в апартамента на сестра си.

— Наистина ли отказвате да ви закарам с колата?

— Искам да поразтребя — каза Кейт. — Ще вземем такси.

Докато тя чистеше с прахосмукачката, Вейл опакова папките, донесени от наблюдателницата на Шестнайсета улица. После поръча такси и нахрани рибките, докато го чакаха.

Щом влязоха в колата, Кейт попита:

— Защо идваш на срещата с директора? Нали мразиш такива неща.

— Това ли те интересува наистина, или питаш кога си заминавам?

— И двете, предполагам.

— Обещах на Люк да му помогна за неговия случай. Значи значката на ФБР ще ми трябва още известно време. Надявам се директорът да ми отпусне няколко дни.

— После потегляш за Флорида?

— Да, поне засега. Ще обмислиш ли дали да не ме придружиш?

— Възможно е да ме придумаш.

— Разбира се — топла вода, реки от ром и аз. Нищо не е свършено. Алкохолът ще ти послужи като оправдание да заглушиш неизбежното разкаяние след това.

Тя се усмихна разсеяно.

— Знаеш, че директорът ще ти предложи отново работа.

— Подозирам.

— И?

— Ще го изслушам.

— И ще му откажеш?

— Кейт, обсъждали сме го нееднократно.

В очите ѝ проблесна топлота и тя извърна поглед.

— Знаеш ли какъв е проблемът ни? Невъзможно е двама души да се сближат, да се сближат истински, без да станат уязвими, а ти и аз сме издигали брони цял живот. — Тя се усмихна тъжно. — Съжалявам, просто се надявах... Но никой не разбира по-добре от Стив Вейл колко своенравна е надеждата.

— Надеждата невинаги е своенравна, но по идея е пропита с неизвестност — отвърна той. — Все още си объркана от случилото се. Нормално е. Може би усещаш необходимост от сигурност, но почакай ден-два. Върни се на работа, потърпи ме да се навъртам наоколо известно време и после ще решим накъде вървят нещата.

Тя го погледна отново право в очите.

— Сега се чувствам уязвима и за пръв път в живота си това не ме плаши. Не се страхувам, че съм уязвима. Може би защото знам, че каквото и да стане, ти ще бъдеш тук. Прекрасно чувство!

— Радвам се за теб, Кейт. Искрено. Но не знам дали това е вариант за мен.

Той се извърна и се вгледа през прозореца. Тя разбра, че се опитва да осъзнае смисъла на всеотдайността.

— Е, Вейл — каза Кейт с безгрижен делови тон, за да разведри атмосферата. — Любопитно ми е дали си доволен, че разкрихме всички. Изглеждаш ми разсеян, откакто Джон ни съобщи новините.

Той я погледна и я възнагради с тънка вежлива усмивка.

— Знаеш, че никога не оставам доволен. Страхувам се, че утре ще открия комина разбит.

— Знам, че когато започнеш да разсъждаваш така, обикновено е замесен някой друг.

— Притеснява ли те нещо в случая?

— Имаш предвид, освен това, че ме хвърлиха в затвора?

— Да — засмя се Вейл.

— Обсъждали сме го преди. Защо убиха всичките си двойни агенти?

— И ти предположи, че не са искали да поставят Москва в неловко положение с разкрития как Русия шпионира САЩ. Но защо тогава не убиха Релик? Той каза, че са му предложили да го отведат в Москва, след като сме го разобличили.

— Нима? — възкликна тя. — Ами ако са му поставили капан, за да го убият? Просто не са знаели къде е.

Вейл се замисли за списъка с източници на ЦРУ, който Релик се опитваше да продаде, и се съгласи с Кейт, че вероятно са възнамерявали да го убият, след като получат информацията.

— Сигурно си права.

— Какво значение има? Всички заслужили са поели към ада. А ние с теб мечтаем за подводни приключения.

— Ще видим.

— Искрено се надявам, че имаш предвид гмуркането.

Когато таксито спря пред дома на Кейт, тя предложи:

— Искаш ли да влезеш?

Очакваше отказ, защото Вейл изглеждаше все така разсеян. И подозираше, че темата за уязвимостта е разбудила предпазливостта му.

— Благодаря, Кейт, но трябва да свърша нещо.

— Е, доста мъгляво оправдание — констатира тя. — Кажи ми честно каква е вероятността да те видя утре сутринта в кабинета на директора?

— Не мисля, че мястото ми е там. Вие ще празнувате, а след Флорида аз ще се върна в Чикаго да си търся работа.

— Хрумвало ли ти е, че директорът ще приеме по-леко отказа ти, ако му предоставиш възможност да ти благодари лично?

— Той ме помоли да разнищя случая, а не чувствата му.

— Надявам се да не замисляш да се измъкнеш от града през нощта?

— Казах ти, че ще помагам на Люк няколко дни, или поне докато не изчерпим всички дири — отвърна Вейл. — Защо да бягам? Дойдох тук да те видя.

— И ме видя. Цялата.

— В своя защита ще спомена, че изобщо не е лесно да си уредиш среща със затворничка.

Тя пристъпи към него и го целуна леко по устните.

— Предпочитам „бивша затворничка“.

28.

Кейт пристигна последна в кабинета на директора.

— Добро утро — поздрави я Боб Ласкър. — Всички сте още на крака. Браво, колеги. — Кимна на Кейт и добави: — Мислех, че Стив ще дойде с теб.

— Сигурно не е искал да отклони поредното ви предложение. И знаете колко обича да му благодарят.

— Нали не се е върнал в Чикаго?

— Обеща ми, че няма, но... — сви рамене тя.

— Недоумявам какво цели.

— Ако ви чуе, несъмнено много ще се зарадва, сър.

Директорът се засмя.

— Добре, да се залавяме за работа. — Обърна се към Бърсоу: — Люк, започваме с теб. Блазни ли те служба в Централата?

— Мен? Всеки ден да идвам в тази сграда? Съжалявам, сър, но не искам да се лиша от удоволствието да оплювам ръководството.

— Предполагам, че това осветлява въпроса защо ти се доверява Стив. Само помни, че имаш карта за свободен излаз от затвора, ако ти потрябва.

— Сигурен съм, че скоро ще я изискам.

— А ти, Кейт, се връщаш на поста си заради огромната купчина писмена работа, натрупала се в твоето отсъствие. Не бих я отредил и на най-заклетия си враг.

— Сърбят ме ръцете да започна.

— Остана ли нещо за доизясняване по случая? — попита директорът. — Не? Тогава ще повдигна нова тема. Бил Лангстън е назначен за помощник-директор по обучението в Куонтико. Прехвърлянето влиза в сила незабавно. На поста помощник-директор в отдела по контраразузнаване ще го замести Джон Каликс. Загрижен съм как руснаците манипулираха Бюрото и едва не опетниха репутацията на заместник помощник-директор Банън. Джон участваше, понякога поемайки огромен личен риск, в цялото

разследване и затова според мен е подготвен да предотвратява подобни инциденти за в бъдеще.

Лицето на Каликс остана безизразно. Очевидно директорът го беше уведомил за повишението предварително. Кейт си спомни как Каликс спомена, че Лангстън е разпоредил лично да прекратят разследването с кого се е срещал руският агент Гулин в антикварния търговски център. Ако бяха продължили, Релик навярно нямаше да успее да нанесе толкова поражения на разузнаването и Кейт нямаше да попадне в клопка. Тя се усмихна.

— Поздравления, Джон!

Негласно обаче се запита дали именно Каликс не е уведомил директора за простъпката на Лангстън. Реши, че всъщност няма значение. Беше ѝ помогнал да избяга от затвора, съдейства ѝ да я оневинят и спаси живота на Вейл. Дори да беше злепоставил шефа си, тя не можеше да го вини.

— Добре — заключи директорът. — Изчезвайте оттук и запрътайте ръкави.

* * *

Кейт отвори вратата на кабинета си. Купища писма и доклади закриваха бюрото ѝ. Тя застана зад него и започна да ги разпределя по важност. След час си даде сметка, че ще ѝ отнеме поне седмица дванайсет, дори четиринайсетчасова ежедневна работа да навакса. Ала ненадейно сякаш изникна нещо по-съществено — да открие какво прави Вейл. Заключи вратата и се запъти към гаража.

Влезе в наблюдателницата на Шестнайсета улица и го свари да лежи върху канапетото, вперил поглед в стената, осеяна с още повече записки, отколкото си спомняше. Изгледа я разсеяно и безмълвно впи очи отново в стената. Не се беше бръснал и очевидно не беше спал.

— Мислех, че отпочиваш — каза тя.

— Открих, че сме пропуснали един шпионин.

— Какво?

Вейл стана.

— Умирам от глад. Искаш ли нещо?

Влезе в кухнята и извади няколко студени резена шунка, за да си приготви сандвич.

— Не — последва го тя. — Кого сме пропуснали?

Той не отговори, зает със сандвича, и макар да не погледна към нея, тя различи известно самодоволство в изражението му. Плесна го по ръката.

— Хайде, Вейл!

Той сложи сандвича в картонена чиния и влезе в работната стая. Върху масата лежеше дигитално звукозаписващо устройство. Вейл го пусна и отхапа от сандвича.

„Привет, аз съм... така де... *Престъпн.* Схемите за уреда за инфрачервено разпознаване са у мен, но цената скочи. Този път искам сто хиляди долара в брой, само за мен. Получавам огризките, а поемам целия риск. Трябва да действаме... как да се изразя... на висота и с достойнство. Имате номера ми“.

— Забеляза ли нещо? — попита Вейл.

Някой почука на входната врата. Кейт не отговори и той пусна отново записа.

— Аз ще сляза да отворя.

Беше Бърсоу.

— Уведоми ме, моля те, следващия път, щом решиш да пропуснеш събрание. Не ми е приятно да съм толкова близо до директора.

— Той е почтен човек.

— Но е *шеф*. Служебното ми досие съдържа доста въпроси без отговор. Не искам някой на това ниво да се вторачва в него.

— Хайде, Кейт е горе.

Влязоха в работната стая, където Кейт го очакваше с развълнувано изражение.

— Мисля, че разбрах какво имаш предвид, Стив. Здравсти, Люк.

— Добре, изплюй камъчето! — каза ѝ Вейл и погледна към Бърсоу да провери дали е заинтригуван.

— Трябва ли да любопитствам? — попита той.

— Става дума за руския бизнес. Нещо, за което ще се погрижа, преди да се върнем към Сандра.

— Мислех, че всички са мъртви.

— Очевидно сме пропуснали един — отвърна Вейл.

— И предполагам, понеже пак ще ми наложиш омерта, че никой не бива да узнава за новия ти план.

— Не смяташ ли, че Джон Каликс заслужава да го уведоим? — попита Кейт. — Сега той е помощник-директор.

Тя разказа на Вейл как тази сутрин директорът е оповестил повишението му.

— Значи сме длъжни да го държим в затъмнение. Той се е върнал при правилата. Да го оставим да се порадва на новия пост, преди да го принудим да съжاليا, че го е приел. Ще ни помогнеш ли, Люк?

Бърсоу поклати глава.

— Добре, но този път искам още отсега да пледирам невменяемост.

Когато Бърсоу се съгласи да му съдейства да освободят Кейт, Вейл му беше обяснил в общи линии случая „Калкулус“. Не спомена обаче как са разкрили двойните агенти благодарение на „нишката на Ариадна“, предоставена от руснаците.

— Първият ориентир беше поредица от точки и тирета, надраскани по ръба на диска на Калкулус. Те ни отведоха до телефон в руското посолство и до код за достъп. Чуй съобщението.

Пусна го отново и продължи:

— А сега, понеже заместник помощник-директор Банън явно е разбрала къде сме сгрешили, ѝ давам думата.

— Ще ти разкажа накратко как открихме къртиците — подхвана Кейт. — За първия, Чарлс Полък, разполагахме с инициалите и за да ни улеснят още повече — с работното му място. Тръгнахме по следата и намерихме диск със запис как разменя секретни документи срещу пари. При всеки случай разполагахме със същото — начин да идентифицираме двойния агент и веществени доказателства за шпионската му дейност. И винаги откривахме скрит или кодиран ориентир към следващия. Така действахме, докато не стигнахме до фалшивите улики срещу мен. Ясно ли е дотук?

— Да.

— Освен запис на Полък, дискът съдържаше морзов код, разкриващ телефонен номер. Обадохме се и получихме съобщението, което Вейл ти пусна току-що. И както чу, накрая някой набира номер. Предположихме, че това е път към самоличността на Престън — човека, който споменава инфрачервената технология в началото на

записа. Дешифрирахме и този код. Той ни отведе до банков сейф, принадлежащ на Януш Пьотровски — преводач в Националната агенция за сигурност. Събитията се развиха бързо. Тръгнахме по дирите на Пьотровски, мислейки, че той продава проектите за инфрачервено разпознаване. Но не ни остана време да разсъдим, че Пьотровски е роден в Полша и вероятно говори с акцент, щом владее професионално и други източноевропейски езици. Гласът на записа определено е американски с едва доловим уисконсински или минесотски диалект. И споменава много секретна технология, недостъпна за преводачи.

— Да видим дали схващам правилно — каза Бърсоу. — Престън не е Пьотровски, а някой от технологичните отдели, който продава на руснаците.

— Точно така.

— Значи записът е доказателството?

— Не толкова явно като останалите, но така изглежда. Отчасти затова сме го пропуснали.

— И как ще го идентифицираме?

— Не знам. Всичко е било уловка, за да ме вкарат в затвора и да ме отстранят от пътя на Релик. Не са се стремили към съвършенство. Целта е била да ни придвижат по веригата от шпиони, докато стигне до мен.

— За да звучи убедително — прекъсна я Вейл, — телефонното съобщение сигурно съдържа достатъчно уличаваща информация. Не разполагаме с друга възможност.

— Пусни го пак, Стив — каза Бърсоу.

Вейл остави диктофона върху масата между тях. Когато изслушаха цялото съобщение, Бърсоу се усмихна.

— Чухте ли?

— Какво? — попита Вейл.

— „На висота и с достойнство“. Забелязахте ли, че изразът е леко подчертан? Като „Престън“.

Вейл пусна отново записа и с Кейт се заслушаха по-внимателно.

— Прав си — заключи Вейл.

Бърсоу застана пред компютъра върху бюрото и потърси израза „на висота и с достойнство“.

— Химнът на Военновъздушните сили — обясни им той. — Четвърта строфа, втори стих: „Разперете криле на висота и с достойнство“.

— Нашият човек е във военновъздушните сили — заключи Вейл. — Така и схемите за инфрачервено разпознаване добиват смисъл. А и кой знае до какво още има достъп и продава на руснаците. Може да нанесе тежки поражения.

— В радиус от стотина километра има много служители на Военновъздушните сили — каза Кейт.

— Не и с достъп до секретни документи за високи технологии — поправи я Вейл.

— Пентагонът — обади се Бърсоу.

— Оттам бих започнал и аз.

— Но защо предлагат толкова трудна за разгадаване улика? — попита Кейт.

— Всички бяха сложни. Помниш ли колко дълго дешифрирахме кода върху диска, как мислехме, че сме попаднали в задънена улица. Съобщението просто е по-заплетено, по-лесно да го пропуснеш. И е звукозапис. Навярно са ни затруднили преднамерено. За да не се усъмним, ако е прекалено лесно. Предвидили са, че дори да пропуснем един, ще продължим със следващия. Кое то и стана.

— Добре — каза Бърсоу, — как ще действваме сега? В Пентагона навярно работят двайсет хиляди души. Не може просто да влезем и да задаваме въпроси.

— Прав си, Люк, но някой може — отвърна Кейт.

— Кой? — попитаха двамата едновременно.

— Тим Малън.

— Началникът на рестънското полицейско управление? — учуди се Вейл.

— Казах ти, че двайсет и пет години е преглеждал досиета на кандидати за работа и на служители с достъп до секретна информация. Познава повече хора в Пентагона, отколкото всеки друг в Бюрото. И според мен ти дължи услуга.

— Ще му се обадиш ли?

Кейт вдигна слушалката и набра „Информация“.

Докато тя разговаряше с Малън, Вейл попита Бърсоу:

— Успя ли да проучиш двата последни файла на Сандра?

— Всъщност прегледах отново извлеченията от телефоните й. Да видя дали съответстват на нещо, което вече сме открили. — Бърсоу погледна към Кейт, която продължаваше да говори. — Не се опитвам да сменя темата, но наистина ли няма никакъв шанс да приемеш предложението на директора?

— Защо?

— Чисто егоистично. Може би философът у мен взема връх, но аз също обичам хаоса.

— Опасявам се, че ако приема, ще създам повече проблеми, отколкото ще разреша.

— Най-лошото, което може да се случи, е да те уволнят или да напуснеш. Не е непозната територия за теб.

— Бягството не зачерква всички неприятности.

— Кейт ли е причината?

— Определено е част от уравнението.

— Може би ако останеш тук за постоянно, главоблъсканицата ще се разплете от само себе си.

Вейл се засмя.

— Щом си толкова запознат със сложните механизми на женската душа, защо не си женен?

— Стив, току-що зададе въпрос, който съдържа отговора си.

Кейт остави телефона.

— Късметът не ти изневерява, зидарю. Тим е в града на обедна среща. Ще се отбие след половин час.

— Ще се изкъпя.

Когато Вейл се появи гладко избръснат и ухаещ на свежест, Кейт представяше Тим Малън на Бърсоу. Двамата се здрависаха и Малън тръгна към него е протегната длан.

— Как си, Стив?

— Оцелявам. Не са ме ранявали от първи януари. Как са двете момчета?

— Уолтън е добре. Почти не му се е отразило. А Еди Стантън свиква с родителите си. Посещава и терапевт. Всички са обнадеждени.

— Радвам се. Каза ли ти Кейт от какво се нуждаем?

— Накратко по телефона — че ви трябва познат в Пентагона, най-вече във Военновъздушните сили.

— Тим, ще ти разкажа само възможния минимум. Не защото вече не работиш в Бюрото, а понеже го пазим в тайна от всички във ФБР, дори от директора. Надявам се да не те обидя.

— С известно неудобство ще разкрия, че все още обядвам безплатно заради това, което направи. Мога да изпитвам само благодарност.

Вейл му обясни, че работят с контраразузнавателна материя, и му пусна записа с Престън.

— Смятаме, че този човек е служител на Военновъздушните сили и работи в Пентагона. Трябва да го идентифицираме, без да разбере. Надяваме се да успееш да стесниш кръга на заподозрените с помощта на споменатата в записа информация. Тази технология сигурно е секретна. Естествено, колкото по-малко хора в Пентагона узнаят, толкова по-добре.

— Може ли да им пусна записа?

— Да, но пак повтарям — колкото повече го чуят, толкова по-трудно ще ни бъде да го опазим в тайна.

— Стив, готов съм да ви съдействам, но не знам дали долавям всички нюанси — на кого да кажа, на кого да позволя да изслуша съобщението. Ще ви свържа с точните хора, но на кого какво да разкрия, е сложна задача.

— Прав си, предполагам. Възможно ли е Кейт да дойде с теб?

— По-скоро ще е полезно, ако ме разбираш.

— Кейт, смяташ ли, че ще те затрудни да го придружиш?

— Ти не искаш ли да присъстваш?

— Хората може и да не забележат двама агенти от ФБР, но трима ще породят съмнения. Освен това на нас с Люк ни предстои работа.

Кейт взе дигиталния диктофон и го прибра в дамската си чанта.

— С Тим ще се справим. Но преди да тръгна, искам да ти покажа нещо в кухнята.

Вейл я последва и когато се скриха от погледите на Тим и Люк, тя го бутна към хладилника и го притисна с тяло.

— Позволяваш на малката Кейти да се развихри без надзор? Внимавай някой да не си помисли, че сваляш гарда.

Той я прегърна и каза:

— Не успях да те напия, та се наложи да измисля нещо друго.

Тя го целуна бързо по устните.

— Е, Силки^[1], нищо чудно да постигнеш своето.

Отблъсна се от него и тръгна към дневната.

Той подвикна след нея:

— Каза красивата блондинка, търсейки спасение при очевидците.

---

[1] Герой от американския анимационен сериал „Малките титани“. — Б.ред. ↑

29.

Кейт се върна по мръкнало от Пентагона. Бърсоу беше отишъл във Вашингтонския полеви офис „да се мерне прощално“ пред отговорника си. Вейл чу как Кейт изкачва мраморното стълбище. Тя се турна в стаята.

— Мисля, че го открихме — извика още щом го зърна.

— Къде е Тим?

— Каза, че има среща с градския съвет, която не бива да пропуска. Всъщност според мен искаше да те впечатли със скромността си, въздържайки се да ти поднесе лично новините.

Вейл я гледаше търпеливо, наклонил глава на една страна, сякаш я предупреждаваше да не се прехласва.

— Добре де, добре — каза тя. — По същество. Кой би предположил, че да работиш десетилетия наред с кандидати ще се окаже предимство? Тим сякаш познаваше всички. Първо се отбихме при един полковник от Военновъздушните сили, отговорник за личния състав. Тим му обясни, че проучването е тайно, и той се държа великолепно. Обясни ни, че трябва да поиска разрешение от командира си — генерал във Военновъздушните сили за информацията, която ще ни предостави. Затова реших да се обърнем направо към него. Той даде картбланш на полковника да ни съдейства. Настоя единствено да узнае пръв, ако се наложи да арестуваме някой от хората му. Обещах да му се обадя лично. Полковникът откри незабавно проекта за инфрачервено разпознаване. Пуснахме му записа, но той не позна гласа. Оказа се, че с начинанието са ангажирани осем души с достъп до действителните проекти. Едната е жена и следователно отпада. От останалите седем четирима работят още в Пентагона. Другите са прехвърлени. Сега става интересно. Единият е изчезнал преди година. Още го водят за самоотлъчен — сержант от Е-5 на име Ричард Дейвид Галахър. Взех копие от служебното му досие. Полковникът ми предостави сведенията и за останалите шестима.

Тя му подаде папката на Галахър. Вейл прелисти страниците, докато откри това, което търсеше.

— Чете ли го?

— Нямах време.

Той ѝ върна папката.

— Дай ми да видя останалите, докато го прегледаш.

Кейт прочете няколко страници и затвори папката.

Вейл я погледна и тя каза:

— Роден и отрасъл в Тексас. Акцентът на Престън не е тексаски. Мислех си, че изчезването му ще ни доведе до нещо, понеже не знаем откога е записът.

— Всъщност наистина означава нещо. Процентът на безследно изчезналите сержанти от Е-5 на военната флотилия сигурно е нула. Може и да не е Престън, но липсата му едва ли е съвпадение.

Вейл се зачете отново в другите досиета. Стигна до четвъртото, прегледа първата страница и я подаде на Кейт. Застана пред компютъра и започна да пише.

— Старши сержант Честър Алвин Лонгмедоу, отрасъл в Патсау, Уисконсин.

Натисна последния клавиш и без да отлепя поглед от екрана, каза:

— Намира се в Северен Уисконсин до границата с Минесота.

— Наказван е неколkokратно по Член 15, каквото и да означава това, за злоупотреби с алкохол — прочете Кейт от папката.

— Административни действия, предприемани от командирите, когато нарушението не е достатъчно сериозно да се отнесе пред военния съд. И не е необичайно двоен агент да злоупотребява с пиенето, с хазарта или с жените. Всъщност според мен е задължително изискване.

— Мислиш ли, че е той? — попита Кейт.

Вейл не отговори и тя вдигна поглед към него. Той стана и започна да проверява информацията по стената.

— Лонгмедоу — странно име. Виждам съм го преди. — Той затършува в папките и документите, разпилени из стаята. Промърмори тихо на себе си: — Моля те, кажи ми, че не се налага да преглеждам всичко пак.

Отиде до прозореца и вдигна щората. Седна и се втренчи в бившето руско посолство отсреща. Взе молив и затупа с гумичката по масата като върху барабан. Накрая скочи на крака и приближи до малката масичка, където Бърсоу бе подредил разпечатките от лаптопа на Сандра. Взе ги и се отпусна върху канапето.

— Обади се на Люк и му кажи да потърси името Лонгмедоу в базите с данни.

— Мислиш, че е замесен в изчезването на аналитичката? Не изглежда логично.

— Знам. Незнайно защо, нещо ми нашепва, че има връзка. Може би Люк ще ме разубеди.

Кейт набра мобилния телефон на Бърсоу.

— Здравсти, Люк, Кейт е. Открихме няколко души в Пентагона, сред които вероятно е Престън. Стив иска да провериш единия — Честър Алвин Лонгмедоу. Смята, че името му май е изскочило покрай случая със Сандра. — Тя помълча известно време и каза на Вейл: — Люк се съмнява.

— Предай му, че може да е свързано с изтритите файлове.

След малко Кейт докладва:

— Все още се колебае, но му се струва познато.

— Тогава му кажи да дойде.

Тя предаде думите му и се сбогува.

— Двайсет минути.

Вейл потупа канапето и Кейт седна до него. Подаде ѝ половината от купчината документи за Сандра Бостън.

— Мисля, че трябва да е тук. Някъде.

Кейт запрелиства страниците, подреждайки прегледаните на спретната купчинка до себе си.

— Сигурен ли си, че си виждал името на Лонгмедоу в този случай? Изглежда невероятно руснаците да са замесени в изчезването ѝ.

— Знам, но си струва да го обмислим заради онзи сержант от военновъздушните сили, Галахър, който също се губи.

— Но той не е къртица. Защо ще го елиминират?

— Ти не беше шпионка, но се опитаха да те обезвредят с други средства. Продължавай да търсиш. Ако греша и името не е тук, значи няма връзка.

Петнайсет минути по-късно чуха Бърсоу да отваря входната врата. Влезе в стаята и попита:

— Какво става?

Вейл му събщи какво са открили Кейт и Малън в Пентагона и че Лонгмедоу засега е основният им заподозрян. Подаде му половината от останалата му купчина и Бърсоу я запрелиства, без дори да си съблича палтото.

— Ето го — обади се рязко Кейт. — Извлечение от телефонната фактура на Честър Лонгмедоу.

Вейл и Бърсоу приближиха и зачетоха над рамото ѝ.

— Значи изчезването ѝ е свързано с руснаците — каза Бърсоу.

— Очевидно. Само трябва да разберем как.

Вейл му събщи за липсващия сержант от военновъздушните сили.

— Защо им е тези хора да изчезват?

Вейл се облегна назад и затвори очи за няколко секунди.

— Явно не успяваме да стигнем до дъното.

— Какво имаш предвид? — попита Кейт.

— Нямам ни най-малка представа, но спретнатото ни обяснение, че всичко досега опира до старата руска школа срещу старата американска школа, вече се обезсмисля. Зад този случай стои добре замаскирана ръка.

— За някаква провокация ли намекваш? — попита Кейт. — За опит да ни използват в наш ущърб?

— Нещо подобно. Но понеже не знаем дали е човек, група или друга държава и не знаем каква е целта им, бих нарекъл организатора по-скоро Агент Хикс.

— Случаят изглежда твърде мащабен. Ще ни трябва помощ — каза Кейт.

Вейл само я изгледа в отговор.

— Да уведомим поне директора?

— Няма начин да посветим само него. Той е длъжен да информира други, те — също. — Вейл си погледна часовника. — Късно е да започнем сега, но утре рано сутринта трябва да открием дали има още изчезнали, свързани с този случай. Люк, използвай контактите, които установи покрай убитите проститутки. Разрови из Вирджиния и Вашингтон. Търси изчезнали с достъп до секретни

данни. Натъкнеш ли се на някого, пусни името му в базите с данни, защото сигурно пазим досиетата от проучването им. Ако не ги намериш, продължавай нататък. Освен това няма да е зле да разберем защо Сандра е взела на мушка Лонгмедоу. Откъде се е появило името му.

— Ще се обадя тук-там.

— С Кейт ще проверим телефонните му обаждания.

— Предполагам, че няма да разговаряме с него — каза Кейт.

— Няма да го доближаваме — нито него, нито дома му, нито банката му и дори химическото му чистене. Трябва ни жив. Люк, върни лентата назад да видим какво ще изскочи. Междувременно с Кейт ще проучим с кого разговаря Лонгмедоу най-често.

— Сигурно ще приключи още утре — каза Бърсоу, стана и си тръгна.

Кейт преглеждаше телефонните распечатки на Лонгмедоу.

— Ще ни трябва съдебна заповед, за да изискаме информация за толкова много номера. Един-два все ще измолим от нашия човек в телефонната компания, но тези са твърде много.

— Не мислиш ли, че Тим Малън ще ни помогне? — попита Вейл.

— За телефонната компания?

— Май четох някъде, че онзи тип Хилстранд, похитил двете деца, ще бъде изправен пред съда.

— Тим спомена, че за следващия месец е насрочено изслушване и ако Хилстранд не се признае за виновен, ще се наложи да свидетелстваме.

— Значи прокурорът раздава разрешителни наляво и надясно. Ще помолим Тим да вмъкне нашите телефонни номера някъде. Сигурно са натрупали толкова безполезна информация в името на правосъдието, че можеш тихомълком да пъхнеш и планове за нахлуване в Северна Корея. Това е предимството на случаите с похитени деца — хората се разчувстват и си затварят очите за някои правила. Ще се обадиш ли пак на Тим?

— Сега ли?

— Каза, че ни дължи услуга.

— Говорех за нещо дребно.

— Има време за всичко — и за дребни, и за величави постъпки.

— Звучиш, сякаш Фейджин поучава Хитреца.

— Май е по-скоро от „Розовата пантера“.

— Няма значение дали е Дикенс или „Уорнър Брадърс“, важното е източникът да е неоспорим.

Тя извади мобилния си телефон и набра номера на Тим. Вейл я наблюдаваше как крачи напред-назад из стаята, леко смутена от услугата, която се налага да поиска от стар приятел. Беше изула обувките си и се плъзгаше сякаш с кънки по паркета, за да разведри атмосферата. Думите на Малън я разсмяха. Смехът ѝ беше почти прекалено дрезгав, за да е женствен, но тъкмо затова Вейл откриваше искреност в него. Най-сетне тя сподели молбата си с началника на рестънската полиция и изгледа игриво Вейл, докато обясняваше на Малън как да фалшифицира съдебната заповед.

Каза му, че ще изпрати телефонните номера на имейла му и щракна с едва доловимо възмущение капака на телефона си пред лицето на Вейл.

— Утре сутринта, Стан.

— Благодаря.

— Нещо друго?

— Мисля, че дежурството ни приключи — заяви Вейл.

— Дали да не поспя малко? Не искам очите ми да залепват, ако се наложи да злоупотребявам и с други приятелства.

— „Дали“ звучи, сякаш предпочиташ да те разубедят.

— Съжалявам, но трябва да се подготвя.

— За какво?

— Ще те цитирам — за величавите постъпки.

Той застана до нея и я прегърна. Усмихна се накриво и каза:

— Ще побързам, обещавам.

Кейт се постара да не показва колко ѝ е трудно да запази хладнокръвие. В този момент искаше само едно — да приеме предложението му.

— Тъкмо в това се състои проблемът, зидарю. Само мъжете поставят знак за равенство между бързината и величието.

30.

Когато пристигна на другата сутрин, Кейт свари Вейл в кухнята да готви.

— Закусила ли си? — попита я, трупайки препечени филийки и бекон в чинията си.

— Изглежда като порция едва за шестима, та няма да те подяждам. Чу ли се с Люк?

— Той не обича да звъни, преди да е открил отговорите.

— Жалко, че двамата не си приличате в повече отношения.

— Не каза ли, че Тим ще се обади?

— Да. Продиктувах му и факса тук.

Вейл седна и взе вилица.

— Сигурна ли си? — попита я, сочейки чинията.

— Знам славата на чикагските кланици, но дали там са чували нещо за холестерола?

— Буреносен, титаничен, шумен град на широкоплещести мъже^[1]. Звучи ли ти като място, построено от хора на овесена диета?

Той стана и я обгърна през кръста. Пое дясната ѝ ръка в лявата си длан, затанцува и запя:

Видях мъж да танцува с жена си

В Чикаго, в Чикаго, моя роден град...^[2]

Завъртяха се още два-три пъти и тя се засмя и го побутна.

— Сядай да ядеш, маниако. — Погледа го няколко секунди. — В прекрасно настроение си...

— Добра храна, нова загадка и... — приведе се към нея и сниши глас — неустойимо момиче, което май ще ми падне в ръцете. Животът е щедър.

— Очевидно Карл Сандбърг е забравил да спомене деменцията като характерна чикагска черта. — Тя отиде до кухненския плот и сипа две чаши кафе. — Мога ли да свърша нещо, докато чакаме Тим?

— Най-добре се отбий в Централата. Не бива да събуждаме любопитство.

— Натрупала съм тонове поща, която трябва да прегледам, колкото и досадно да ми се струва.

— Хей, предложих ти изход! Да ме крепиш да не падна от армейската койка в спалнята. Ти обаче реши, че съм дементен.

— Ах, каква романтика навява изразът „армейска койка“!

Около 11:30 предобед телефонът в сградата на Шестнайсета улица иззвъня. Беше Кейт.

— Тим ми се обади току-що. Изпраща ти информацията по факса.

— Още не съм се чул с Люк. Ще се измъкнеш ли оттам?

— Приключих с около половината от планините хартия. Ако подпаля другата половина, никой няма да усети нито загубата, нито липсата ми.

Вейл погледна към факса, който оживя и започна да печата страници.

— Пощата ни пристига.

— Тръгвам.

Когато Кейт пристигна, Вейл вече беше покрил с листове нов участък от стената. Тя застана до него и ги заглежда.

— Нещо?

— За щастие старши сержант Лонгмедоу явно няма много приятели. А роднините, ако съществуват, не са на челно място. Има обаче дребен, необясним навик да се обажда в автомивка.

— Автомивка? Кой се обажда в автомивки?

— Телефонът е регистриран на „Съншайн Кар Уош Къмпани“, но според службата за комунални услуги адресът е на Литовския шахматен клуб.

— Шахматен клуб?

— Решили са сигурно да зложат на шаха, след като плебсът организира клубове по лов и риболов.

— Мислиш ли, че наистина са литовци, или е параван за руснаците?

— Ако се взираш само в стената, няма как да откриеш много.

— Ще ги посетим, нали? — попита Кейт.

— Сериозно се съмнявам, че заряза всичко и дотича тук, за да не се забъркваш в неприятности.

Докато си проправяше път през натоварените шосета на северозападен Вашингтон, Кейт каза:

— В този район живеят много латиноамериканци и западноафриканци. И смесица от всичко останало — сега явно дори литовци. Или руснаци, преструващи се на литовци. Ето го — вядно.

Тя паркира пред сградата с тухлена фасада и един-единствен тесен прозорец, твърде нависоко, за да надникнеш през него. Върху стоманената входна врата висеше ръчно изработена табелка с надпис: „Литовско шахматно общество“. За фон служеше черно-бял шахматен десен. Над табелката имаше шпионка, а вляво — звънец.

— Очевидно не посрещат с разтворени обятия случайни минувачи — констатира Вейл.

Натисна звънеца и поднесе значката си пред шпионката. Почти незабавно усети, че някой стои зад вратата и ги наблюдава.

Отвори им мъж в началото на петдесетте. Носеше костюм, а косата му беше гъста и старателно подстригана.

— ФБР? — попита той и отстъпи назад. — Моля ви, влезете на топло.

Макар произношението му да беше безупречно, опитното ухо веднага долавяше, че е родом от Източна Европа.

— И вие ли сте от ФБР, госпожице?

Въпросът, целящ да смекчи презрението с учтивото обръщение, всъщност уведомяваше тази жена, независимо колко е привлекателна, за второкласния ѝ статут зад стените на Литовското шахматно общество. Кейт се усмихна съвършено, за да покаже, че разбира тактиката и нейната безрезултатност. Показа значката си с опитен замах. Преднамерено не отговори, подчертавайки още по-силно авторитета си.

— Аз съм Стив Вейл, а това е Кейт Банън. Всъщност тя ми е началник.

Мъжът се втрени в него за секунда, преди да се представи:

— Алекс Зогас.

Обърна се само към Вейл, сякаш отказваше да признае присъствието на Кейт.

Макар да знаеше отговора, Вейл попита:

— Какво точно представлява това място?

— Социален клуб, но основният ни интерес е шахматът. Всичките ни членове са гросмайстори.

— И литовци?

— Някои от нас — да. Но непрекъснато напускат и се включват нови. Знаете как е.

— И тук просто играете шах?

— Няколко пъти седмично организираме вечери. Идваме тук, за да избягаме.

— От какво?

— В американските домове мъжете от нашата среда са подложени на непривичен натиск. — Зогас се усмихна и погледна към Кейт. — Тук търсим съпричастие.

— Ще получа ли членска карта, ако пожелая?

Зогас се засмя.

— Не знам. Ако сте литовец, може да помогне.

— За жалост не съм запознат с генеалогията си. Баща ми винаги бягаше от пазителите на реда, та непрекъснато си сменяхме имената. Знам със сигурност обаче, че съм гражданин на Съединените щати.

— Както всички нас, ако това се опитвате да откриете със симпатичната си... как да я наречем... „антибиография“?

Вейл се усмихна широко.

— Отметнахме една въпросителна.

— А другите са...? — попита Зогас.

— Питам се дали обществото ви има и делови цели?

— Не, никакви. Клубът е строго социален, поддържа единствено членската мрежа.

— Сам ли сте тук сега?

— Не, има и други, ако желаете да разговаряте с тях — предложи Зогас. — Може ли да полюбопитствам защо сте тук?

Вейл му показва снимка на Сандра Бостън.

— Заради нея. Виждали ли сте я?

Зогас погледна снимката и се учуди:

— Тук? Не поощряваме членовете си да водят жени. Коя е тя?

— Казва се Сандра Бостън и работи за ФБР. Изчезнала е.

— Защо я търсите тук?

— Проучвала е дейността на клуба ви.

— Интересувала се е от шах?

— Тя е финансов аналитик — излъга Вейл.

— Плащаме месечните си разноски от членския внос. Клубът ни няма друг финансов елемент. Ако желаете, ще проверите счетоводните ни документи. Всички се пазят в компютъра в кабинета, ако това ще разреши недоразумението.

— Де да беше толкова просто! Но ще погледнем...

Зогас изгледа Вейл с неприкрито самодоволство.

— Следвайте ме.

Поведе ги през просторна зала с половин дузина маси с шахматни дъски, върху две от които се разиграваха партии. Нито един от четиримата мъже не вдигна поглед към агентите, докато прекосяваха залата.

В дъното на клуба имаше две по-малки стаи — баня и кабинет, където Зогас ги въведе. После включи компютъра. Вейл забеляза шахматна дъска върху масичката до бюрото. Очевидно и върху нея се разиграваше партия, но нямаше място за стол от другата страна.

— Мач по пощата? — попита Вейл.

— Играете ли?

— В колежа се бях запалил няколко месеца, но ми липсва търпение.

— Лошо. Шахът би могъл да ви служи в работата.

Зогас отвори файл, озаглавен „Клубни разходи“, стана и покани Вейл да седне. Кейт застана зад него.

Той прегледа баланса за последните две години — обикновено на нула, а от време на време — предимно в края на месеца — в червената зона. Погледна Зогас.

— Много отегчително.

— Ние намираме очарование в шаха. Очаквахте да търсим потайни вълнения?

— Явно съм пропуснал нещо, когато се опитвах да играя. Какво му е вълнуващото на шаха?

— Чували ли сте термина „нулева позиция“? От Теорията на играта. Означава, че някой задължително ще спечели, а другият ще

изгуби. Носи ни отмора от постоянните компромиси в днешна Америка и манията ѝ по равнопоставеност.

— Тя ще доведе страната до крах — съгласи се Вейл.

— Знаете ли дали някой от членовете ви е контактувал с ФБР, независимо по какъв повод?

— Поне доколкото ми е известно, не — отговори Зогас. — Как изникна клубът ни в разследванията ви?

— Това е въпросът, нали?

Вейл не възнамеряваше да уведомява Зогас за телефонните извлечения на Лонгмедоу, да не би някой да го познава и да го предупреди. Стреляше напосоки, но премерените отговори на литовеца не му се нравеха и реши да му предостави повод за размисъл с няколко лъжи.

— Жената, чиято снимка ви показах, е извършвала всякакви разследвания — работела е по нередности в институциите, по сигнали на граждани, по подозрения, породени от други случаи. Бележките ѝ сочат, че тъкмо е започвала да проучва ЛШК — съжалявам, така е съкращавала името на клуба ви, или обществото, ако предпочитате — и не разполагаме с много подробна информация. Имате ли врагове, които да са насочили вниманието на ФБР към клуба ви?

— Не.

— А сецат ли се за делови прегрешения извън клуба? С какъв бизнес се занимават членовете ви?

— Нищо кой знае колко екзотично. Всички преуспяваме, с разностранни интереси сме. Нещо като неписано правило е членовете ни да са материално осигурени. Аз например притежавам осем автомивки във Вашингтон. На самообслужване са и стопанисването им отнема минимално време. Други притежават обекти за химическо чистене, офиси за коли под наем или фризьорски салони. Един от членовете ни дори превежда в службите по емиграция. Не намирам причини, които да подклаждат отмъстителност срещу група любители на шаха.

— Е, може би сме се сблъскали със случай, обречен да остане загадка. Ще ми разрешите ли да покажа снимката на другите?

— Разбира се.

Върнаха се в игралната зала. Зогас заговори с лидерски авторитет:

— Тези хора са от ФБР. Носят снимка на изчезнала жена, която също работела във ФБР и разследвала дейността на клуба ни.

Мъжете не реагираха, дори не вдигнаха глави. Вейл погледна към Кейт, която също забеляза странната им безучастност.

Вейл застана до първата маса и извади снимката.

— Казва се Сандра Бостън. Интересува ме дали сте я виждали или сте чували нещо за нея.

И двамата мъже поклатиха мълчаливо глави.

Вейл показва снимката и на мъжете край другата маса. Той продължи да изучава лицата им и след като я погледнаха. Около очите и устите и на двамата различни тъмни кръгове.

— Струва ми се, че ви познавам — каза Вейл на единия, който почти не обърна внимание на снимката. — Срещали ли сме се преди?

Мъжът вдигна бавно очи към Вейл и отговори сдържано:

— Не.

Произнесе само една сричка, но силният му акцент веднага пролича.

— Как се казвате? — попита го Вейл.

Мъжът погледна към Зогас, който му кимна едва забележимо.

— Алгис Баркус.

Вейл се усмихна.

— Не, не ви познавам. Щях да запомня такова име. Благодаря на всички за отделеното време.

Зогас ги изпрати до входа.

— Окаже ли се, че можем да ви съдействаме по някакъв начин, не се колебайте да ни потърсите.

— Има само едно средство да приключим случая. Възможно ли е да ни предоставите списък на клубните членове?

Зогас се стъписа за пръв път, откакто бяха влезли в клуба.

— Няма да е лесно.

— Защо? — попита Вейл, още преди той да е довършил изречението.

— Всички работим усърдно, откакто пристигнахме в тази страна и станахме нейни граждани. Радваме се на отмората, която ни предоставя това убежище, и на възможността сравнително анонимно да общуваме с хора със сродни интереси. Сформирали сме малък, но според нас елитен кръг. Съмнявам се, че членовете ни ще одобрят

желанието на американското правителство да разбере кои сме. Страхуваме се, че не след дълго някой от някоя държавна агенция ще изиска да приемем двама испанци, четири жени и човек в инвалидна количка.

— Търсим просто бърз начин да ви задраскаме от списъка с онези, които вероятно знаят нещо за изчезналата ни колежка. Няма да предоставяме сведенията ви на социалните и на здравните служби.

— Ето как ще постъпим, агент Вейл. Ще представя доводите ви пред членовете на клуба и те ще гласуват дали да удовлетворим молбата ви.

— Колко време ще отнеме?

— Ден-два най-много.

— Ще ви се обадя. Имате ли телефон тук?

Зогас извади визитна картичка и записа номера на гърба.

— Дайте ми два дни. Дотогава ще съм готов с категоричен отговор.

За пръв път, откакто бяха пристъпили прага на клуба, Вейл чу мъжете вътре да разговарят. Заслуша се за кратко и попита:

— Литовски ли е това?

— Да.

— Интересно. Хората, включително и аз, проявяват склонност да уеднаквяват всички източноевропейски езици. Но литовският определено е по-различен от, да речем, руския.

Вейл го наблюдаваше изпитателно да провери дали споменаването на руския ще дръпне тънка струна.

— Притежавате добър слух. Те несъмнено са различни езици.

Щом излязоха, Кейт каза:

— Предполагам, че днес разплетохме една загадка. Знаем къде са се приютили синовете на Химлер, Гьобелс и Гьоринг.

Вейл не се засмя и тя реши, че умът му пак препуска напред в опит да открие следващия кръстопът. Погледна го и изражението му я стресна — за пръв път го виждаше такъв. Изглеждаше дълбоко потресен.

— Какво има, Стив?

Той се обърна към нея и се втренчи в лицето ѝ, сякаш се чудеше коя е. Накрая отвърна:

— Знам кой ти е поставил капан.

---

[1] Цитат от стихотворението „Чикаго“ на американския поет Карл Сандбърг (1878–1967). — Б.ред. ↑

[2] От стихотворението „Чикаго (That Toddin’ Town)“ на К. Сандбърг. — Б.ред. ↑

31.

— Какво?

Вейл не отговори и Кейт попита:

— Какво каза?

— Не тук.

Той я улови за ръката и се озърна към клуба, теглейки я към колата.

Запали двигателя и тя попита отново:

— Какво има?

Той пак замълча, но пое по шосето, проверявайки за последен път дали не ги наблюдават от клуба. Когато се отдалечиха на една пресечка и се увери, че никой от литовците не може да ги види, сви към бордюра и спря.

— Помниш ли как се вмъкнахме онази нощ в руската защитена къща в Дентън?

— Мъже със скиорски маски, огромни пушки, експлозии, пламъци... Греша ли?

— Забеляза ли нещо странно у онзи мъж, Баркус, и у другия, с когото играеше шах?

— Нищо, освен топлите им чувства към агентите от Бюрото, особено от женски пол — отвърна тя. — О, под очите на Баркус имаше тъмни кръгове! Сигурно е забравил да се върне в ковчега след изгрев-слънце.

— Аз бях по-близо до него. И до другия. И двамата имаха тъмни ореоли около очите. И около устите.

— От какво са?

— От множество зарастващи ситни ранички.

— Местата, незащитени от скиорските маски. Рани от натрошените електрически крушки — заключи Кейт.

— И говореха на чужд език, но не беше руски. Звучеше източноевропейски. Възможно е да е бил литовски. Сега всичко се намества. Онзи мъж в чикагския тунел... Йонас Сакис спомена

Теорията на играта. А когато му казах, че е руснак, се подсмихна презрително. Защото е бил литовец.

— Това означава... О, божичко! — възкликна Кейт.

— Това означава, че тези хора са свързани с руснаците. Работят с тях и имат очи и уши в Националната служба за сигурност, в ЦРУ, в Пентагона, в Държавния департамент и кой знае къде другаде.

— Затова трябва да сме много предпазливи. Ти, аз, Люк и никой друг.

— Никой друг? Тримата срещу всички тях?

Вейл не обърна внимание на жалния тон на Кейт.

— Истинският въпрос е какво свързва литовците със Сандра... и с теб?

Тя поклати глава, удивена от невъзмутимостта му, и се опита да почерпи спокойствие от нея.

— Как сме свързани? — попита тя.

— Не знам, но ме гложди съмнение, че Литовското шахматно общество ще откаже да ни предостави списък с членовете си. Затова да пообиколим наоколо с колата, а ти запиши възможно най-много табели. Ще пробваме да ги идентифицираме така.

Потеглиха и Вейл продължи:

— Още нещо в думите на Зогас ме тревожи.

— Какво?

— Знаеш ли какво представлява анализът на изразните средства?

— Донякъде. Използвах го отдавна в Отдела за професионална отговорност.

— Помниш ли какво каза за Сандра на другите?

— Не.

— Аз му съобщих, че Сандра работи във ФБР. Той им обясни, че носим снимка на изчезнала жена, *работила* за ФБР. Минало време.

— Ами ако е просто проблем при превода?

— Възможно е. Акцентът му се усеща, но граматиката му е безпогрешна. Всеки, който използва думи като „съпричастие“, съумява да осветли Теорията на играта накратко или успява да изкове израз като „антибиография“, владее английски по-добре и от мен.

— Това не е добра поличба за Сандра, нали? — попита реторично Кейт.

Когато приближиха наблюдателницата на Шестнайсета улица, видяха колата на Бърсоу паркирана отпред.

— Добре. Люк е тук. Дано да ни помогне да разрешим загадката.

В работната стая те разказаха на Люк всичко и споделиха догадката си, че Литовското шахматно общество е свързано по някакъв начин и с изчезването на Сандра Бостън, и с капана, поставен на Кейт. Вейл обясни за изплъзналото се от устата на Зогас минало време относно участта на липсващата аналитичка.

Бърсоу помисли малко.

— Често подобни „грешки на езика“ се оказват верни. Надявам се наистина да се окаже проблем на преводача. Предпочитам да мисля, че не издирваме мъртвец.

Вейл му подаде списъка с номерата на автомобилите около шахматния клуб, които Кейт беше успяла да запише.

— Провери ги, но не през Вашингтонския полеви офис. Помоли местните и им кажи да действат тихомълком.

— Детективът от градската полиция, на когото предадохме Джон Уилкинс, каза, че е насреща, ако ми трябва услуга. Лесно ще го убедя да си държи езика зад зъбите.

— Докато не разнищим случая, не бива да ни разсейват съмнения кой какво е научил. Ти, Кейт и аз — това е. Изтече ли нещо, няма да прахосваме време да се чудим кой от Бюрото се е изпуснал неволно пред когото не трябва. Ще знаем, че в дъното стои противникът, и ще го проследим до извора — каза Вейл. — Докъде стигна с проучването за изчезнали?

— Открих само един. Морис Лайл Гастон, бивш служител на „Матрикс-Линкс Интернешънъл“ в Спрингфийлд, Вирджиния. Проверявали сме го за пригодност за достъп до секретни данни. „Матрикс-Линкс“ изпълнява поръчки за армията. Единствената муха в меда е, че е изчезнал в Лас Вегас. Сестра му, която живее там, докладвала липсата му в управлението във Феърфакс, понеже не се върнал след екскурзия дотам през почивните дни.

— Лас Вегас. Интересно. — Вейл си записа информацията в малък бележник. — Добре. С Кейт ще поразровим случая.

— Освен това открих как Лонгмедоу е попаднал във файловете на Сандра.

— Как?

Бърсоу се усмихна, сякаш се канеше да извади съществена част от мозайката.

— В контраразузнавателен случай. Следели са руснак на име Дмитрий Поляков. По-късно е бил принуден да напусне САЩ като заподозрян в шпионаж. В Деня на труда миналата година един разузнавателен екип си търсел обект. Не разполагали с доказателства, че Поляков върши нещо нередно, просто искали да навъртят часове за допълнително заплащане в празничния ден. Така де... докато го изгубят и са принудени да прекратят операцията и да се приберат у дома. Внезапно обаче обектът им спрял пред пощенска кутия и пак потеглил с колата. Началникът на екипа забелязал, че пощенската кутия е отбелязана с тебешир. Осъзнали, че са се натъкнали на нещо. Явно на място за размяна. Поляков обикалял два часа и паркирал до ябълкова градина — от онези, където клиентите сами си берат плодове. Слязъл от колата и тръгнал по една от пътеките. Агентите започнали да записват номерата на колите на паркинга с надеждата да открият тази на човека, с когото ще се срещне Поляков. Записали общо четиринайсет табели. Междувременно двама от екипа последвали пеша Поляков, но той нито оставил нещо, нито набрал ябълки. Решили, че вероятно са ги забелязали. Но все пак разполагали с номерата. Предали ги на Сандра да ги провери. После тя изискала информация за всички собственици на автомобили. Единият бил Честър Алвин Лонгмедоу.

— Значи е пристигнал да се срещне с Поляков, но е видял наблюдателния екип и размяната така и не се е състояла. Браво, Люк! — каза Вейл. — Свързахме Сандра с Лонгмедоу, когото вече сме свързали с Литовското шахматно общество посредством телефонните му извлечения. Знаем също така, че литовците са свързани с руснаците, понеже се появиха в защитената къща в Дентън.

Бърсоу взе списъка с номерата на автомобилите край шахматния клуб.

— Ще отида в градската полиция да помоля да ги проверят.

Когато тръгна, Кейт каза:

— Е, разкрихме изглежда всички играчи. Сега остава да разберем как се вмести в цялата картина.

— Затова мислех да седнем тримата и да си напругнем мозъците заедно.

— Ще чакаш Люк да се върне?

— Всъщност смятах да помоля за помощ Сакеша Тойода.

— Кой е той?

— Смятат го за крал на японските изобретатели, поне в началото на двайсети век. Основал е малка компания на име „Тойота“ — отвърна Вейл. — Но по-важна — поне за нас — е идеята му за петте „защо“. Чувала ли си я?

— Не мисля.

— Тойода смятал, че е достатъчно да зададеш пет пъти въпроса „защо“, за да разрешиш възникнал проблем — да стигнеш до сърцевината му и да го предотвратиш за в бъдеще.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— Ще ти дам пример. Да речем, че произвеждаш и продаваш порцеланови кученца. Един ден клиентите ти започват да се оплакват, че всички фигурки, които са получили, имат един и същ дефект — лявото ухо е напукано. Ти се питаш защо пристигат в такова състояние? Първи въпрос. Откриваш, че дефектът не се дължи на превоза. После задаваш ново „защо“ — номер две — и разбираш, че отливките излизат така от калъпа, понеже той се разпуква по време на впръскването. И — номер три — причината е в оператора на машината, защото не я калибрира добре. Защо не я калибрира? Номер четири — понеже е новак и не знае, че трябва. И — номер пет — защо не знае? Защото не са го обучили. Значи поставяш изискване всички на тази длъжност да преминават през обучение. Проблемът е отстранен, вероятно завинаги.

— Значи ако отговорим на петте „защо“, ще разрешим случая?

— Предполагам, че всичко се разрешава, ако успееш да отговориш на достатъчно въпроси. Ала не е лесно. Изисква дисциплина, вглеждане в цялостната картина, но без да се изпускат от поглед подробностите. Все пак ни предоставя начин да се абстрахираме от разсейващите фактори, изобилстващи в този случай. Успеем ли, сигурно ще открием отправна точка.

— Добре, кое е първото „защо“?

Вейл застана пред стената в съседство с тази, по която бяха окачени документите и графиките.

— Мисля, че вече сме го задавали.

Написа с черен маркер: „1. Защо Литовският шахматен клуб е свързан със Сандра, защитената къща и списъка на Калкулус?“.

— Не трябва ли да е „как“? — попита Кейт.

— Важното е да отговаряме. Дори да не е владеел съвършено английски, Тойода е бил гений. От уважение ще използваме неговите „защо“.

— Съжалявам. — Кейт се замисли за секунда. — Литовското шахматно общество сигурно работи с руснаците.

— Това е единственото възможно обяснение. Иначе нямаше да се появят след нас в защитената къща. Свързахме и Сандра с Лонгмедоу, за когото знаем, че шпионира за руснаците. Ала исторически погледнато, литовците никога не са изпитвали мили чувства към руснаците. Всъщност Литва е първата руска република, обявила независимост след падането на Берлинската стена.

Вейл написа на стената: „2. Защо Литовският шахматен клуб и руснаците работят заедно?“.

— Не знам. Защо? — попита Кейт.

— Какъв е винаги най-вероятният мотив? Някой беше написал песен за силата, която движи света.

— Не е любовта, предполагам. Значи парите въртят света?

— И много други неща. Зогас се представи като бизнесмен. Каза, че всички са предприемачи. Когато руснаците решат да елиминират някого, обаждат се в Литовския шахматен клуб и остават чисти. Ако е така, стигаме до „защо“ номер три. Ако руснаците плащат на литовците...

Той написа: „3. Защо руснаците избиват къртиците си?“.

Кейт обмисли въпроса.

— Както повтаряхме нееднократно, не изглежда логично, защото открай време руснаците помагат на двойните си агенти да избягат в Русия или в друга комунистическа страна.

— Добър извод. Който ни отвежда до следващото „защо“.

Вейл се обърна към стената и написа: „4. Защо не убиха веднага Релик?“.

Кейт прочете въпроса и каза:

— Още не сме отговорили на третия, нали?

— Не, не сме. Според мен трябва да обмислим и двата едновременно, фактът, че Релик е изключение, навярно отговаря на въпроса защо другите не са получили същата възможност.

— Заговорът срещу мен целеше да защити Релик — каза Кейт. — Сигурно са го ценели. Нищо чудно да са смятали да го отведат невредим в Русия като символ на руската изобретателност и американската развала.

— Да предположим, че си права, или поне отчасти права. Остава един последен въпрос без отговор.

Написа: „5. Защо изчезват други хора с достъп до секретна информация?“.

— Първо сержантът от военновъздушните сили, а сега — теоретично поне — и Морис Гастон от „Матрикс-Линкс Интернешънъл“ — уточни Вейл.

— На този етап не изглежда като пресилена хипотеза.

— Да — механично отвърна Вейл и замлъкна.

Взе стола от бюрото и го извъртя към стената. Седна с празен поглед и потъна в размишления. Кейт се настани върху канапето и зачака, поглеждайки от време на време към въпросите с надеждата да улови нишката на размислите му.

След почти петнайсет минути Вейл стана.

— Съществува само една възможност — поне не ми хрумва друга. Литовското шахматно общество не избива тези хора по поръчка на руснаците, а за да се защити.

— От какво?

— Живеем в епохата на аутсорсинга, изнасянето на дейност към външни компании. Осъзнали са необходимостта от нова индустрия в сферата на услугите и са я предложили на руснаците. Тази епоха се отличава и с некомпетентно държавно управление. Може би Службата за външно разузнаване не е успявала да наема добри източници, каквито имаше бившето КГБ, и Москва е настоявала да намерят нов начин. Литовското шахматно общество е разузнавателно предприятие в пълния смисъл на думата. Не само убиват по поръчка, но и наемат информатори за руснаците.

— Защо мислиш така?

— Първо, затова избиваха собствените си къртици, когато надушихме дирите им. Страхували са се да не проговорят, ако ги

арестуваме. А разкрием ли ги настъпва краят на много доходоносния, предполагам, бизнес на литовците. Само това обяснява двамата изчезнали. Решиш ли да вербуваш хора да предават страната си, вероятно няма да успяваш стопроцентово. И ако някой откаже на литовците, от какво ще се страхуват най-много?

— Да не се обърне към ФБР.

— Литовците не могат да поемат такъв риск. Следователно откажеш ли, губиш живота си.

— Едва ли подбират евентуалните си шпиони напосоки, надявайки се късметът им да проработи — вметна Кейт.

— Права си. Сигурно не разчитат на щастливата случайност. Доказва го изчезването на Гастон в Лас Вегас. Алкохолът, хазартът, жените и отчаянието са най-добрите предпоставки да компрометираш някого, а Лас Вегас ги предлага в изобилие.

— Значи са ги изнудвали да им предоставят секретни сведения.

— Само така всичко си идва на мястото. Предполагам, че от време на време намират някой отчаян длъжник на банките или на букмейкърите, но според мен основният им инструмент е изнудването — старо колкото шпионажа. Другото му предимство е, че ако си просто редови двоен агент на руснаците, можеш да се откажеш, когато пожелаеш, ала ако литовските grosмайстори те държат в шах, няма начин да се измъкнеш.

— Значи не плащат на наемниците си?

— Щом ги компрометират и вероятно запишат на видео, литовците ги поробват. Отпускат им навярно малък процент от лептата на руснаците. Мисля, че на този етап спокойно можем да предположим, че Лонгмедоу е Престън. Помниш ли какво каза на записа: „Този път искам сто хиляди в брой, само за мен“. С други думи, омръзнало му е да дели. Обръщаше се не към руския агент, а към литовския изнудвач.

Сега Кейт се втренчи в петте въпроса на стената. Премисли ги с оглед на заключенията му. Най-сетне каза:

— Градиш хипотези, но не намирам начин да ги оборя. Всичко се намества.

— Засега.

— Тоест?

— Споделям само догадки. Знаят, че единственият начин да ги изобличим, е да принудим някой от наемниците им да проговори. Затова ги избиваха, щом се доближавахме на крачка от тях.

— Значи са елиминирали всички евентуални свидетели срещу тях.

— Не всички. Разполагаме с Лонгмедоу. Решили са, че сме го пропуснали, и са го оставили жив.

— Защо тогава не отидем да го приберем? Ако го изнудват, вероятно ще се зарадва да се отърве от тях.

— Поради две причини. Първо, не разполагаме с никакви улики, освен краткото съобщение. Съмнявам се да успеем да докажем, че това е неговият глас. Не разполагаме и с улики, че наистина е шпионирал. Второ, всеки път, щом доближавахме до някого, той умираше. Литовските шахматисти са внедрили някаква система за ранно предупреждение. Докато не разберем каква е и как да я заобиколим, не бива да предприемаме нищо. Релик е мъртъв и те сигурно смятат, че тънем в доволство от постигнатото. Няколко дни няма да променят положението. Това е другото улеснение, че няма да посвещаваме никого в тайната — не се налага да се тревожим от изтичане на информация, докато чакаме.

— А междувременно...?

— Рутинни проучвания. Ще се опитаме да открием дали не са наели друго от „Матрикс-Линкс“ след изчезването на Гастон, както са постъпили във военновъздушните сили. Сега предимството е на наша страна — те не знаят, че сме по петите им.

— Не мислиш ли, че гостуването ни в клуба ще ги накара да разчистят слабите места като Лонгмедоу?

— Не, надявам се. Релик е мъртъв. Както и всички останали свидетели. Ала изнервят ли се, не им остава друго, освен да минат в глуха защита — тоест да елиминират ахилесовите пети.

— Не сме ли и ние ахилесова пета? — попита Кейт.

— Литовците не са глупаци. Най-лесният начин да предотвратят изобличаването на Релик е бил да те убият...

Мислите на Вейл отново отлетяха в друга посока. Този път Кейт не искаше да чака.

— Какво?

— Опитът за самоубийство.

— Моят какво? Знаел си?

— Директорът ми разказа — разсеяно обясни Вейл. — Така ме накара да променя решението си онзи ден, когато ме заведе долу.

— Повярвал си, че съм се опитала да се самоубия?

— След като ме заряза... да, изглежда правдоподобно. Той ми обясни, че репутацията ти е пострадала. Знам колко са дребнави хората. Мислеше, че слуховете ще стихнат, ако ти и аз разрешим случая „Калкулус“.

— И не си ми казал? Защо? И защо си навлече толкова главоболия, щом не си повярвал? Едва не те убиха — на няколко пъти.

Той я сграбчи грубо за ръката и я придърпа към себе си. Устните му досегнаха нейните. Задиша тежко.

— Кога най-после ще разбереш?

32.

Несигурна накъде отиват — и несигурна дали я интересува — Кейт докосна леко устните му.

Ненадейно входната врата долу се отвори. Тя отдръпна лице и с неволно одрезгавял глас каза:

— Люк е.

— Кой е Люк?

Кейт склони глава върху гърдите му.

— Не помня...

Понечи да се отдръпне, но Вейл поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна нежно.

— Кой идиот му даде ключ?

Бърсоу влезе и веднага усети, че е улучил неподходящ момент.

— Аз... хмм... забравих нещо в колата — дипломатично отбеляза той. — Връщам се след малко.

— Няма проблем, Люк. Посдърпахме се, но вече се сдобрихме — успокой го шеговито Кейт.

Бърсоу забеляза новите ръкописни надписи по стената и приближи да ги прочете.

— Един ли е отговорът и на петте въпроса?

— Смятаме, че Литовският шахматен клуб набира източници за руснаците. Понякога изнудват набелязаните жертви.

Бърсоу препрочете въпросите и сбитите завоалирани отговори на Вейл.

След минута каза:

— Впечатлен съм. Това отговаря логично на всички въпроси.

Вейл се обърна към Кейт:

— Сигурно сме прави, философите се заклеват в живота си никога да не се съгласяват с категорични заключения.

— Предизвикателството също го доказва, предполагам? — попита Бърсоу.

— Това се опитваме да разберем.

— Мислиш ли, че са опипвали почвата със Сандра? — попита Бърсоу.

— Трудно ми е да кажа, но според мен са открили, че проучва Лонгмедоу. Изтекло е отнякъде. Може би и тя като нас е забелязала обажданията до автомивките, започнала е да проверява бизнеса на Зогас и той е научил. Нищо чудно никога да не разберем. Ако са се свързали с нея, вероятно са ѝ предложи пари да си мълчи. Сигурно лесно са разузнали колко е задлъжняла. Ако е отхвърлила предложението им, единствената им възможност е била да я елиминират наред с компютърните ѝ файлове.

Бърсоу се обърна към тях. Макар да се опитваше да го потисне, гневът се изписваше ясно по лицето му.

— Значи просто си е вършила работата?

— Проблемът е, че е вършела повече от работата си. Не се безпокой, Люк, ще си уредим сметките с тях, обещавам ти. Но сега трябва да запазим хладнокръвие.

След няколко секунди Бърсоу кимна.

— Добре съм. — Отвори си куфарчето и извади купчина листове. — Проверих номерата и изскочиха само няколко съвпадения. — Усмихна се по-спокойно. — Но ми хрумна идея. Няколко номера бяха вписани на адреса на клуба. Помолих една позната в застрахователна компания да потърси всички превозни средства, регистрирани на този адрес през последните три години. — Подаде на Вейл лист с имена. — По азбучен ред от Алекс Зогас нататък. Общо осем.

Вейл прегледа списъка. Освен Алгис Баркус — мъжът със синини около очите — разпозна още едно име, което го заинтригува.

— Йонас Сакис — обърна Вейл листа, за да го види и Кейт. — Мъжът, който се опита да ме убие в Чикаго.

— Сред тях вероятно са и двамата, които простреляхте с Джон в Анандейл — каза Кейт.

— Значи остават петима.

— Какво ще правим сега? Ще следим клуба? — попита Бърсоу. — Не разполагаме с домашните им адреси.

— Те ще ни очакват там. Няма да дебнем пред клуба, но колата ми се нуждае от почистване. — Бърсоу го изгледа въпросително. — Зогас е собственик на автомивки. В автоматите за таксуване има пари.

Нали не смяташ, че добрите предприемачи оставят пълни касите си през нощта?

— Ще дойда с теб.

— Ще облека нещо подходящо за наблюдение — каза Вейл. — Кейт, ще ни придружиш ли?

— Разузнаване? Имаш предвид аз да стоя нащрек, а ти да спиш? Колкото и неустойно да звучи, предпочитам да се върна в Централата и да отхвърля още малко писмена работа. Нали ще ми се обадите, ако откриете нещо?

— Само ако предстои престрелка.

Откакто агентите от ФБР си бяха тръгнали, Алекс Зогас седеше умислен и рядко обелваше дума. Четиримата мъже знаеха, че трябва да си мълчат, когато изпадне в такова настроение. В момента играеше шах с Алгис Баркус и по разсеяния му вид Баркус се досещаше, че крои планове. Казал бе на агентите, че всички мъже в Литовския шахматен клуб са grosмайстори, но всъщност единственият grosмайстор беше той, а сега Баркус му оказваше равностойна съпротива. Това беше част от мисловния процес на Зогас. Стриктните правила на играта някак си му помагаша да разплита и да преподрежда и най-сложните проблеми. Най-после той се размърда в стола, насочвайки отново вниманието си към дъската. Почти веднага предприе дързък ход, изопна рамене и се усмихна самоуверено. Какъвто и проблем да го измъчваше, той беше разрешен, а Зогас си подсигуричваше победата.

Баркус се предаде след четири хода. Зогас стана и влезе в кабинета. Мъжете го чуха как трака по клавишите на компютъра. След няколко минути се върна и подаде на Баркус лист хартия с написан адрес.

— Девет часа. Чакай ме там.

Кимна на другия шахматист — Бернард Миндера — да го придружи. Нисък и широкоплещест, Миндера започна да събира фигурите си, доволен, че са го избрали.

Минаваше осем вечерта и температурата бе паднала значително под нулата. Вейл и Бърсоу седяха в колата, паркирана на безопасно разстояние от „Съншайн Кар Уош“ на Алекс Зогас.

— Човече, не мога да повярвам, че посред зима толкова хора мръзнат в студа да си мият колите! — възкликна Бърсоу.

— Бизнесът изглежда доходоносен.

Сребрист „Линкълн“ сви пред автомивката и паркира встрани — собственикът му очевидно не възнамеряваше да ползва услугите на автомивката. Двамата мъже видяха как добре облечен мъж слиза от него и вдигна реверите на палтото си.

— Това е Зогас — каза Вейл.

Имаше три колонки с моментни автомати. Зогас изпразни всичките и прибра парите в платнена торба.

— Съмнявах се, че ще дойде — призна Бърсоу, — но излезе прав, че няма да рискува да остави печалбата да пренощува тук.

Зогас се върна в колата и изчака пролука в движението.

— Надявам се да успееш да го проследиш незабелязано.

— Не смея да залагам срещу теб на храна, но този път нещо ми подсказва да ти предложи една вечеря, ако се проваля.

— Предусещам, че тази нощ съм обречен да се задоволя с ресторант за бързо хранене.

Линкълнът се вля в шосето и пое на север.

— Имаш ли представа накъде отива, Стив?

— Надявам се да ни отведе до дома си. Не разполагаме с никакви данни за него. Узнаем ли адреса, ще научим телефонния му номер и какво ли не още.

Проследиха го до втора автомивка и после потеглиха отново.

След третата Зогас паркира пред банка, но остана в колата.

— Сигурно брой парите и попълва депозитен ордер — предположи Бърсоу.

— Смятам, че открихме къде държи спестяванията си. И тази информация ще бъде интересна.

Най-сетне Зогас излезе от колата, отключи денонощния сейф и прибра парите. По обратния път си погледна часовника.

— Явно е планирал нещо. Минава осем и половина. Късничко е. Може би ще се заеме с шпионския си бизнес — каза Бърсоу.

— Няма ли да е прекрасно?

Линкълнът се вля отново в автомобилния поток. Бърсоу изчака няколко коли да се престроят между тях, преди да потегли в същото платно.

— Кара твърде бавно. Дали не подранява за някаква среща?

Почти двадесет минути пътуваха на югоизток, докато стигнаха Темпъл Хилс. Зогас паркира пред внушителен комплекс с апартаменти. Агентите проследиха как изключва двигателя и набира номер на мобилния си телефон.

— Как ти се струва, Стив?

— Нямам представа. Не бива да го изпускаме от поглед.

Зогас вече набираше втори номер. След минута остави телефона, запали колата и сви в обратната лента. Вейл и Бърсоу се спогледаха въпросително. Бърсоу обърна колата на ФБР и потегли на същата дистанция след Линкълна. Следваха го почти половин час към изискан квартал в Капитол Хайтс, където литовецът паркира в гараж за три автомобила и затвори вратата. Вейл си записа адреса.

— Вече знаем банката и домашния му адрес. Добра работа свършихме за една вечер — заяви Бърсоу.

Вейл обаче не отговори. Бърсоу го погледна. Приятелят му беше затворил очи с отметната назад глава. След малко Вейл се обади:

— Защо се отби в Темпъл Хилс да се обади по телефона?

— Сигурно не е искал да звъни от дома си, за да не засекат от коя сателитна антена е проведен разговорът. Знаеш как тези хора винаги надценяват възможностите ни.

— Може би — отвърна Вейл. Извади карта на Вашингтон и околностите. Проучва я известно време и продължи: — Знаеш ли какво се намира на по-малко от три километра от мястото, където спря в Темпъл Спрингс? Военновъздушната база „Андрюс“. Къде живее Лонгмедоу?

Бърсоу се протегна към задната седалка и взе куфарчето си. Разлисти папката и извади информацията за Лонгмедоу.

— Настоящият му адрес е в Камп Спрингс, Вирджиния.

Вейл се взря отново в картата.

— В съседство с базата е, на по-малко от километър, откъдето Зогас разговаря по телефона. Подписали са смъртната присъда на Лонгмедоу.

33.

Когато приближиха дома на старши сержант Лонгмедоу, Вейл забеляза една от колите, паркирани предишния ден пред шахматния клуб. На предната седалка имаше двама мъже.

— Люк, гледай! Зад волана е онзи, който се представи като Баркус.

Бърсоу изчака да изостане след автомобила, преди да свие в обратната лента.

— Мислиш ли, че ни видяха?

— Чернокож мъж с бял мъж в такава кола? Не съм оптимист.

— Искаш ли да се опитаме да ги спрем?

— Не още. Ако са убили Лонгмедоу, той е или в жилището си, или в тази кола. Ако е в колата, по-добре да проследим къде отиват с тялото.

Бърсоу разбра какво се въздържа да спомене Вейл. Накъдето и да бяха поели, ако трупът на Лонгмедоу беше в колата, те го отнасяха на тайно лобно място. Където навярно беше и Сандра.

Вейл включи радиостанцията и се свърза с Вашингтонския полеви офис.

— Следим кола с двама мъже, които вероятно са извършили убийство. Обадете се в полицейското управление в Камп Спрингс да проверят незабавно следния адрес за жертва.

Вейл им продиктува адреса на Лонгмедоу.

Бърсоу продължаваше да следва автомобила на литовците от безопасно разстояние. Внимаваше да оставя поне две коли помежду им.

— Изглежда пътуват към 495.

Вейл не отговори, вперил поглед в колата. Тя излезе на шосе 495 и после сви на юг по 95.

— Интересно шофират, нали?

— По правилата. Сигнализируют смяна на платно, не превишават ограниченията за скоростта.

— Кой кара така? — попита Вейл.

— Който не иска да го спрат. Предполагам, че покойният Честър Лонгмедоу е на борда.

Още петнайсет минути следваха колата, шофирана от Алгис Баркус. Потокът от коли се разреди и Бърсоу изостана още повече с автомобила на Бюрото. Внезапно гласът на радио диспечера на Вашингтонския полеви офис наруши тишината: „Полицайте от Камп Спрингс се обадиха току-що. Накарали управителя на блока да ги пусне в апартамента. Бил празен. Не забелязали следи от борба или нещо необичайно“.

— Прието, централа — каза Вейл и се облегна назад. — Струва ми се, че пътуваме към гробище.

Районът наоколо стана по-безлюден, а шосето — по-тъмно. Бърсоу увеличи още повече дистанцията между двете коли.

— Да извикаме ли подкрепление? Наближаваме територията на ричмъндския ни клон.

— Целта е да ги проследим до мястото, където възнамеряват да скрият тялото. Шансовете някой да се намеси в разузнавателна операция и да не я провали са нищожни.

Баркус сигнализира, че напуска магистралата и тръгва по шосе 30.

— Късно е — каза Бърсоу и също пое на изток.

Щом се вляха в шосе 30, Бърсоу скъси разстоянието до литовската кола. След по-малко от десет мили Баркус сви надясно по черен път. Бърсоу забави и увеличи още повече дистанцията, за да не ги забележат в пустата местност. Пътят приличаше по-скоро на просека — тесен и едва проходим. Бърсоу почти запълзя и превключи на къси светлини.

Откъм главното шосе не долиташе нито лъч, но луната беше изгряла и през разкъсаните облаци проникваше бледо сияние. Черният път криволичеше и заради изключените фарове двамата агенти не забелязаха, че Баркус се е отклонил надясно по обрасъл с буренаци път. Бърсоу го подмина, изключил вече и късите светлини. Баркус свали стъклото и се ослуша. Щом чу автомобила на ФБР да отминава, той запали двигателя и се върна на черния път. Изключи отново двигателя, блокирайки изхода на агентите.

Без нито дума двамата мъже излязоха от колата и тръгнаха към багажника. Отместиха тежкия чувал с тялото на Лонгмедоу, извадиха очила за нощно виждане и ги надянаха бързо. По ирония на съдбата именно Лонгмедоу беше дал на Зогас термалните уреди, за да му демонстрира приложението на по-сложната система, чиито тайни се канеше да му продаде. Извадиха автомати „Бизон“, руско производство, и ги заредиха. Заеха позицията зад колата и зачакаха Вейл и Бърсоу да се върнат.

На стотина метра по-нататък по черния път Бърсоу натисна спирачките. Намираха се на брега на езерце. В единия край на пясъчната ивица имаше кей със стълба, спускаща се към водата — вероятно за улеснение на лодкарите.

— Къде отидоха? — попита Бърсоу.

— Явно сме пропуснали някоя отбивка, но видях само една буренясала пътечка.

— Мислиш ли, че изхвърлят телата в езерото?

— Ако е така, щяха да са тук — каза Вейл. — Най-добре да се връщаме.

След няколко маневри Бърсоу успя да обърне колата. Още не беше включил фаровете, но подкара по-бързо, да не би двамата мъже от Литовския шахматен клуб да са се опитали да ги заблудят. Изскочи на завоя и едва не се блъсна в автомобила на Баркус, преди да удари спирачки.

— Какво, по дяволите...

На недовършения въпрос на Бърсоу отговори автоматична стрелба. Куршумите рикошираха върху предния им капак. На фона на отблясъците от дулата Вейл различи, че мъжете носят очила за нощно виждане. След първия залп двамата литовци изскочиха иззад автомобила и се шмугнаха сред дърветата, за да ги заобиколят отстрани и да не се налага да стрелят през бронята на двигателя. Агентите разбраха какво целят и се измъкнаха от вратата на седалката до шофьора.

— Дали са усетили, че ги следим? — попита Вейл.

— Щях да ги питам, но не говоря литовски.

Нов дъжд от куршуми обсипа колата им, раздробявайки стъклата откъм шофьорското място.

— Носиш ли нещо полезно в багажника? Отряд за бързо реагиране, да речем?

— Само пушка.

— Забеляза ли очилата за нощно виждане? С термално устройство са.

Бърсоу почака за обяснение как тази информация би могла да им помогне. Накрая каза:

— Любопитен факт, господин Всезнайко.

— Щом разберат, че имаме само пистолети, ще стрелят и ще се придвижват, докато заобиколят колата и споделим гроба на Лонгмедоу. Застани до багажника. Щом чуеш да стрелят по мен, огледай се и виж къде са се укрили. Започни да стреляш в тази посока. Не бързай, изпразни пълнителя, но бавно. Приключиш ли, поемам ги аз. Тези очила са с много тясно полезрение. Ще стрелям по тях и те ще виждат само мен, но ще сметнат, че още сме заедно. През това време ти се скрий под предницата на колата. Двигателят работи и затопля наоколо. Няма да те различат. Ще хукнат след мен, мислейки, че сме двамата. Извади пушката от багажника и тръгни бързо към водата.

Вейл си свали сакото и черния пуловер. После си надяна палтото да го пази от хапещия студ. Извади джобното ножче и изряза два процепа в пуловера.

— Към езерото ли отиваш?

— Нещо такова. Щом чуеш стрелба там или аз закреця... е, нататък ще го измислиш сам. Само не забравяй, че аз съм без очила.

— Там няма къде да се скриеш.

— Има — отсече Вейл. — Готов ли си?

Бърсоу тръгна към багажника.

— Да.

Вейл се изправи и почти незабавно порой от куршуми надупчи отсрещната страна на колата. Той се сниши отново. Бърсоу се облегна върху багажника и започна да стреля в бавен ритъм.

Щом пистолетът му замлъкна, Вейл изстреля два-три куршума да привлече вниманието на противника. Бърсоу се пъкна под колата и зачака с презаредено и готово за стрелба оръжие.

Вейл стигна до езерото и се спусна по кея. Остави глока на ръба до стълбата. После, без нито миг колебание, скочи долу, разпуквайки тънкия слой лед, покрил езерото. Стиснал стълбата, за да не се издигне

тялото му нагоре, той задържа дъх в мразовитата вода, бодяща кожата му като със стотици парещи иглички. Притисна с показалец сънната си артерия и провери пулса си. За да се измъкнат с Бърсоу живи, се налагаше да изтърпи хипотермията и да намали телесната си температура. След тичането сърцето му отмерваше петдесет и пет удара в минута. След деветдесет секунди ги забави до четирийсет.

Той надигна глава над повърхността и се послуша. Чу как двамата мъже си подвикват, проправяйки си път през гората към езерото. Вейл се гмурна отново под водата и зачака.

Пулсът му спадна до трийсет и шест и той затрепери неконтролируемо — поредният сигурен белег за хипотермия. Зави му се свят и разбра, че е на път да изгуби съзнание.

Бавно, за да не капе шумно водата от тялото му, той изкачи стълбата, взе пистолета и го пхна в колана зад гърба си. После пропълзя по кея, нахлузи черния пуловер върху главата си и го нагласи така, че да вижда през прорезите. Легна неподвижно с ръце под тялото и зачака дрехите му да замръзнат. Трепереше като листо.

След по-малко от минута Баркус и Миндера се появиха на брега, озъртайки се както към гората зад тях, така и към езерото.

Двамата разговаряха на литовски и изглежда вече се намираха върху пясъка. Вейл затвори очи и наведе глава, за да не регистрират топлината, излъчваща се през цепките на пуловера.

Бърсоу навярно беше оцелял, но не биваше да му възлага прекалени надежди. В този момент чу единия от гласовете да приближава; прозвуча, сякаш е насочен право към него. Вейл знаеше, че освен ограниченото полезрение, термалните очила имат и друг недостатък — всичко, което не излъчва топлина, изглежда зелено и се слива в безформени петна. Той разчиташе на това, но самоувереността му бързо се стопи, когато усети как единият литовец стъпи върху паянтовия кей и възкликна нещо неразбираемо, което обаче излъчваше очевидно задоволство.

Ненадейно от края на гората проехтя изстрел, насочен по посока на гласовете. И още един. Двамата литовци се обърнаха рязко и стреляха към дебелото дърво, послужило за укритие на Бърсоу. Вейл стана и все още парализиран от студа, стисна пистолета си по-здраво от всякога. Изстреля три куршума към по-близкия мъж, застанал на

около петнайсетина крачки от него. Тялото му се стовари бездиханно върху кея.

Вейл забърза към него, взе очилата и си ги сложи. Помислил, че не стреля Вейл, а партньорът му, вторият мъж се втурна към дървото, зад което се криеше Бърсоу. Когато литовецът стигна на няколко крачки от ствола, Вейл приклепна, пое дъх и изпразни пълнителя си, прицелвайки се възможно най-добре, въпреки че цялото му тяло се тресеше от студ. Литовецът падна, а той се изправи и зареди пистолета с нов пълнител от колана си, чудейки се дали престоят във водата не е повредил патроните. Затича се към свлеклия се на земята мъж, готов да стреля отново.

— Добре ли си, Люк? — попита, щом стигна до него.

— Да.

— И двамата са мъртви.

Вторият литовец лежеше по гръб. Вейл го претърколи. От десетте изстреляни куршума само един го беше улучил в средата на гърба, очевидно поразявайки жизненоважен орган.

Бърсоу застана до него и Вейл му подаде втория чифт очила. Той си ги сложи и погледна тялото.

— Уцелил си го само веднъж? Не е зле като за зидар.

Едва сега Бърсоу забеляза, че Вейл е мокър и дрехите му са замръзнали.

— Потопил си се във водата? Хайде, да вървим в колата.

Двигателят не беше изключен и Бърсоу увеличи докрай радиатора.

— Съблечи се.

— Не ме разбирай погрешно. Привлекателен си, но...

Бърсоу му помогна да си свали палтото в тясното пространство. После се обади във Вашингтонския полеви офис и им каза да изпратят неколцина агенти при тях.

Когато приключи с разговора, излезе от колата и взе фенер от багажника. Тръгна към езерото и след пет минути се върна с комплект сухи дрехи.

— На един от мъртъвците? — попита Вейл.

— Не се оплаквай, и без това се обличаш като комунист — скастри го Бърсоу.

Вейл надяна дрехите на литовеца и усети мокрото петно на гърба на ризата, където кръвта му се беше вледенила.

Агентите от ричмъндския офис пристигнаха след почти час и половина. Петнайсет минути по-късно дойде и Кейт. Усмихна се на Вейл със смесица от сарказъм и облекчение.

— Нали обещахте да ми се обадите при престрелка? Оказва се, че съм пропуснала не само стрелба, но и плуване.

Вейл погледна към Бърсоу.

— Доносник! Но ми дължиш вечеря!

— Предполагам, че в багажника им е трупът на Лонгмедоу? — попита Кейт.

— Не сме сигурни — отвърна Бърсоу. — Няма документ за самоличност. Увили са в нещо главата му и не знаем дори как изглежда.

— Добре, да отидем да видим — каза Вейл.

— Ти отиваш в болницата — отсече Кейт.

Погледът на Вейл ѝ подсказа, че дори не смята да спори. Излезе от топлатата кола, потръпвайки леко, и тръгна към багажника на колата на Баркус. Тежкият платнен чувал с тялото беше отворен. Главата на жертвата беше увита с някакъв пластмасов материал. Вейл го потърка с пръсти. Усмихна се одобрително.

— Нарича се бикатан — за облицовка на покриви. Увиват го по ръбовете, за да не пропуска разтопления сняг. Запечатва дори дупките край пироните. Когато го свалите от старши сержанта, вероятно ще откриете, че главата му е надупчена от куршуми. Първо са го увили и после са стреляли, за да не оставят следи от кръв, кости и мозък на местопрестъплението. Изключително изобретателно.

— Мислиш ли, че тук укриват труповете? — попита Кейт.

— Благодарение на Лукас Невидими разбраха, че ги следим. Едва ли са ни довели до доказателствата за предишните си простъпки. Много старателно елиминират уликите. Дори преди да станат улики — като Лонгмедоу.

— Все пак си струва да претърсим езерото. Не се знае... — каза Кейт.

— Предполагам, но дори да има тела там, те ще ни отведат не по-далеч от тези двамата тук. Може би сме си разчистили сметките с тях.

— Люк спомена, че по всяка вероятност Зогас е ръководел операцията в апартамента на Лонгмедоу.

— Трябва да прегледаме разпечатките от телефона му, за да видим с кого е разговарял. Може би ще изскочи нещо.

— Не разполагаме с никакви категорични доказателства, нито със свидетели, защото всички къртици са мъртви. Дотук ли ще спрем? — попита Кейт.

— Ще си понапъна мозъка да помисля остава ли ни нещо друго.

— Все пак настоявам да те прегледа лекар.

Вейл се приведе към нея и прошепна:

— Малко топлина и вълнение веднага ще повишат пулса ми.

— Мисля, че мога да го уредя — усмихна му се прелъстително тя. — Тази седмица НАСКАР минава през Флорида.

34.

На другата сутрин Кейт взе порция пържоли и яйца за вкъщи от близкия ресторант и влезе в бившия наблюдателен пост на Шестнайсета улица. Предишната нощ бе докарала Вейл тук. Забеляза колко е посивяла кожата му от забавеното кръвообращение, а от време на време с периферното си зрение долавяше как треперят ръцете му. Когато го остави, той за пореден път отказа да посети лекар. Тя му предложи да пренощува при него, за да го наглежда, но той не повтори шегата за най-добрия начин да се стопли и Кейт разбра, че студът го е сломил повече, отколкото иска да си признае. Премисли дали да не продължи да настоява да го заведе в болницата, но си припомни с кого си има работа и се отказа. Тази сутрин обаче предпочете да го види, вместо да отиде в Централата.

Той спеше и тя влезе в кухнята да свари кана кафе. Наля си чаша и се върна в работната стая. Огледа методично стените да провери дали Вейл е добавил нещо. Изглежда не беше.

Придърпа стола от бюрото, седна и се втренчи в „изложбата“, запечатала труда им. Отпивайки от кафето, за пръв път осъзна, че лабиринтът от документи, карти и ръкописни бележки наподобява произведение на изкуството. Повечето надписи бяха с почерка на Вейл и като него самия бяха немногословни, но някак естетични. Разклонените пътеки и сводове напомняха по-скоро двуизмерна скулптура, отколкото криминално разследване. Тя поднесе пак чашата към устните си.

— Здравсти.

Извърна се и видя Вейл по тениска и къси панталонки. Кожата му бе възвърнала нормалния си цвят.

— Донесох ти... — погледна към часовника си — нещо средно между закуска и обяд. В кухнята е. Сигурно още е топло.

— Какво е?

— Нещо много чикагско. Подсигурява неизбежна и бавна смърт.

Тя стана и го последва в кухнята. Той си взе вилица и отвори стиропорената кутия.

— Пържола и яйца. За каквото и да се чувстваш виновна, приемам извиненията ти.

— Моля те, край на благодарностите. Караш ме да се червя — отвърна тя. — Докато пътувах насам, ми се обади директорът на ФБР.

— Как е той?

— Недоволен. Поиска да узнае защо сме му спестявали някои дребни подробности от разследването, като например мъртви двойни агенти и престрелки със заподозрени.

— Ти не ме спомена, нали?

— Колкото и да не ти се вярва, от милионите имена със значка на ФБР изскочи само твоето. Каза, че настоява да те види, щом намериш време.

Вейл се засмя.

— Уволняваха ме два пъти — или три? — от тази служба, но за пръв път ще го стори лично директорът.

— На твое място не бих си подготвяла отсега прощалната реч. Не обича да го държат в затъмнение, но вероятно разбира, че само така постигаш резултати.

— Носиш ми пържола и ми четеш конско? Объркващо е. А и както знаеш, преболедувах.

Кейт го погледа как изпразва лакомо чинията.

— Добре де, ще почакам да си възвърнеш апетита. — Стана и му наля чаша кафе. — Нали не са те озарявали нови прозрения?

— Всъщност ми се обади среднощният куриер.

Беше ѝ обяснявал какво представлява „среднощният куриер“. Когато заспивал, измъчван от нерешен проблем, около два сутринта — навярно между две фази на дълбок сън — тялото му го разбудило понякога с готов отговор, сигурно за да свали от плещите си бремето на глождещата го загадка и да си осигури по-пълноценна отмора.

— И какво послание ти донесе?

Вейл отрязва огромна хапка от пържолата.

— Както знаеш, „куриерът“ често ме взема на подбив, така че чуй как ти звучи следното. Започва с двама сержанти от военновъздушните сили. Един изчезнал и друг — принуден да шпионира. Защо е изчезнал първият?

— Ако не грешим, вероятно защото не е пожелал да стане предател — отговори Кейт.

— Правилно. Значи литовците са наели друго от същия проект. Чули са за технологията и са решили, че трябва да я продадат на руснаците, независимо колко трудно ще я получат. Усецаш ли накъде бия?

— Изчезналият в Лас Вегас мъж — Гастон. Мислиш, че и той е отказал на литовците. И ако си прав, може би са му намерили заместник. Възможно е да има действаща къртица в — къде работеше? — „Матрикс-Линкс Интернешънъл“?

— Да. Ако наистина има и успеем да я разкрием, ще я използваме, за да се доберем до Зогас — заключи Вейл.

— Как ще го направим?

Вейл побутна настрани кутията с храната.

— За жалост куриерът е много мързелив. Доставка ми само по една пратка.

Станаха и отнесоха чашите си с кафе в работната стая. Сякаш в очакване отговорът да се е изписал в тяхно отсъствие, и двамата се възряха мълком в стената. След малко Вейл каза:

— Ще си взема душ. Ти го измисли.

След половин час Вейл се появи, облечен в костюм и с вратовръзка.

— Е?

Вместо отговор тя му подаде разпечатка на биографично проучване на Бюрото.

Той прочете името.

— Реймънд Елис Радки. Защо той?

— Проверих „Матрикс-Линкс Интернешънъл“. Морис Гастон се оказа разследван за пригодност за достъп до секретни данни. Реших, че литовските шахматисти ще се обърнат към някого със същото разрешително. Показаха се само четирима. Единият е липсващият Морис Гастон — тоест останаха трима. Вторият е напуснал компанията, преди Гастон да изчезне, а третият е жена. Която шахматистите сигурно са пренебрегнали заради презрителното си отношение към нежния пол.

— Значи остава Радки — заключи Вейл. — Е, гениално попадение още преди да сме преполовили деня!

— Питам се колко ли още има? Полезни някога, но престанали да предоставят сведения?

— Възможно е, но няма как да ги открием. Мислех си за нещо под душа — освен за теб — каза Вейл. — Може би литовците са намерили друго приложение на вече непродуктивните шпиони. Помниш ли магазините, в които разпродаваха рисунките за анимационните филмчета на „Дисни“? Май започнаха да се появяват през 80-те.

— Помня ги, разбира се.

— Основали ги, защото един от шефовете в „Дисни“ проверявал някакъв склад и открил десетки хиляди рисунки да събират прах и да пожълтяват. Знаел, че американците колекционират какво ли не, и веднага съзрял потенциала им. Всички били рисувани на ръка — истински произведения на изкуството. Открил магазините и в буквалния смисъл на думата превърнал отпадъците в милиони.

— Какво общо има тази история с Литовския шахматен клуб?

— Сигурен съм, че идеята е озарила нашата малка банда предприемачи, докато са седели край дъските си, чудейки се как да защитят любимия руски агент Релик от Кейт Банън. „Хей, колцина от двойните ни агенти бездействат и не ни носят никаква полза? Да измислим начин да ги превърнем в пари!“.

— Значи руснаците са плащали на литовците да ми поставят капан, а ние им платихме по двеста и петдесет хиляди долара за вече непродуктивни шпиони?

— И те превърнали отпадъците в милиони. Буквално. За по четвърт милион литовците сигурно са били готови да жертват всичките си незначителни къртици. Само е трябвало да поудължат „нишката на Ариадна“. Все пак може би не са чак толкова много, колкото си представяш.

— Съгласна съм.

— Какъв проект изпълняват „Матрикс-Линкс“?

Кейт взе отново разпечатката и прелисти няколко страници.

— Наземни оръжейни системи.

— Нашите шахматисти сигурно са решили, че ще заинтригуват руснаците. Те самите вероятно са чули за технологията и са наредили

на литовците да намерят човек, готов да им я предостави. Да не забравяме също, че литовците явно са се нуждаели спешно от служител на „Матрикс-Линкс“, щом са посмели да напуснат удобните граници на щата и да преследват човек, очевидно незаинтересуван да шпионира.

— С други думи, когато Гастон им отказал и вероятно бил убит, те решили да открият негов колега от компанията, при това възможно най-бързо.

— Да. Сигурно е Радки. Но сега трябва да го докажем. Да започнем с финансите му.

— Но ако, както твърдиш, литовците подхвърлят жълти стотинки на шпионите, как ще проличат в банковите му сметки?

— Ако той е къртицата, едва ли са имали време и средства да открият начин да го шантажират като Гастон. Следователно са го подкупили с повече пари. Поне отначало. Кое то е променило или банковите му сметки, или начина му на живот. Не извършваш предателство изневиделица, казвайки си: „Ще пестя парите за черни дни“. Започваш да се наслаждаваш на мига.

— Ами ако не открием нищо?

— Стъпка по стъпка. Ще копираш ли разрешението за проверка на финансовото състояние от досието на Радки, за да го „осъвремениш“?

След пет минути Кейт му показва „новото“ разрешително.

— Впечатляващ фалшификат — похвали я той. — Мисля, че сме готови. Да тръгваме.

— Твоята кола ли ще вземем?

Той я погледна, сякаш въпросът е провокирал някаква идея. Застана пред стената и прокара показалец по документите. От време на време спираше и се зачиташе.

— Ама че съм идиот!

— Моля?

— Всеки път, когато пътуваме с моята кола, се натъкваме на литовците.

— Мислиш, че са й поставили брѐмбар?

— Някакво проследяващо устройство, да. Това обяснява защо винаги стигаха първи до къртиците.

— Но как са го поставили?

— Лесно навярно. Знаели са, че ще проверим маршрута на Калкулус, защото така са организирали уловката. Може да са го направили по всяко време, когато не сме били в колата. Съвременните уреди се прикрепят за секунди.

— Ще помоля някой от техническия отдел да я провери. — Набра номер и поиска да я свържат с техник. Поговори малко и се сбогува. — Ще ни чака в един от разузнавателните ни сервиси. — Вейл присви странно очи. — За какво си мислиш?

— За татко.

— За баща си?

— Независимо дали го харесвам, той ме научи как да отмъщавам.

35.

Местонахождението на сервиза на разузнавателния екип беше подбрано внимателно в квартал, съчетал жилищни и индустриални сгради. Постройката се гушеше в странична уличка. На входа нямаше указателна табела. Алеята заобикаляше целия имот, а отзад се намираше паркинг с половин дузина коли.

Техническият агент, който посрещна Кейт и Вейл, тежеше двайсет и пет килограма над нормата, но се пъхна с лекота под колата на Вейл. Почти незабавно излезе оттам, стиснал малка черна кутийка с размер на пакет цигари. Подаде я на Кейт и заговори бързо и авторитетно:

— Закрепили са я с магнити. Продават ги навсякъде. Компаниите ги използват, за да държат под око служебните си коли, родителите — да следят дискретно децата си, подозрителните съпруги — мъжете си...

— Как го следят? — попита Кейт.

— Всеки с мобилен телефон с екран може да зареди софтуера и толкоз. Лаптоп върши още по-добра работа.

Той се пъхна под автомобила на Кейт и се появи след почти десет минути.

— Чиста си — каза й.

— Ще нагласиш ли телефона ми за нашето устройство? — попита Вейл.

— Нямам софтуер за тази марка. Когато Кейт се обади, спомена само устройство с навигационна система. Донесох няколко. — Той си отвори куфарчето и извади правоъгълна кутийка, два пъти по-малка от онази, която беше свалил от колата на Вейл. — Изработено по наша поръчка. Никакви връзки, никакви антени. Може да се постави в жабка или където и да било. Изключително чувствително е и следи в реално време. Работи със специална програма, която използва правителството, и следователно няма как да го заглушат. — Техникът извади и два

мобилни телефона от куфарчето си. — С тези можете да следите предавателя.

Той включи телефоните и им показа как да ги използват.

Техникът се отдалечи и Кейт вдигна телефона и попита:

— Имаш ли нещо специално предвид?

— В момента не, но знаеш колко са привързани момчетата към играчките си. Вдъхват ни самочувствие. Ако го бяхме поставили на колата на противниците ни снощи, нямаше да се налага да плувам.

Вейл върна устройството на литовските шахматисти на техническия агент.

— Постави го пак под колата ми. — Кейт го изгледа въпросително. — Ще я паркирам на Шестнайсета улица и ще пътуваме с твоята кола. Изключим ли го, ще разберат, че сме го открили.

Оставиха колата и поеха към банката на Радки в северозападен Вашингтон. Кейт влезе с подправените разрешителни за банкова информация, а Вейл се обади по радиостанцията и помоли централата да провери какви коли кара Реймънд Радки. Имаше само една — „Ягуар ХКР“. Вейл не разбираше много от луксозни автомобили, но от малък мечтаеше за „Ягуар ХКЕ“, произведен за пръв път през 60-те, изящна скулптура, изпълняваща и ролята на превозно средство. От време на време проверяваше новите модели „Ягуар“ да види дали производителят се е вразумил и отново е пуснал на пазара лъскавото торпедо.

Според данните в досието на Радки, изготвено от ФБР, той беше компютърен инженер в „Матрикс-Линкс Интернешънъл“ и печелеше шейсет и осем хиляди долара годишно. Повече или по-малко, това се равняваше на цената на един „Ягуар“. Вейл попита оператора на радиостанцията кога е регистрирана колата. След няколко секунди му отговориха, че автомобилът е регистриран — очевидно нов-новеничък миналия юни, два месеца след като колегата на Радки, Морис Гастон бе изчезнал в Невада.

Кейт излезе от банката и седна до него.

— От миналия юни на няколко пъти е внасял в сметката си между осем и девет хиляди долара, а преди шест месеца е наел сейф.

— Шахматистите трябва да раздават диплянки на двойните си агенти какво да правят с парите си. През юни Радки си е купил и кола за шейсет хиляди долара.

— За сейфа ще ни трябва съдебна заповед — каза Кейт.

— Всъщност, след като така безочливо подправи разрешителното за финансова информация, не ни остава нищо друго, освен да откъснем забранения плод.

— Направи го нарочно, нали? Сега единствената възможност е да го намерим и да го разпитаем.

— Надценяваш ме. Няма никакъв смисъл да проверяваме сейфа. Най-много да открием пари в брой с неуточнен произход. Това не означава, че е шпионин. Не забравяй, че предишния път Калкулус беше оставил уличаващите документи в сейфа. Трябва да стигнем до този човек и да го принудим да говори.

— И как ще стане?

— Ще го уведомя, че трябва само да паркирам колата си с проследяващото устройство на литовците на сто метра от него и смъртната му присъда е подписана. Вариантите са сравнително прости — известно време в затвора за шпионаж или завинаги в отвъдното. Ще вземем Люк и ще отидем на гости на Радки още тази нощ.

— Значи това е хитроумният ти план? Да го заплашиш със смърт.

— Не се славя с развинтено въображение.

* * *

Вече се беше стъмнило, когато тримата агенти пристигнаха пред дома на Реймънд Радки в Корал Хилс, Мериленд. Бърсоу пътуваше със своята кола, а Кейт и Вейл — с нейната.

Къщата на Радки се намиреше сред няколко недовършени постройките в нов жилищен комплекс в края на глуха улица. Вейл паркира пред една от строящите се сгради.

— Вътре свети, значи си е у дома — съобщи той по радиостанцията.

— Как искаш да действаме? — попита Бърсоу.

— С Кейт ще чакате в твоята кола. По-добре ще е да поговоря с него насаме. Не бива да остава с усещането, че го притискаме, за да отвоюваме силom съдействието му. Намери дискретно място, откъдето да следите къщата. Съобщи ми, ако забележиш някой да идва насам.

— В къщата зад мен има полузавършен гараж. Ще чакам там.

Кейт излезе от колата и се прехвърли при Бърсоу.

Вейл сви в алеята на Радки и слезе от колата. Огледа прозорците, изкачи стълбите и натисна звънеца. След няколко секунди мъж, приближаващ четирийсетте, отвори вратата.

— Кого търсите?

— Реймънд Радки?

— Аз съм.

Вейл извади значката си с авторитетен жест показвайки на Радки, че всички въпроси са само формалност и ФБР вече знае отговорите.

— Влезте.

Инженерът отстъпи неспокойно назад и Вейл забеляза, че се досеща за причината на посещението.

Влязоха в дневната. Вейл седна върху канапето, а Радки — на фотьойла срещу него.

— Какво ви води насам? Нещо във връзка с разрешителното ми за достъп до секретна информация?

Вейл се засмя снизходително.

— Хайде, Рей. Вече си предал информацията за оръжията. Единственият въпрос е какво знаеш за убийството на Морис Гастон.

— Не разбирам...

— Говоря за ягуара, за банковия сейф, за тази къща. Знаем за теб и руснаците. И за литовците — блъфира Вейл. — По реакцията ти съдя, че осъзнаваш защо съм тук. Не искам да си губя времето. Давам ти шанс да ми разкажеш, преди да дойдем да те приберем. Тогава ще е твърде късно. — Радки не отговори и Вейл усети как студената инженерска логика надделява и анализира вариантите. — Ако ни разкажеш за литовците, ще ти улесним много живота. Едно е да продадеш някаква си нищожна технология, а съвсем друго — да си съучастник в убийство.

— Има ли смисъл да моля за адвокат? — попита Радки.

— Не мисля, че си намесен в убийството, но постъпи, както искаш. Обадиш ли се на адвокат, той ще ме накара да си тръгна. — Вейл стана. — А с мен си отива и предложението ми. Ще изобличим връзката ти с литовците и ще бъдеш обвинен в убийство.

— Добре, ясно. Какво по-точно ви интересува?

Вейл седна отново.

— Първо ми кажи как те наеха.

— Една нощ се появиа в апартамента ми. Предложиха ми сто хиляди долара, ако се съглася. Платиха ми още на другия ден и ми обещаха много повече. Два дни по-късно им предадох десетина документа, предимно технически данни и чертежи. Веднага попитаха кога ще успея да им донеса още. Тогава разбрах, че съм допуснал най-голямата грешка в живота си. Казаха ми, че имат видеозапис на размяната, и за да прозвучи още по-убедително, ме заплашиха, че ще свърша като Морис Гастон. Едва тогава свързах изчезването му с тях. Разбрах, че е мъртъв. Изплаших се ужасно. След това не ми даваха мира. Непрекъснато настояваха за още и още информация. Сигурно не ти се вярва, но изпитвам облекчение. Когато се представи, разбрах, че по един или друг начин кошмарът ще приключи.

— Може и да не е чак толкова зле. Разполагаш с неоценим коз — нуждаем се от свидетел.

— Да свидетелствам? Срещу тях? Казах ви, че са луди.

— Единственият друг вариант е затворът.

Радки стана.

— Трябва да помисля. И да пийна нещо. — Инженерът застана пред един скрин и отвори най-горното чекмедже. — Има и трети вариант — изрече ненадейно със студен, механичен глас. — Да избягам.

Вейл забеляза, че в чекмеджето, където бърка Радки, няма бутилки с алкохол, и скочи на крака. Щом инженерът взе револвера, той се сниши зад канапето и вдигна пистолета си.

Радки се обърна и стреля, надупчвайки възглавничката, върху която Вейл се беше облегал преди малко. Хукна към задния вход. Вейл подаде глава над канапето и Радки стреля отново. Този път куршумът проби облегалката и прелетя на косъм от Вейл.

— Хората ми дебнат отзад — излъга той. — И паркирах така, че да не успееш да излезеш.

Радки погледна през прозореца пред него и видя, че колата наистина му препречва пътя.

— Значи се налага да взема твоята.

Пристъпи към Вейл и стреля пак.

Вейл осъзна, че няма друг избор. Изправи се и стреля веднъж към гърдите на Радки. Инженерът се строполи и Вейл тръгна бързо

към него. Радки изгъркори задавено, главата му се люшна настрани, а отворените му очи помътняха.

Предната врата зейна рязко и Кейт и Бърсоу се втурнаха вътре с извадени оръжия.

— Добре ли си? — попита Бърсоу.

— Да, но май направих услуга на литовците.

Кейт погледна тялото и свали пистолета.

— Беше последният ни шанс.

— Мъртъв е, но това не означава, че не може да ни помогне. —

Вейл влезе в кухнята и вдигна телефона на Радки от плота. Набра номера на Кейт и когато телефонът ѝ зазвъня, попита: — Какво се изписва на екрана?

— Р. Радки — отговори тя. — И телефонният номер.

— Връщам се след минута.

Вейл взе куфарчето си от колата. Затършува и намери визитната картичка, която Алекс Зогас му беше дал в Литовския шахматен клуб. Извади и двата проследяващи телефона от техническия агент и ги връчи на Кейт и на Бърсоу.

Вдигна показалец пред устните си и набра номера на шахматния клуб от телефона на Радки.

— Там ли е Алекс? Обажда се неговият човек от „Матрикс-Линкс“. — После проточи жално: — Е, предайте му, че днес ФБР са посетили банката ми. Умирам от страх. Искам да ми се обади незабавно.

При тези думи Вейл прекъсна връзката.

— Какво правиш? — попита Кейт.

Вейл сграбчи тялото на Радки под мишниците и го изтегли в стаята, която се намиреше най-далеч от входната врата.

— Забърквам лимонада.

36.

След час и половина двамата мъже, които Алекс Зогас беше изпратил от Литовския шахматен клуб, свиха по улицата на Реймънд Радки. Забавиха и докато колата се движеше по инерция, огледаха недостроените къщи в комплекса за автомобили. Не видяха нито един. Изключиха фаровете и набраха номера на Радки.

— Ало?

Прекъснаха връзката и с по-висока скорост поеха към дома му. През прозореца на първия етаж струеше светлина. Паркираха на алеята, излязоха от колата и тръгнаха към входа. Вратата беше заключена. По-едрият извади къс лост изпод палтото си и го пъкна в процепа на касата. Дръпна рязко и в безлюдния комплекс отекна остро металическо изщракване. Вратата се отвори.

Вътре беше съвсем тъмно. Двамата мъже извадиха оръжията си и пристъпиха в антрето. Щом доближиха стълбите, изстрел процепи тишината. Дулото просветна отляво. Те се отдалечиха инстинктивно един от друг и стреляха по посока на изстрела. Закрачиха към стрелеца, без да спират да стрелят. Настъпи краткотрайно затишие и те чуха как някой се строполява на дъсчения под. Единият включи фенер и видя, че Радки е ранен в гърдите.

— Добре, да го измъкваме оттук.

Пренесоха трупа до колата и го натовариха в багажника, където хвърлиха и оръжията си.

След пет минути Кейт и Бърсоу паркираха двете коли на Бюрото пред къщата на Радки, откъдето излезе Вейл. Той скочи при Кейт, която стискаше в ръка телефона с проследяващата система.

— Тръгват на юг по шосе 95. Къде сложи брѳмбара?

— Залепих го на гърба на Радки. Трябва да го съблекат, за да го открият. Просто внимавай да не приближаваш до тях. Щом ние не ги виждаме, и те няма да ни видят.

Кейт му подаде телефона. Той взе микрофона на радиостанцията.

— Люк, засече ли ги?

— Да.

— Карай след нас. Аз ще наблюдавам екрана.

— Някакви проблеми в къщата?

— Просто вдигнах Радки и го пуснах, докато ни обстрелваха.

— Знам, че за него няма значение, но на теб ти препоръчвам непременно да се подложиш на терапия.

Мъжете от Литовския шахматен клуб поеха по дясното платно на шосе 95, без да превишават разрешената скорост. Отне им повече от час да стигнат шосе 30 и да поемат на изток.

— Двата снощи май пътуваха към същото място — каза Бърсоу по радиостанцията. — Пак ли отиваме до езерото?

— Ако се озовем другаде, значи снощи са разработили тактиката предварително, което звучи впечатляващо.

— Щеше да е впечатляващо, ако не бяха мъртви. Освен това се водят grosмайстори, а шахът по определение е тактическа игра.

Вейл проследи на екрана как автомобилът на литовците подминава отбивката, по която бяха свили предишната вечер.

— Продължиха направо — съобщи той на Бърсоу.

— Колкото, толкова...

След още петнайсет минути Вейл се обади:

— Отклоняват се.

Кейт стигна отбивката и спря на банкета. Бърсоу паркира зад нея, излезе от колата и се настани на задната седалка при тях.

— Свиха край онази пощенска кутия — уточни Вейл. — Прилича на частна собственост. — Погледна телефона и добави: — Спряха след още четвърт миля.

— Да извикаме ли момчетата от ричмъндския офис? — попита Кейт.

— Знаеш ли какво казал веднъж царят на Спарта? — отвърна Вейл. — „Спартанците не питат колко са враговете им, а къде са“.

— Доколкото знам, са ги избии до крак — констатира Бърсоу.

— Обаждам се в ричмъндския офис — заяви Кейт.

— Добре, упъти ги насам, но снощи се забавиха много. Трябва да видим къде ще оставят тялото и да ги пипнем на местопрестъплението. Нуждаем се от категорично доказателство.

Кейт се представи и съобщи на дежурния агент в Ричмънд да изпрати всичките си налични колеги при тях.

— Предполагам, че планираш да изненадаме тези двамата? — обърна се после към Вейл.

— Единственият начин е да ги проследим. Люк, носиш ли онази пушка?

— След снощи не тръгвам никъде без нея. Взел съм и още нещо, което може да ни послужи — очилата за нощно виждане, които взехме от убийците на Лонгмедоу. Подсигурил съм и резерва. — И тримата слязоха и застанаха пред багажника му. Той им показва автомат МП5. — Когато ми се обади днес, го набавих от оръжейницата. Не че очаквах неприятности, след като съм с теб.

Вейл подаде на Кейт чифт очила.

— Сложете си ги с Люк. — Помогна ѝ да нагласи каишките. — Не ги надявай, докато не излезем от пътя, за да не те заслепят фаровете.

Вейл взе пушката и тримата започнаха да тъпчат с допълнителни амуниции джобовете си.

Поеха по виещия се черен път и Вейл провери телефона, за да се увери, че двамата мъже пред тях все още стоят на едно място.

— Явно са се установили. — Пресегна се и намести очилата на Кейт. — Как е?

— О, добре!

Възможно най-тихо Вейл зареди оръжието си. Погледна пак телефона и посочи пътя. Тихо, но бързо те тръгнаха напред. Тук-там се издигаха оголели широколистни дървета. След няколко минути стигнаха до завой и благодарение на очилата Кейт и Бърсоу различаха на около седемдесетина метра каменна къща върху нисък хълм. Автомобилът, след който се бяха движили, беше паркиран до кладенец, а двамата мъже изваждаха трупа на Радки от багажника.

До кладенеца имаше малък новопостроен навес. Единият донесе оттам нещо, напомнящо чувал с цимент. Бърсоу видя как мъжът срязва горния край на чувала с джобно ножче. После отиде да помогне на другаря си да пренесат тялото.

Бърсоу описа шепнешком всичко на Вейл.

— Трябва да е луга. Разлага труповете и унищожава следите. Да вървим.

Когато стигнаха върха на хълма, където се намираше къщата, Вейл погледна към Бърсоу, който заради очилата не забелязваше

червения лазерен лъч върху гърдите си. Вейл скочи към него в мига, щом изстрелът прогърмя откъм къщата, останала сега вляво от тях. Кейт се просна на земята. Вейл пропълзя бързо до Бърсоу.

— Раниха ли те, Люк?

— Лявото рамо.

Вейл разкопча палтото му, откри дупката в ризата и внимателно я разкъса.

— Не е тежко. — Откъм къщата проехтя нов изстрел. Вейл подвижна към Кейт: — Добре ли си?

— Да.

Неравният терен им осигуряваше някакво укритие и Вейл пропълзя няколко метра напред да потърси огнева позиция. Двамата мъже край кладенеца обаче започнаха да го обстрелват. Той се върна при Кейт и Люк.

— Засада е. Очаквали са ни.

— Как? — попита Кейт.

— Защото се обадох в клуба, предполагам. Радки сигурно е използвал кодово име.

От втория прозорец на къщата затреця автомат и куршумите заотскачаха край тях.

— Май не сме броили правилно. Поне четирима са. Под кръстосан огън сме. Сега не могат да ни улучат, но ако бяха почакали да приближим още десетина метра, вече щяхме да плуваме в кладенеца. След минута ще разберат, че ако двамата в къщата ни задържат тук, онези до колата могат да тръгнат насам и да ни довършат.

— Тогава? — попита Кейт малко по-настойчиво, отколкото желаше.

— Когато позицията ти стане незащитима, остава само един вариант. Да...

— Не го казвай... — прекъсна го Бърсоу.

— Да нападнеш. — Вейл взе автомата и го подаде на Кейт. — Нали знаеш как се използва?

— Пробвала съм го няколко пъти на стрелбището.

— Е, сега ще се запознаете по-отблизо.

Той заизважда патроните със сачми от пушката, за да ги замени с куршуми за елени.

— Люк, ще можеш ли да стреляш по колата им? По веднъж на десетина-петнайсет секунди? Ще звучи като гаубица и ще ги държи снишени, за да се придвижи Кейт.

— Разбира се.

— Аз ще поема двамата в къщата. Започни да стреляш с мен, Люк. Кейт, ти ще се придвижваш, докато стреляме, и ще залягаш, когато спрем. Иначе вероятно ще те видят, защото пушката им, освен лазер сигурно има оптичен мерник за нощно виждане. Двете ти цели ни се падат на дванайсет часа, но ти се насочи горе-долу към един часа, за да не вървиш право към тях. Така ще ги приближиш откъм фланга, а не директно насреща. — Чу я как диша. — Готова ли си, Кейт?

Тя зареди първия куршум и щракна предпазителя.

— По-зле е от последния път в Чикаго, но ще се справя.

— Люк, готов ли си? — попита Вейл.

Бърсоу се претърколи на една страна и му подаде още два пълнителя за глока.

— Честно казано, това е най-злополучният ни излет сред природата.

Вейл пропълзя край Бърсоу и се взря в къщата, която се намираще в посока десет часа от тях. Изправи се, затича и откри огън. Зад него изгърмя пушката. Огромните патрони задумкаха по колата, която двамата литовци използваша като укритие, принуждавайки ги да се снишат и отдръпнат. Кейт се втурна главоломно към един часа, както беше предложил Вейл.

Привел глава, той следваше подобен непряк маршрут — приблизително към девет часа — и се придвижваше към къщата по дъга, заобикаляща позициите и на Кейт, и на Бърсоу. Така мъжете в къщата щяха да отклонят дулата си от другите агенти, за да вземат на мушка само него. Ако снайперът, улучил Бърсоу, беше поставен върху опора, посоката, която следваше Вейл, щеше напълно да обърка точността му.

Фасадата на къщата имаше само входна врата с два прозореца от двете страни. Снайперът стреляше през десния прозорец, а пушката — отляво. Когато Вейл наближи на двайсетина метра от къщата, автоматичното оръжие откри стрелба по него.

Вътре Алекс Зогас прошепна нетърпеливо.

— Улучи ли го, Карл?

— Мисля, че да.

Навън пушката на Бърсоу проехтя отново. Куршумът тупна в бронята на колата. Двамата мъже в къщата насочиха погледи отново към Кейт и Вейл, опитвайки се да ги вземат на прицел.

Ненадейно Зогас забеляза топката на вратата да се превърта. Щракна с пръсти да привлече вниманието на Карл и посочи натам. Карл кимна, отстъпи на няколко крачки от прозореца и по-близо до вратата, за да застане под по-добър ъгъл за стрелба. Изпразни целия пълнител във вратата. Зогас бе свалил снайпера от перваза на прозореца и се беше отдръпнал от него, готов за стрелба.

През прозореца на Карл влетя един-единствен куршум, улучи го в лицето и го отхвърли към стената, където той се свлече върху пода. Зогас видя, че е мъртъв. Отстъпи още няколко крачки, подпрял снайпера на хълбок, и зачака Вейл.

Кейт бе залегнала в нещо като дълбок коловоз. Виждаше единия мъж през очилата за нощно виждане. Намираше се доста вляво от него и засега оставаше незабелязана. Надяваше се, че Бърсоу я различава с очилата за нощно виждане.

Възможно най-тихо запристъпва към литовеца. Той обаче долови някак движението, обърна се бързо и стреля напосоки. Тя беше на открито и нямаше друг избор, освен да атакува. Вдигна очилата, за да не я заслепява собственият ѝ огън, ускори крачка и тръгна плавно към него, изстрелвайки откоси от по два-три куршума. Не беше сигурна къде точно е мъжът. Трябваше да изстреля целия пълнител, надявайки се да го улучи. В противен случай ѝ оставаше пистолетът.

Убиецът отвърна на огъня и тя разбра къде се намира. Промени мерника и продължи да стреля. След миг затворът на пушката изщрака безпомощно. Поне един от последните три куршума обаче беше попаднал в целта, ранявайки противника в гърдите. Тя хвърли автомата и понечи да извади пистолета, когато вторият мъж изскочи иззад колата, насочил оръжието си към нея.

— Кале! — просъска той на гърления си чужд език, унизителна ругатня, която всяка жена разпознава, независимо дали владее езика. Единственият ѝ избор беше да се опита да извади пистолета.

В този момент един-единствен куршум прониза студения въздух. Литовецът се строполи мъртъв на земята. Изстрелът бе отнесъл лявата

половина на лицето му. С възобновено самообладание Кейт си надяна очилата.

Първият мъж, когото беше улучила в гърдите, се изправи на колене и вдигна оръжието си. Кейт се прицели внимателно и изстреля три куршума в него. Той падна назад, а краката му се свиха под тялото под невъзможен ъгъл. Тя приближи до него и провери пулса му. Беше мъртъв.

Адреналинът се оттичаше от тялото ѝ — тя се разтреперан и коленичи. Съзнанието ѝ повтори събитията. Пред лицето на смъртта бе пропуснала да забележи. Сега, като на забавен кадър, паметта ѝ нарисова дребната червена точица върху дясната част на главата на литовеца и последвалия изстрел.

— Люк! — извика тя надолу към агента. — И двамата са мъртви! Прекрати огъня!

Върна се до позицията на Бърсоу, стиснала глока в ръка, без да изпуска каменната къща от поглед.

— Уби ли и двамата? — попита той.

— Само единия. Сигурно Стив е прострелял другия — отговори тя. — Чакай тук. Ще проверя дали се нуждае от помощ.

Тръгна бързо, но предпазливо към къщата. Вътре мъждукаше светлина. Влезе и веднага видя снайпера, насочен върху опората си към колата на литовците. Вейл бе коленичил до тялото на Зогас и претърсваше джобовете му. Литовецът лежеше по гръб с облени в кръв гърди и корем.

Тя застана до Вейл.

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Ти стреля, нали?

— Ще доведеш ли Люк вътре, за да не мръзне? Ще пусна отоплението.

— Разбира се.

Когато пристигнаха с Люк, тялото на Зогас отново лежеше по корем, а Вейл бе запалил още лампи. Претърсваше дрехите на другия мъж. Кейт настани Бърсоу на един стол. Вейл дойде и му помогна да си свали палтото и ризата. Огледа раната и попита:

— Как се чувстваш?

— Не знам дали от студа или ендорфините, но не ми е зле.

Вейл го натисна по-силно по рамото.

— Костта изглежда незасегната.

Кейт откри чисти кърпи и ги подаде на Вейл, който ги притисна към раната. В далечината чуха една-единствена сирена.

— Люк, таксито ти пристига — каза Вейл. — Кейт, ще подържиш ли кърпите? Аз ще се погрижа линейката да ни намери.

Той забърза към пътя и се изненада, щом видя Джон Каликс да слиза от колата си.

— Пусни лампата, за да сигнализираш на останалите — заръча му Вейл. — Как ни откри?

Тръгнаха към къщата.

— Невредими ли са всички?

— Раниха Люк, но ще се оправи.

— Когато се е обадила в ричмъндския офис, Кейт ги помолила да ме уведомят. Карах като бесен. Дано ми е за последно. А лошите момчета?

— Четирима мъртви, включително Зогас.

— Съжалявам, кой е Зогас?

— Шефът на литовците.

— Литовците?

— Свързани са с руснаците. Ще ти обясня подробно, след като се погрижим за Люк.

Когато стигнаха къщата, в далечината отекнаха нови сирени. Каликс влезе вътре.

— Как си, Люк?

— Моля те, Джон, накарай Вейл да се върне в Чикаго.

— Кейт, ами ти? — попита я Каликс.

— Трябваше да я видиш — отговори му Бърсоу — как покосява противника с автоматата. Истинско женско парти!

— Уцелих само един — уточни Кейт и погледна към Вейл.

— Е, Банън — каза той, — досега момчетата ти се лепяха като мухи на мед, но почакай да научат как избиваш всеки, изпречил се на пътя ти.

— Всъщност се питам дали да не презаредя още сега.

37.

В мъждивата светлина на утрото Кейт и Вейл поеха към Вашингтон. Преди това бяха отвели Бърсоу в местната болница, където лекарят каза, че всичко ще е наред, но иска да го задържи за двайсет и четири часа, за да предотврати риска от инфекция. Агенти от лабораторията пристигнаха да наблюдават огледа на местопрестъплението и разкопаването на кладенеца, където явно бяха хвърлени множество тела.

По време на пътуването Вейл беше необичайно мълчалив. Когато навлязоха във Вашингтон, Кейт се обади:

— Трябва ли изрично да попитам?

— Какво?

— Претърси ли трупа на Зогас?

— Претърсих го.

— И не искаш да ми кажеш дали си открил нещо. — Той не отговори и тя продължи: — Очевидно не това те тревожи.

— Права си. Измъчвам се, че първият ти инстинкт е бил да се обадиш на Каликс.

— Той е помощник-директор по въпросите на контраразузнаването. Директорът го назначи лично. Онзи същият, който ми звъни всеки път, когато нещо се обърка. Какво толкова? Целият ричмъндски офис пътуваше към нас — мислиш ли, че щяхме да го опазим в тайна?

— Да поразсъждаваме сега от моята перспектива. Преди шест месеца ти казах, че повече няма да работя за ФБР при никакви обстоятелства. А преди две седмици ясно показах, че не искам да ме въвличат в това. Но директорът ми разказа какво ти се е случило и аз се съгласих. Не за друго, а от... е, понеже не съм сигурен какви са истинските ти чувства към мен, ще го нарека преданост. И нито веднъж не те предадох. Помолих единствено никой от Централата да не узнава какво правим. Очевидно дори след толкова време ти не осъзнаваш, че работя така. Знаех, че ще разберат скоро, но се надявах

да успее да налучкам следващия ход, преди да ми попречат. Както когато убиха Деласанти с „пратката“. И дори по-зле, на другия ден, когато незнайно как се досетиха, че ще потърся нови улики в парка. Недоумявам как са разкрили намеренията ми. Не са толкова умни. Но ти си.

— Мислиш, че аз съм казала на Лангстън?

— След това обаждане до Каликс, започвам да се питам...

— Защо ще го правя?

— Не знам. Надявам се да не е заради кариерата ти, но тя е единственият препъникамък между нас.

— Значи смяташ... — Тя притихна замислено. — Всъщност за теб е нямало значение дали директорът или Каликс ще узнаят плановете ни. Предупреди ме да си мълча, за да изпиташ предаността ми.

— И премина ли теста според теб?

Тя се засмя саркастично.

— Разбираш прекрасно, че проблемът в действителност е неспособността ти да се доверяваш. Разбирам го, защото и аз съм такава. Поне бях. Но ме блазни мисълта, че съм се променила. И знаеш ли защо? Защото си представях, че имаме шанс. Решението да дойда в Чикаго беше една от най-трудните, най-откритите ми постъпки. Надявах се доверието ми да се окаже заразително. Сгреших. Затова последната ни среща приключи катастрофално. Затова ти казах да не идваш повече тук. Ти не се доверяваш на никого и нищо. Сега разбирам, че е заради баща ти. Онази нощ, когато ми разказа за него, си помислих, че най-сетне ме допускаш в живота си. Проблемът е, че дълбоко в себе си ти не искаш да го надмогнеш. Смяташ го за предимство. И сигурно си прав. Нищо не ти убягва. Това е причината да си страхотен агент, но същевременно не ни оставя никаква надежда. Ти категорично отказваш да си позволиш уязвимостта, задължителна, когато двама души се радват на взаимно доверие. Ти се стремиш да предотвратяваш и най-дребните грешки в живота си и вярваш, че единственият начин е да изрежеш от него всички хора.

— Мислиш, че никога не съм се опитвал да се доверявам на хората?

— Не мисля, че някога си се опитвал да се довериш на себе си.

— Колко нелепо!

— Нима? Страхуваш се дори да покажеш на някого скулптурите си. Те са добри, наистина добри, но ти си нямаш доверие да ги изложиш на показ. Не познавам по-смел човек от теб, но сериозно се съмнявам, че ще събереш смелост да се запиташ защо.

Вейл спря на светофара, а Кейт слезе от колата и затръшна вратата. Светна зелено, но той не потегли, следейки я с поглед как се отдалечава почти тичешком.

В къщата на Алекс Зогас Вейл не успяваше да пропъди от ума си спомена за разпратата с Кейт. Тя, разбира се, беше права. Той наистина не се доверяваше никому. Но това не беше кой знае какво откровение. Отдавна го бе проумял и приел. Кейт беше права и че това му предоставя предимство, особено при разплитането на сложни ситуации като аферата с Литовския шахматен клуб. И естествено, за нищо на света не би желал да се лиши от въпросното предимство.

Ако го бяха попитали преди двайсет и четири часа, категорично би заявил, че се доверява единствено на Кейт Банън, ала, както тя самата показва, това не беше вярно. Вече не разполагаше с доводи да прикрива недостатъците си и той се запита дали не е предизвикал спора, за да не се налага да усложнява живота си, обвързвайки се с нея. Сигурно затова стоеше сега в дома на Алекс Зогас — да удължи разследването, да заблуди себе си, че е възможно да преодолее невъзможния разрыв помежду им.

В джобовете на Зогас бе открил само ключове, с чиято помощ влезе в къщата. Включи компютъра, поставен върху маса в дневната. Зачака да се зареди, а в съзнанието му изплува лицето на Кейт, разкривено от гняв и — още по-зле — от разочарование. Той го пропъди плахо, уверен, че пак ще го споходи.

Би било наивно и недалновидно да смятат, че ФБР е разкрило всички двойни агенти във Вашингтон, наети от литовците. Те бяха жертвали безползните си източници, за да задвижат плана „Калкулус“, но сигурно бяха останали хора, снабдяващи ги все още с информация. Случат „Калкулус“ бе доказал колко уязвима е държавата в контраразузнавателно отношение. Шпионажът вече вземаше на прицел не политиката и военната стратегия, а глобалния пазар — интерес представляваха технологиите и търговските тайни.

Реймънд Радки беше действал съвсем незабелязано. Защо да няма други тогава? Сигурно криеха някъде имената и адресите им, както и местата за срещи. Вейл започна да проверява файловете в компютъра. Нямаше много документи, но щеше да се изненада, ако Зогас бе толкова явен.

Прегледа интернет историята. Оказа се, че последният уебсайт, посетен от Зогас, е „Американ Бизнес Нюз“. Вейл натисна връзката. На пръв поглед наподобяваше популярен делови сайт, безинтересен и с непривлекателна графика.

Натисна връзката „За нас“ и описанието отново навяваше скука, с едно изключение — сайтът опровергаваше заглавието си и всъщност не беше американски. Синтаксисът, притежателните местоимения и речникът съдържаха дребни грешки и неточности, подсказвайки, че авторът им е човек, чийто майчин език не е английският.

Откри току-що включена статия, копирана от непосочен източник. Описваше нов химически процес за суперсинтетично моторно масло, разработено от мерилендска компания.

Вдясно от главната страница имаше надпис „За нашите клиенти“. Вейл не успя да отвори рубриката, понеже се изискваше да попълни потребителско име и парола. Що за сайт беше това? Отблъсна стола назад и се взря в екрана, търсейки отговор. Притисна длани към очите си, припомнящи му колко малко е спал през последните два дни. Стана, за да се разсее, и закрачи из стаята. Накрая се отпусна във фотьойла. Включи телевизора и запрескача каналите, за да го хипнотизиратменящите се образи и да изтрият всякакви мисли от ума му.

След пет минути се върна пред компютъра. Погледна пак страницата и внезапно осъзна предназначението ѝ. Така руснаците комуникираха с литовците. И двете страни притежаваха достъп до страницата и можеха да променят съдържанието ѝ. Руснаците даваха „заповеди“ под формата на безобидни професионални статии, а литовците изпращаха кодирани имейли чрез връзката „Свържете се с нас“. За какво обаче се използваше рубриката „За нашите клиенти“ и защо бе защитена с парола?

Вейл запретърсва къщата за нещо, върху което е записана парола. Не откри нищо и се върна в дневната. На стената до фотьойла видя три големи картини в рамки. Всяка представляваше колаж от по

дванайсет картички, подредени в голям правоъгълник. Всичките трийсет и шест картички изобразяваха шахматни дъски с по четири бели и четири черни фигури в последната фаза на играта. Нещо обаче не беше наред. Дори с ограничените си познания за шахмата, Вейл забеляза, че позициите не изглеждат логично. Струва си да си направиш труда да сглобиш колаж от картички единствено за да ти напомнят последните позиции на фигурите преди обявяването на шах. Вейл огледа картичките, но нито една не изобразяваше такъв момент.

И защо бяха толкова много? Извади джобния си нож, отмести задната рамка и извади картичките. Всички бяха изпратени от Вашингтон. Обратният адрес беше пощенска кутия. Защо двама души ще играят шах по пощата, щом живеят в един и същи град?

Вейл сравни датите. И дванайсетте датираха от второто число на месеца, освен ако не беше неделя. Сигурно тогава сменяха паролите. Зогас ги беше окачил като трофеи на видно място, за да докаже, както мнозина социопати, колко по-умен е от останалите. Да ги размаха пред лицето на всички беше част от тръпката. А и нямаше начин да му навредят, след като бяха сменени.

Вейл бързо извади всичките картички и провери датите. Последната беше от декември. Ако наистина съдържаха кода за достъп до уебсайта, трябваше да има картичка с паролата за този месец. Но къде се намираше? Той затършува из цялата къща, но после се сети. Всъщност я беше виждал, под различна форма, без да съзнава какво представлява.

Качи се в колата и потегли към Литовския шахматен клуб, стремейки се да не мисли за Кейт. Хрумна му да я покани вместо извинение, но реши, че това ще е твърде закъснял и незначителен жест. А и предпочиташе да не чува отказ, за да вярва още малко, че има надежда.

Извади ключовете на Зогас, влезе в клуба и се запъти към кабинета. Компютърът беше включен. Вейл провери интернет историята и пак се натъкна на страницата „Америкън Бизнес Нюз“. Отвори прозореца с потребителското име и погледна шахматната дъска до бюрото с „мача“, който Зогас твърдеше, че играе в интернет. Последната картичка можеше да е навсякъде, дори унищожена след посещението му тук с Кейт. Зогас обаче вероятно бе използвал подредените върху дъската фигури, за да си припомня бързо кодовете.

Макар ФБР очевидно да проявяваха интерес към клуба, винаги би могъл да събори дъската в случай на изненадваща полицейска проверка.

Върху дъската имаше осем фигури — четири бели и четири черни — и както и на картичките, подредбата изглеждаше нелогична.

Шейсетте и четири квадратчета върху шахматната дъска са обозначени от „a“ до „h“ от ляво надясно в горния и долния край и от едно до осем вертикално, когато застанеш с лице към дъската. Горният ляв ъгъл е „a8“, а долният ляв е „a1“. Горният десен е „h8“. Пред тези обозначения се добавят буквените символи на фигурите. Ако бялата царица (дамата) е разположена на основната си позиция, ще бъде отбелязана като „Dd1“. Придвижи ли се с три квадратчета напред, се получава „Dd4“.

За да изпробва теорията си, Вейл трябваше да прецени дали черните позиции кодират потребителско име или парола. Сайтът вероятно беше защитен със система за перманентен отказ на достъп при погрешно въвеждане. Извади картичките, които беше донесъл от дома на Зогас. Черните фигури винаги се намираха в горната част на дъската. Понеже потребителското име се вписваше над паролата, Вейл реши да използва тях. Въведе съсредоточено дванайсетте цифри и букви според позициите на четирите черни фигури и после повтори същото с белите в правоъгълника за паролата. Натисна „Регистрация“.

Отвори се страница, съдържаща седемнайсет имена, адреси и телефонни номера. Вейл ги прегледа едно по едно, несигурен какво представляват, докато не стигна почти до края. Под номер единайсет беше вписан Реймънд Данте Радки. Второто име на Радки го усъмни. Би запомнил такова име. Прочете и другите — „Хюстън“, „Спейн“, „Опус“. И те звучаха странно. Вероятно бяха кодовите имена на къртиците.

Още шестнайсет шпиони и никой във ФБР не подозираше, че съществуват. Досега.

38.

Беше полунощ, а Кейт не успяваше да заспи. Беше изминал ден и половина, откакто скочи от колата на Вейл. Стана и си отвори бутилка вино. Включи телевизора. Прехвърли каналите и откри испанска сапунена опера, от която не разбираше нито дума — съвършен начин да се поразсее, понеже се налагаше да съсредоточи цялото си внимание върху изразителните лица на актьорите, за да разгадае взаимоотношенията между героите. След няколко разгорещени спора между две сестри и с помощта на бутилка вино тя най-сетне задряма във фотойла.

Събуди се рано, но отиде в Централата едва късно следобед. Остана у дома, потънала в мисли за Вейл и думите му. Случаят „Калкулус“ беше приключил и всички изчезнали бяха намерени — или щяха да бъдат, след като изготвеха ДНК тестовете на телата от кладенеца. Тя свърши малко домакинска работа, почисти килимите, които не се нуждаеха от прахосмукачка, и поплеви в градината.

Накрая пристигна в кабинета си и включи компютъра. Времето за самосъжаление беше изтекло. Трябваше да се заеме със задачите в Бюрото. Провери си пощата, препълнена с обичайната бюрократична лавина от безсмислени паметни записки и директиви. Забеляза обаче и един непознат адрес. Писмото беше озаглавено просто „Една услуга“. Отвори го и прочете:

„Кейт, оставям пистолета и значката на Шестнайсета улица. Плюс още това-онова, ако не възразяваш. Провери също www.americanbusinessnews.com.

Стан“.

Усмихна се, прочитайки подписа.

По бузата ѝ се стече сълза. Беше рискувал живота си, за да я спаси, а тя продължаваше да го товари с очаквания — прекалено много

очаквания. Вместо да се опита да прозре гледната му точка, избухваше по-бързо дори от него. Може би дълбоко в себе си се страхуваше да поема рискове — същото, в което бе обвинила него. Почуди се дали не е във Вашингтон. Съобщението беше изпратено в пет и четиринайсет сутринта. Доколкото го познаваше, сигурно го беше изпратил минута преди да захлопне вратата. Прииска ѝ се да се втурне натам и да провери, но имаше събрание късно следобед. Само заради него беше дошла на работа. Може би наистина бе настъпил моментът да продължи напред.

Отвори сайта и семплото му оформление я заинтригува. Понеже ѝ го беше изпратил Вейл, предположи, че крие нещо повече от очевидното. Сигурно беше част от допълнителното „това-онова“. Нещо я очакваше на Шестнайсета улица. Взе си куфарчето и тръгна към гаража.

* * *

Минаваше пет и половина и вече се беше стъмнило, когато влезе в къщата. Алармената система се оказа включена, следователно Вейл го нямаше. Набра кода и се качи в работната стая. Значката на Вейл и глокът му лежаха върху бюрото пред компютъра. Погледна в стаята, която му служеше като спалня, и откри, че един от куфарите му още е там. Отвори го и видя зимните му дрехи. Правилно, напомни си, нали беше заминал за Флорида.

Върна се в работната стая и забеляза, че компютърът работи. Включи монитора. Появи се уебстраницата на „Америкън Бизнес Нюз“. С тази разлика, че прозорчетата за потребителско име и парола бяха попълнени. Натисна предпазливо „Регистрация“. Видя списъка с имена и едва не падна от стола. Веднага зърна името на Радки и разбра всичко. Вейл беше извадил последния заек от шапката си, а посланието му изглеждаше очевидно — поверяваше ѝ безпрецедентна находка с контраразузнавателна информация.

Разпечата списъка и взе пистолета и значката му. Озърна се за последно и забеляза нов надпис върху стената: Шестото „защо“: „Защо агентът от ЦРУ Релик се е срещнал с Калкулус три пъти на едно и

също място за толкова кратко време, макар да е подозирал, че Бюрото го следи?“.

Какво ли означаваше това? Означаваше ли изобщо нещо? Дали не беше реторичен или хипотетичен въпрос, който Вейл беше написал само за себе си? Или ѝ отправяше лаконично послание, за да ѝ покаже, че без него не биха могли да дешифрират случая?

Ако съдържаеше скрит смисъл, Кейт нямаше да позволи да се отнася снизходително с нея. Тя застана пред стената и заоглежда маршрута на Калкулус, стараяйки се да открие отговора на шестото „защо“.

Два часа си води бележки и сверява дати и места. Записваше идеите си и гневно ги задраскваше, когато нови факти ги опровергаваха. Приключи с извода, че последният въпрос на Вейл няма отговор или поне тя не може да го открие. Погледна към списъка в ръката си и реши, че сега той е на първо място.

Агентът от ЦРУ влезе в бара на летището и забеляза мъжа, когото търсеше.

— Вейл?

Вейл го изгледа от главата до петите.

— Седни.

Агентът извади значката си и му я показа.

— Къде е?

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Искам списъка с европейските източници, откраднат от Релик. Затова се обади, нали?

— Не съм споменава и дума, че ще ви го дам.

— Колко?

— Представям си каква паника цари в момента в Лангли. Сигурно е безценен.

— Защо тогава оставам с усещането, че ще поставиш цена?

— Радвам се, че не са ми изпратили идиот.

— Откъде да знам, че е у теб?

— Действително ли държиш да го прочета, за да ти го докажа с имена? Защо ще твърдя, че е у мен и ще рискувам да ме арестуват, ако не е така?

— Май трябва наистина да те задържим, за да приключим въпроса.

— Тогава ще използвам списъка, за да изляза на свобода и да получа каквото искам. Не предпочиташ ли просто да ме изслушаш?

Кейт почука на вратата на Джон Каликс. Когато ѝ отвори, тя се извини:

— Съжалявам, че те безпокоя у дома, Джон, но Вейл е открил цял списък с къртици. И понеже засяга отдела ти, исках да ти го покажа незабавно.

— Нима? Заповядай вътре.

Тя влезе в дневната и седна на стол до прозореца.

— Ще пийнеш ли нещо?

— Не бих възразила. Уиски и вода, ако имаш.

След няколко минути Каликс ѝ донесе чаша и седна на стола срещу нея. Тя отпи глътка и с драматичен жест плъзна към него списъка по масичката за кафе.

Каликс отвори чекмедже и извади очила.

— Уха! — възкликна. — И откъде знаем, че са шпиони?

Тя му обясни за уебсайта и му посочи името на Радки.

— Да, разбира се, колко глупаво от моя страна! — Той продължи да чете. — Леле! Отваря ни се работа за години напред. Къде е Стив?

— Гмурка се във Флорида, мисля. Предаде документите си, така че е приключил със случая. Сигурно няма да го видим повече. Поне аз няма да го видя.

— Защо? Стори ми се, че ви свързва не само работата?

— За кратко. Но явно не е било писано. Оставил е списъка и инвентара на Бюрото и е напуснал сградата.

— Без обяснения, без сбогуване?

— Обсъждахме недостатъците си и малко се поразпалихме — усмихна се тъжно тя. — Оставил е само един надпис върху стената. Шестото „защо“.

— Моля?

Възможно най-кратко Кейт му обясни системата на японския изобретател за достигане до сърцевината на проблемите и как са я

използвали, за да разкрият ролята на Литовския шахматен клуб в шпионската афера.

— Нарича се „Петте защо“. В този случай, предполагам, Вейл е решил, че са шест.

— Как го е формулирал?

— „Защо агентът от ЦРУ Релик се е срещал три пъти с Калкулус на едно и също място през толкова кратко време, макар да е подозирал, че Бюрото го следи?“.

— Интересен въпрос. Може би Калкулус го е посещавал, за да се увери, че не оставя следи, изобличаващи Релик.

— Скромният ми опит в контраразузнаването говори точно обратното. Освен това разкрихме Релик чрез телефона, който е използвал, за да контактува с Калкулус. Нищо не е налагало да се срещат. Колкото по-често се виждаш с чуждестранния агент, толкова по-голяма е вероятността да те разкрият. Не мислиш ли?

— Да, права си, предполагам. Май се опитвах да изиграя ролята на адвокат на дявола. Дали Вейл наистина поставя въпрос, или те взема на подбив? — изкикоти се Каликс. — Не е тайна колко обича началството. От думите ти заключавам, че в момента те възприема така.

— Първо и аз реших така. Но когато се качих в колата и потеглих, въпросът ми се стори съвсем обоснован. Ако се замислиш, защо, наистина, руснаците не са се страхували да не ги разкрият? Срещали са се три пъти близо до централата на ЦРУ в един и същи парк. Почти по график. Нали така успя да стесниш кръга на заподозрените до деветимата агенти, чиито снимки ми показа?

— Да, предполагам...

— Изглежда сякаш са *искали* да изобличим Релик.

— Какво печелят от това? — попита Каликс. — Защо ще се отказват от толкова високопоставен източник?

— Може би задаваш истинския, шести въпрос. Копията на документите, открити в къщата на Релик, показват, че информацията от него е пресъхнала преди година-две. Елиминирането на Релик променя само едно — отстраняват Бил Лангстън от поста директор на контраразузнавателния отдел, защото не е успял да разкрие връзката между Релик и руския агент Николай Гулин.

— Каква полза извличат руснаците? Лангстън не им беше обявил война на живот и смърт.

Кейт се засмя и в любопитния ѝ досега тон прозвучаха обвинителни нотки:

— Съгласен ли си, че началникът на контраразузнавателния отдел разполага с по-неограничен достъп до секретна информация от заместника си?

Каликс си свали очилата и ги остави върху масичката. Отвори пак чекмеджето и извади малък сребрист пистолет. Насочи го към нея.

— Браво, Кейт! Доведе ме право до целта.

Тя застина.

— Значи причината е да те издигнат на върха на разузнавателната верига?

— Съжалявам, че се наложи да те пратя в затвора, но трябваше да те спася и същевременно да покажа, че в дъното стои некомпетентността на Лангстън. Нищо лично, Кейт. Просто така излязох герой и следователно — логичен наследник на поста.

— И планът включваше да убиеш един от литовците, за да спасиш Вейл?

— За жалост Вейл се спаси сам. Мъжът зад фалшивото огледало трябваше да го убие, а аз да застрелям другия. После да разменим оръжията, за да изглежда, че съм елиминирал убиеца на Вейл. Стоях отвън и предположих, че са убили Вейл при първата престрелка. Просто стрелях по втория литовец. Влязох и се оказа, че и двамата са мъртви.

— Литовците са се съгласили да жертват един от своите, за да те превърнат в герой?

— Това беше човекът, който се опита да те убие в гаража със запалената ти кола. Казал на Зогас, който чакал отвън, че си мъртва. Алекс мрази посредствеността и някой трябваше да понесе отговорността. Той замисли целия гамбит с Калкулус. Доста изобретателен план.

— Само че приключи злополучно — констатира Кейт.

— Да, явно Алекс не е бил чак такъв умник, за какъвто се смяташе. Но беше добър бизнесмен и използваше всяка разкрила се възможност. Понеже Бюрото ги наблюдаваше все по-изкъсо, руските агенти почти не съумяваха да вербуват шпиони. Зогас го вършеше

вместо тях. Смяташе, че руснаците ще му останат доживотни клиенти. За в бъдеще планирахме да „разкривам“ непродуктивните му двойни агенти, за да жъна слава. Което на свой ред щеше да ми предоставя достъп до все повече информация — не само в Бюрото, но и в другите агенции. Щях да стана истински американски герой.

— Ами Сандра Бостън? Как разбра, че проверява Литовския шахматен клуб? — попита Кейт.

— Всяка сутрин преглеждах компютърната система на Бюрото да видя дали някой не проучва Литовския шахматен клуб или къртиците, от които са готови да се лишат. Или мен самия. Когато поиска информация за Лонгмедоу, разбрахме, че трябва да я отстраним.

— Ами мъжът в чикагския тунел?

— Знаеше, че Вейл ще дойде, защото ме помоли да превода парите в сметката. Стив ни беше трън в очите. Наредихме на човека в Чикаго да го отстрани. Беше уведомен, че траншът няма да пристигне. Щом Вейл го уби, аз информирах Зогас и той замисли засадата, която да ме превърне в герой. Зогас беше ненадминат в съставянето на резервни планове. Той организира и уловката с телефонния номер на ЦРУ, която да ви отведе до Релик. Аз предложих идеята, че руснаците защитават агент от ЦРУ. Ако Вейл не разкриеше тримата шпиони между Калкулус и Релик, аз щях да се намеся. Знаех за видеозаписа с Гулин и Релик и че Лангстън не проумява значимостта му. Знаех също, че познаваш Релик. Останалите осем снимки бяха на мъже, които със сигурност не беше виждала и следователно нямаше как да не забележиш Релик. Забавното е, че Релик нямаше представа как сме те натопили, за да го защитим. В крайна сметка реши, че правителството просто го е разкрило.

— Защо не убихте Лонгмедоу, след като го чухме на записа?

— Зогас държеше да извлеча изгода от всяка смърт. Лонгмедоу работеше във военновъздушните сили и беше технически грамотен. Бихме могли да го използваме по-нататък. Нямаше смисъл да го убиваме, след като го пропуснахте. Винаги знаех къде сте с Вейл, благодарение на проследяващото устройство в колата му. Аз го следях.

— Така си го открил в мерилендския парк, където намери флашката.

— Да.

— Ами ти? Защо го правеше? От идеализъм? Не, причината винаги е друга, нали? Искаше да надхитриш всички останали?

— Отчасти, но всъщност заради един милион долара годишно, освободени от данъци.

— А сега?

— Ще трябва да замина. В Русия ще се погрижат за мен — не е кой знае какво, но поне няма да прекарам живота си в затвора. Освен това ме очакват три милиона долара в руска банка.

— По-скоро те очаква смърт.

— Налага се да предложиш повече, Кейт, за да ме придумаш да се предам. Всъщност пазаренето е излишно, понеже аз държа пистолета. Но един въпрос не ми дава мира — как Вейл е успял да открие кода за уебсайта? Със Зогас използваме различни пароли, но и двете съдържат двайсет и четири цифри. Руснаците твърдяха, че са непробиваеми. Възможните комбинации са осемдесет милиона. И всеки месец променят кода.

— Нямам представа, но сигурно Вейл е такъв — един на осемдесет милиона.

— Жалко, че този път не е наоколо да те спаси.

— Как смяташ да постъпиш, Джон?

— Нали не си въобразяваше, че ще ти обясня всичко от игла до конец и ще те оставя жива?

— Тогава ти нося лоша новина. — Тя разкопча двете горни копчета на ризата си и му показва миниатюрен микрофон, скрит под сутиена ѝ.

Каликс стисна по-здраво пистолета.

— Откъде да знам, че не блъфираш?

— Защо според теб седнах до прозорците? Отвън е разположен отряд за бързо реагиране. Снайперистът те държи на мушка.

Каликс се усмихна предпазливо.

— Понаучила си това-онова от Вейл. Прилича ми на неговите блъфове.

— Възможно е.

— Сигурно сте договорили парола, с която да му дадеш знак да стреля. Каква е?

— Помисли малко. Ако я изрека, ще умреш.

Каликс помълча няколко секунди.

— Кейт, един от нас няма да излезе жив оттук. Ако блъфираш, ще се простиш с живота си. Ако ли не... е, не искам да гния в затвора до края на дните си. Да чуем думата и да разберем кой печели.

Той вдигна пистолета и се прицели по-добре.

— Думата е...

Тя замлъкна, а в очите ѝ се изписа безпокойство.

След малко Каликс се обади:

— Значи наистина блъфираш!

Отмести ударника.

— Джон Каликс е *Агент Хикс*.

Прозорецът експлодира, а куршумът уцели Каликс точно над ухото и го прекатури върху пода.

СЛЕД

Вейл закрачи към главния вход на сградата на Шестнайсета улица. Поспря да се полюбува за последно на фасадата на старото здание. Времето се беше постоплило, напомняше пролет. Той пъхна ключа в ключалката и почти се изненада, когато вратата се отвори. Изключи алармата и се заизкачва бавно по черното мраморно стълбище, заслушан в ехото от стъпките си, които му напомняха с какво се сбогува. Вратата на работната стая беше затворена и чудейки се какво да очаква, той спря за миг, преди да я отвори.

Всичко беше свалено от стените и те бяха пребоядисани. Мебелите и оборудването заемаха първоначалните си места. Леглото му във вътрешната стая го нямаше. Куфарът с дрехите, които беше оставил, лежеше затворен на пода.

Върна се в работната стая и се обади на агента от ЦРУ, с когото бе разговарял, преди да отлети за Флорида. Уговориха си среща.

После набра мобилния телефон на Бърсоу. Обади му се от Флорида, когато прочете за смъртта на Каликс и чу по новините историята за литовската шпионска афера. Каза му, че се връща във Вашингтон след пет дни, и му предложи да вечерят и да го откара до летището.

— Люк, тук съм. На Шестнайсета улица.

— Пристигам след четирийсет и пет минути.

— Ще те помоля да се отбием на едно място, ако не възразяваш.

Когато Бърсоу паркира отпред, Вейл излезе с куфарите си и ги прибра в багажника.

— Как е рамото?

— Усещам кога ще вали, но не е чак толкова неприятно.

— Радвам се — каза Вейл. — Знаеш ли къде се намира „Океаник Грил“?

— Мислех, че аз избирам ресторанта.

— Да, но първо ще спрем там за малко.

— Добре, понеже салонната управителка на тайванския ресторант, където резервирах маса, е ослепителна жена.

— Няма да се забавим повече от петнайсетина минути. Донесе ли телефона на Релик?

— В жабката е. Защо го повери точно на мен? Побиват ме тръпки, защото убих собственика му.

Вейл прибра телефона в джоба си.

— Всичко с времето си, добри ми приятелю.

След петнайсет минути паркираха пред „Океаник Грил“. Вейл видя колата, която търсеше, и помоли Бърсоу да спре до нея. Агентът от ЦРУ излезе от автомобила и седна при тях. Подаде на Вейл необозначена папка. Под предната корица беше пъхната снимка.

— Много трудно проследихме телефонния номер, който ми даде на летището. Откъде го намери?

От този номер се беше обадил мъжът, когото Релик нарече „Танер“.

Вейл погледна снимката.

— До него ли стигнахте?

— Не беше лесно, повярвай ми, да го открием. Казва се Виктор Браников. Наричаме го „Комара“.

— Комара?

— Да, от „Доктор Живаго“. Героят Виктор Комаровски, който прелъстява Лара и изпива кръвта на всеки, независимо кой комунистически режим е на власт. На руски коренът на името значи „комар“. Такъв е и Браников — преживял е чистките в КГБ и преуспява. Според източника ни в посолството той е резидентът.

— Резидент? В какъв смисъл? — попита Бърсоу.

— Началник на вашингтонския клон на Службата за външно разузнаване — обясни Вейл.

— Проправял си е път нагоре, изкоренявайки из основи всякакви затруднения.

— А прахът? — попита Вейл.

— Както пожела, помолихме същия източник в посолството да разпространи слуха, че Браников е двоен агент и се среща с един от нашите — някой си Доналд Уинстън. Нямаме, разбира се, такъв служител, но накарахме едного да изиграе ролята. Източникът ни пусна също мълга, че Уинстън посещава фитнес клуба на Браников пет

пъти седмично. Преди три дни, когато се върна в колата си, цялата пътническа седалка беше покрита с прах. — Той подаде на Вейл съвсем обикновена на вид химикалка. — Само насочваш и щракаш.

Вейл показа снимката на Бърсоу.

— Люк, отиди вътре и се настани на маса до него. Искам да съм сигурен, че е сам. Аз ще дойда след пет минути. Ако забележиш някого друго, подръпни си ухото, когато ме видиш.

Бърсоу влезе в ресторанта и веднага видя едрия руснак, седнал сам на маса в страничната зала. Тъкмо приключваше и изгледа втренчено чернокожия агент, който зае съседната маса, без да го придружава човек от персонала. Бърсоу също го наблюдаваше съсредоточено, защото знаеше, че ако някой пази гърба му, Браников ще му сигнализира да го следи зорко. Той обаче продължи да си пие кафето.

След пет минути Вейл влезе в страничната зала. Бърсоу не вдигна очи, показвайки му, че обектът е сам. Вейл седна срещу руския агент.

— Как си? — попита и се пресегна към кошничката с хляба.

— Познаваме ли се?

— Разбира се — Стив Вейл. Няколко пъти се опита да ме убиеш.

— Съжалявам, бъркаш ме с някого — отвърна руснакът. — Някой не особено мил човек.

— Не си ли Виктор Браников? Или предпочиташ „Ганер“?

Браников остави чашата с кафето и се облегна назад с презрителна усмивка.

— Господин Вейл — предполагам, че вече е неуместно да те наричам *агент* Вейл — чудя се защо си тук.

— Явно си много доволен от себе си. Литовците нямаха представа, че ги използваш като пушечно месо. Ако бяха успели да убият Кейт у дома ѝ, щеше да помогнеш на Каликс „да разкрие“ случая. Той щеше да набеди за виновници литовците и да го повишат. Това беше първоначалният ти план, нали? После, естествено, щеше да се наложи да убиеш Зогас, за да не разобличи руснаците.

— Ако си прав, значи си направил огромна услуга на организацията ми.

— Щеше да е така, ако снайперистът ни не беше убил Каликс. Не мисля, че в Москва се готвят да те посрещнат с парад.

— Градиш много хипотези, господин Вейл.

— Прав си. Наричай ме Стив, ако искаш. Всъщност съм тук, защото ми хрумна, че в конюшната ти може би се подвизават още американски двойни агенти.

— Дори да е така, смяташ ли, че бих ти изредил имената им?

— Изгуби много източници, да не говорим за литовските помощници. Предполагам, че в Москва не са останали доволни. Ще ти дам един съвет — „политическо убежище“.

Браников отметна глава и се засмя.

— Стив, очаквах повече от теб. Твърде слаба тактика. Защото не взема предвид другите ми възможности.

— Ето една — да те обвинят в опит за убийство на заместник помощник-директор във ФБР и на редови полеви агент.

— Разочарован съм. Знам, че това не е основната ти професия, но сигурно си запознат с депутатския имунитет. Ако докажете нещо — което ми се струва невероятно — най-много да ме върнат в Москва. А това е въпрос на чест за човек от моята гилдия.

— За жалост споделям мнението ти. — Сервитьорът донесе сметката и Вейл я грабна. — Позволи ми. Обичам да губя с достойнство.

Подаде кредитна карта на сервитьора.

— Много мило — констатира Браников и заотпива мълчаливо от чашата с кафе, докато сервитьорът донесе на Вейл касовата бележка и картата.

— Надяваш се, подозирам, нищо лошо да не сполети другите ти източници, защото в Москва сигурно вече се питат на чия страна играеш.

— Ще внимавам — каза Браников удивено и същевременно снизходително.

Вейл погледна сметката и извади химикалката, която агентът от ЦРУ му беше дал. Понечи да впише бакшиша, но химикалката се изплъзна от ръката му и се изтърколи на пода. Той се наведе и я вдигна. Извън полезрението на руснака натисна бутона и изпусна облаче ултравиолетов прах, който покри обувките на Браников. Вейл се изправи и се опита да пише с химикалката пръскачка, не успя и поиска химикалката на сервитьора.

— Благодаря, Стив. Лошо е, че не си изкарваш хляба с това. Животът щеше да е далеч по-интересен, ако ти се навърташе наоколо.

Браников стана и излезе, впивайки за последно очи в Бърсоу.

След няколко минути Вейл и Бърсоу се върнаха на паркинга. Приблжиха до колата на агента от ЦРУ, Вейл извади телефона на Релик и му го подаде.

— Това ли е? Качил е списъка в телефона си? — попита агентът.

— Да.

— И ти не си го прочел?

— Вече не ми влиза в работата, така че — не, не съм.

— Оценяваме го — каза агентът и влезе в колата си.

Двамата го проследиха с поглед как напуска паркинга и едва тогава влязоха в своята.

— Така... — проточи Бърсоу. — Аз съм прост уличен агент и не разбирам тънкостите на контраразузнаването. Какво стана?

— Браников стои в дъното на всичко. Той е наел литовците да организират „самоубийството“ на Кейт. Но понеже няма как да го докажем и заради депутатския му имунитет, щеше да се измъкне безнаказано. Знаеш колко мразя да се случва така. Преди да замина за Флорида, помолих агента от ЦРУ да засека телефонния номер, от който се обади на Релик онази нощ в парка. Разбрах, че имат източник в руското посолство, защото ни бяха предоставили информация от него по-рано, докато разследвахме Калкулус. Идентифицираха Браников като свръзка на Релик и накараха източника си в посолството да пусне слух, че Браников е двоен агент, вербуван от някой си Доналд Уинстън, агент в ЦРУ, с когото всеки ден посещават един и същ фитнес клуб. Руснаците често използват шпионски прах, когато заподозрат някого. Научат ли с кого контактува — в този случай с Уинстън — намират начин да поръсят прах в колата му. После започват дискретно да проверяват дали ще се появи по дрехите на заподозрения — тоест на Браников. Появи ли се, значи е двоен агент. Преди три дни ЦРУ открили прах в колата на „Уинстън“. Събрали го и го заредили в химикалката, с която току-що напръсках обувките на Браников.

— Значи вече са се усъмнили и когато открият праха по обувките му, ще го държат под лупа.

— Не знам как процедира руската бюрокрация, но така изглежда. И щом Бюрото започне да арестува хората от списъка в компютъра на Зогас, Браников ще се сблъска със сериозни неприятности. В най-добрия случай — ГУЛАг.

Бърсоу се засмя.

— Харесва ми симетричната ирония. Нали прахът беше част от капана, който поставиха на Кейт? Както пише в Библията: „Пръст си и в пръстта ще се върнеш“^[1].

— Това, което най-много харесвам у теб, Люк, е, че разбираш колко порочен човек съм.

— Поласкан съм, но все пак ти напомням, че ми обеща вечеря.

— Да вървим да ме запознаеш с тайванската си Дулсиней.

След известно време Бърсоу попита:

— Е, как мина водолазната екскурзия?

— Добре.

— Никога не си вземам отпуск, но не трябва ли да излъчваш поне капчица задоволство след завръщането?

— Звучи ми като прелюдия към добронамерено, но безсмислено вмешателство — каза Вейл.

— Като приятел, мисията ми е да си пъхам носа в работите ти.

— В момента това е най-добрият начин да си развалим приятелството.

— Е, тогава предложи друга тема за разговор.

— Разкажи ми какво стана, откакто заминах.

— Открихме шест тела в кладенеца. Успяха да идентифицират само двама — Сандра и изчезналия сержант от военновъздушните сили. Лугата си е казала думата при другите и сигурно никога няма да ги разпознаем.

— И как оползотворяваш сега свободното си време?

— Сега ще чуеш голямата новина. Назначиха ме да разследвам контраразузнавателни случаи, защото познавам играчите, а благодарение на теб смятат, че мога да си държа езика зад зъбите.

— Радвам се, че съм помогнал.

— Всъщност не е чак толкова зле. Преследваме доказани шпиони. Не си губим времето в предположения и догадки. И ако ми доскучае, ще направя нещо не чак толкова непредвидимо глупаво и ще

ме върнат във Вашингтонския полеви офис. Знаеш, че се щурам накъдето ме отвее вятърът.

— За човек с магистърска степен по философия страдаш от забележително безветрие.

— Каза магистърът зидар.

Вейл се усмихна.

— Както гласи сентенцията в Бюрото: „Ако искаш да свършиш работа, намери си саможивец“.

Бърсоу впери очи в пътя и замълча. Накрая каза:

— Значи няма да попиташ?

Вейл го погледна и после пак се взря през предното стъкло.

— Добре де... как е тя?

— Трудно ли беше? — попита Бърсоу.

— Не насилвай късмета си. Как е тя?

— След славословията в пресата, че разреши литовската шпионска афера и разчисти малкия проблем в нашата светая светих, би трябвало да сияе от щастие, но всъщност е по-мрачна и от теб. Защо не я видиш, преди да заминеш?

— Обмислях го дълго, докато ме нямаше. Според мен и двамата се чувстваме удобно с нищожното си нещастие, понеже предотвратява по-мащабна катастрофа.

— А твърдиш, че *моята* лична философия е сбъркана.

— Иронично, нали? Това, което ни свърза, всъщност ни разделя. Двамата сме страхотен професионален екип и краткото време извън службата също беше приятно, но кариерата ѝ непрекъснато ни се изпречва на пътя.

— Тя ми разказа за ябълката на раздора в този случай. Не че беше необходимо да ми обяснява що за птица си. Не съм наясно с всички подробности, но доколкото те познавам, предполагам, че е твой ред да се разкаеш.

— Наговорих ѝ неща, които трудно ще прости. За нея ще е най-добре просто да си тръгна.

— А как ще е за теб?

Вейл го погледа мълчаливо няколко секунди.

— Ти си добър приятел, Люк.

Бърсоу сви в паркинг.

— Откакто те познавам, не съм виждал някой да промени мнението ти, така че няма да опитвам. — Изключи двигателя. — Да похапнем.

Когато слязоха от колата, Вейл осъзна, че се намират в същия район на Джорджтаун, където с Кейт бяха излезли на вечеря в нощта, когато организираха бягството ѝ от затвора. С Бърсоу влязоха в същия малък двор, където с Кейт оглеждаха витрините. Беше късно и всички магазини бяха затворени. Работеше само художествената галерия, пред която той ѝ разказа за баща си.

На витрината бяха изложени четири нови скулптури, изобразяващи една и съща жена в различни пози. Тялото ѝ беше покрито с най-обикновено платно, което някак ѝ придаваше почувствен вид, отколкото ако беше гола. Край три от скулптурите бяха поставени надписи „Продадено“.

— Какво, по...?

Вейл погледна към Бърсоу, надявайки се приятелят му да отговори на недовършения въпрос, но той вече беше влязъл в галерията. Вейл впери очи в скулптурите да провери дали въображението не го подвежда. Не, бяха неговите.

Надникна отвъд витрината и видя няколко души с чаши в ръка — включително Бърсоу — да се ръкуват с възрастна жена, а сервитьорът да им предлага питие.

Отстъпи назад и с преднамерена обективност прецени творбите. Бяха ли достатъчно добри? Влезе, за да разбере.

Галерията беше необичайно просторна. Състоеше се от три зали. Други негови скулптури се възправяха върху пиедестали — повече от дузина. Вейл тръгна към Бърсоу и понечи да го дръпне настрани, когато приятелят му вдигна ръце да покаже, че не стои в дъното на заговора. Посочи към вратата на служебната стая. Тя беше отворена и Вейл видя Кейт, седнала сама там. Тя също го забеляза, стана и се усмихна несигурно.

Той влезе в стаята и успя да каже само:

— Как?

Тя го улови за ръката.

— Бюрото помогна. Строителният ти мениджър си ме спомни и ме пусна вътре. Хвърлих му малко прах в очите. Не се оказа толкова трудно. Единственият риск беше да ме намразиш.

— Не е зле за изненада.

— Значи не ми се сърдиш?

Той се усмихна замислено.

— Още не съм стигнал дотам.

— Собственикът на галерията смята, че съм ти агент. Не му казвай какво работя всъщност. Хареса му, че си зидар. Повтаря на всички, че си като Роден. Знаеш, предполагам, че е бил зидар, преди да се прочуе. Вече купиха няколко. Оставих го сам да определи цените. Надявам се, че си съгласен.

По-объркан от всякога, Вейл се обърна към хората, оглеждащи скулптурите му. После я погледна отново, неспособен да отговори.

— Как ти се струва? — настоя тя.

— Не знам какво да кажа.

— Просто кажи, че всичко е наред.

— Говоря за теб. Защо го направи, след като се държах така с теб?

— Ще оставя очевидния отговор на въображението ти, драги ми зидарю. И да не забравяме как аз се държах с теб. Обвиних те, че си неспособен да се доверяваш, а ти ми отвърна с подарък. И не погледна назад. От лошото и хубавото, което преживяхме, аз получих по-добрия пай. — Тя отпи глътка вино. — Твоето последно „защо“ ме обърка малко. Едва когато излязох от наблюдателницата и тръгнах към Каликс да му предам списъка, ми хрумна, че сочиш към него. Но ти очевидно си ми възлагал достатъчно доверие, че ще се досетя. Благодаря.

— Аз трябва да ти благодаря. За пръв път от малък се чувствам свързан с някого.

Тя го обгърна през кръста.

— А аз ти дължа една новогодишна вечер.

Вейл надникна към галерията и затвори бързо вратата на служебната стая.

— Всъщност имах предвид по-скоро моята къща.

— Знаеш ли кой влезе току-що?

— Кой?

— Майк, шофьорът на директора, и не изглежда, сякаш е дошъл да се наслаждава на изкуството.

— О, той сигурно...

Вейл тръгна към задния изход, отвеждащ към тясна алея.

— Помниш ли какво стана, когато ти позволих да вдигнеш телефона в истинската новогодишна нощ? — Той я улови за китката.
— Да вървим!
— Знаят къде живея.
— Качваме се в колата и поемаме право към летището.
— Закъде ще летим?
— Ха! Не ти се доверявам толкова, че да ти кажа.
Тя стисна ръката му.
— Открай време умееш да омайваш момичетата, Стан.

---

[1] Битие 3:19 (онлайн Библия, прев. 1940 г.). — Б.ред. ↑

Издание:

Автор: Ноа Бойд

Заглавие: Шпиони за продан

Преводач: Емилия Карастойчева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ера

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Експертпринт ЕООД

Излязла от печат: 02.05.2011

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-129-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8096>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.